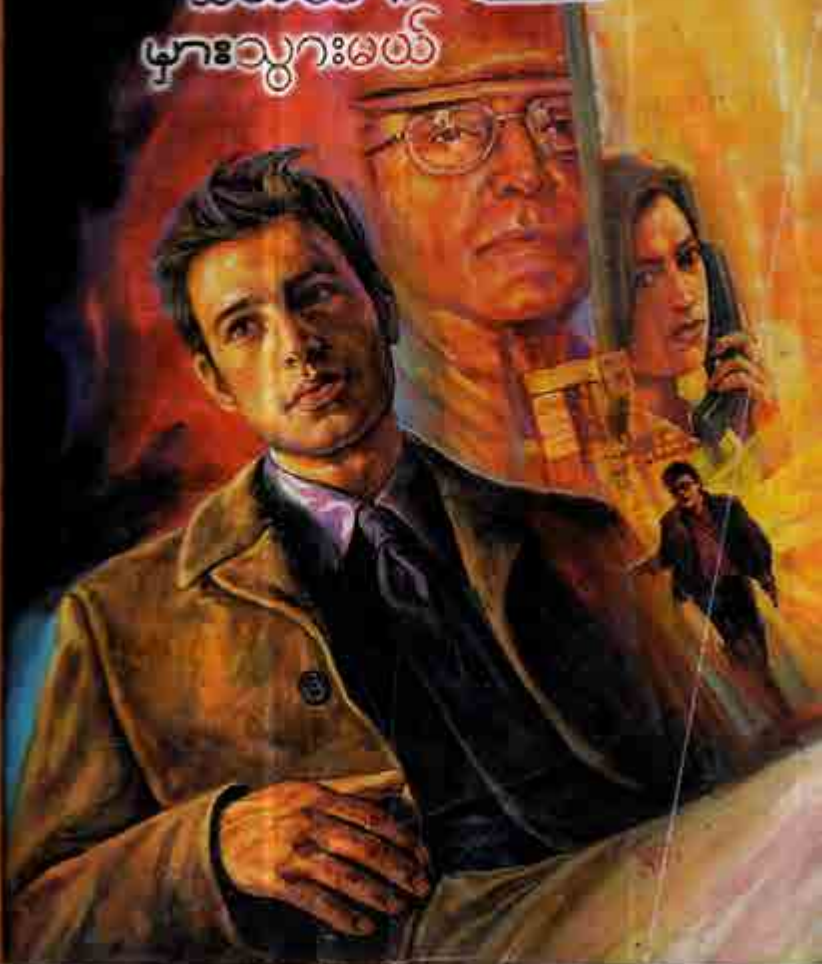

တက္ကသိုလ်

တင်ဖြင့်

သတိထား
မှားသွားမယ်

တက္ကသိုလ်တင်ပြွင့်

သတိထား၊ မှားသွားမလိ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၅၄၀၅၀၅
ဖျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၅၃၀၆၀၅၅

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀/
အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(ဝဘစဝဉ) ချစ်မင်းလှစာပေ
အမှတ်-၄၃/ထားမလိခလမ်း၊ ၇-ပိုင်၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပျိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပျိုကွဲရေး
အမျိုးသမီး(မိမိ)အား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြုပေးခြင်းများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား

- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြား
နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွေးအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံ့အသက် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအရ ပြင်ဆင်လာရေး
- မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းအရပ်အရပ် အခြေခံဥပဒေအရ အစဉ်အဆက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော ပြည်ထောင်စုအဖြစ် တည်ဆောက်ရေး

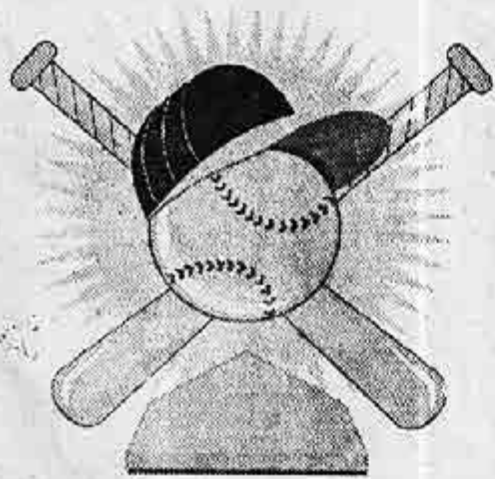
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြင်ဆင်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ဆို့၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မနိတ်နိပ်မှု ဖွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိုက်ပြုမိမိပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျက်စီးပျက်သောအောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

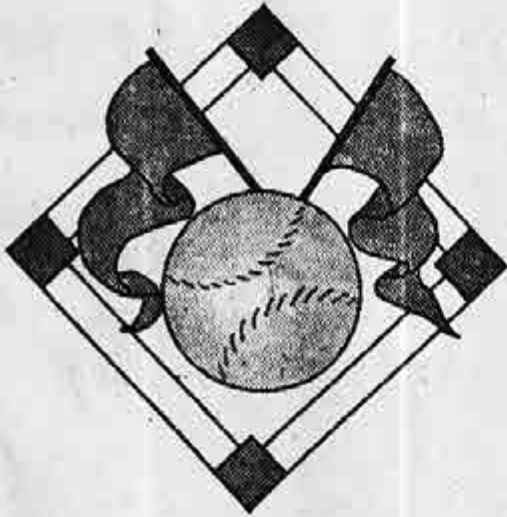
တက္ကသိုလ် တစ်ခြေ

သတိထား
မှားဆွားမယ်

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

☼ အခန်း(၁) ☼

“ဟော ... ဟော ... ကိုကိုအောင် ရှေ့ကလမ်းဘေးမှာရပ်
ပြီး စက်ဖုံးဖွင့် ပြင်နေတဲ့ အက်(စ်)အီးလီမီတက်ကားအဖြူ
ရောင်ဟာ ငယ်ငယ်တို့ကားပဲ အစ်ကိုအောင်၊ အဲဒီမှာ
ခဏရပ်ပေးပါ”

မိုးတွေ ရွာနေတယ်။

တကယ်တော့ ငယ်ငယ်တို့ အက်(စ်)အီးလီမီတက်
ကားသည် ငယ်ငယ် စိတ်ကြိုက် သူ့အစ်ကိုက ဈေးကြီးပေး ဝယ်
ထားသောကား ဖြစ်ပါလျက် ပျက်နေသည်။ မိုးရွာကြီးထဲ မောင်း
လာသောကြောင့်ပေလား မပြောတတ်။

ကားရှေ့စက်ဖုံးကိုဖွင့်ကာ ညိုညိုထောင်ထောင်မောင်း
မောင်းလှလင်ကြီးတစ်ဦးက ပြင်နေသည်။

ထိုကားပြင်နေသော လှလင်ကြီးအား သိပ်ကိုချော
သိပ်ကိုလှသည် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်က ဘေးတွင်ရပ်ကာ
သူမ၏ အစ်ကိုကြီးကို ထီးအုပ်မိုးပေးထားသည်။

“ဟေး ... ငယ်ငယ်”

“အယ် ... မမထား”

“လာလေ ... မမထားတို့ကားနဲ့ပဲ လိုက်လာခဲ့တော့ပေါ့၊ ငယ်ငယ် ကျောင်းသိပ်နောက်ကျလိမ့်မယ်”

“ဟင့်အင်း ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမထား၊ ဒီမှာ ငယ်ငယ် သွားရင် အစ်ကိုကျော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရှာမှာ”

“လိုက်သွား ငယ်ငယ်၊ အစ်ကိုကျော်က ကိစ္စမရှိဘူး၊ ညီမလေး ကျောင်းပျက်မယ်၊ ညီမလေး ဒီမှာဘေးကရပ်နေလို့လည်း အကြောင်းမထူးဘူး၊ အစ်ကိုကျော် ပြင်လို့မရရင် ဒီအနီးအနားက တယ်လီဖုန်းတစ်ခုခုနဲ့ မက္ကနစ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရမှာ”

“ငယ်ငယ် လိုက်သွားရင် အစ်ကိုကျော် မိုးရေတွေ ခိုခွဲသွားမှာပေါ့၊ အခု ငယ်ငယ်က ထီးမိုးပေးနေတာ”

“ရတယ်လေ ... လိုက်သွား၊ အစ်ကိုကျော်က အမြဲလေ့ကျင့်ခန်းယူနေတာ ငယ်ငယ် သိသားနဲ့ ... ဒီမိုး ဒီလေ လောက်တော့ အစ်ကိုကျော် ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်၊ ကဲ ... လိုက်သွား ... လိုက်သွား ... ကျောင်းပျက်ရင် စာအကြွေးတင်မယ်”

သူတို့မောင်နှမနှစ်ဦး အပြန်အလှန် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငဲ့ညှာစွာ ပြောနေစဉ် ထားထားသည် ထောင်မောင်းညိုမောင်းသော ငယ်ငယ်၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သည့် လှလင်ကြီးကို ကြည့်မိသည်။

လှလင်ကြီးအား ထားထား ယခင်က တစ်ခါမှ မမြင်စဖူးခဲ။ ငယ်ငယ်ကိုပင် ထားထား ကိုယ်တိုင် ကျောင်းတွင် သွား မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး ခင်မင်မိတ်ဆွေဖြစ်သည်မှာ မကြာသေး။

လှလင်ကြီးသည် ဆရာဝန်များဝတ်သော ဂြိုဟ်ကုတ် အဖြူ ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့သဖြင့် ငယ်ငယ် အစ်ကိုကြီးသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါလားဟု ယခုမှ မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ငယ်ငယ် လိုက်သွားမယ်နော်၊ ဒီနေ့ ကလပ်(င်) မှာ အရေးကြီးတာတွေ ပါနေလို့၊ ကားပြီးရင် အစ်ကိုကျော် အိမ်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနေပြီး အနားယူလိုက်နော် အစ်ကိုကျော်”

“အေးပါ ... သွားမှာ သွားစမ်းပါ”

ငယ်ငယ် လက်ထဲမှ ဖွင့်ဆောင်းထားသော ထီးကို လှလင်ကြီးကယူပြီး ထားထားတို့ ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည့် ကျရှင် နောက်ခန်းသို့ ငယ်ငယ် ဝင်ရောက်သည်အထိ လှလင်ကြီးက ညီမငယ်အား ထီးမိုးပေးပါ၏။

ငယ်ငယ် ကားထဲ နောက်ကျရှင်တွင် ထားထား ဆိုသည့် အမျိုးသမီးနှင့် အတူတွဲထိုင်မိမှ လှလင်ညိုကြီးသည် ကားအတွင်းသို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။ တခြားဘယ်သူတွေပါ သေးလဲဟု စူးစမ်းသော အကြည့်မျိုးဖြစ်ပါ၏။

ထားထားလည်း ညီမငယ် အတွက် အဖြစ်သည်း သောကြောင့် ထိုလှလင်ညိုကြီးကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

“ညနေ ကျောင်းဆင်းရင် စောင့်နေကျ ဗာဒ်ပင်ခုံတန်းလျာ ကပဲစောင့်၊ အစ်ကိုကျော် လာကြိုမယ်”

“အစ်ကိုကျော်မှာ အင်မာဂျင်စီလူမှာ ရှိနေရင်ကော”

“ရတယ်လေ၊ ဒါဆိုရင် ဟိုကောင် ငမောင်ကိုပဲ လွတ်ကြို နိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... အစ်ကိုမောင်ကိုတော့ လုံးဝ မကြိုခိုင်းပါနဲ့ အစ်ကိုကျော်၊ သရုပ်ပျက်တယ်၊ အစ်ကိုမောင် က အမြဲအရက်မူးနေတာ၊ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ငယ်ငယ် ရှက်တယ်၊ အစ်ကိုမောင်ကိုတော့ အကြိုမလွတ်နဲ့နော်၊ ငယ်ငယ် ကြိုသလိုပြန်ခဲ့မယ်၊ ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ခဲ့မယ်”

“လျှာမရှည်နဲ့နော်၊ ဘတ်(စ်)ကားနဲ့လည်း မပြန်ရဘူး၊ ကားကြိုနဲ့လည်း မပြန်ရဘူး၊ စောင့်နေကျ နေရာမှာပဲစောင့်၊ အစ်ကိုကျော် ရအောင်လာကြိုမယ်၊ အင်မာဂျင်စီရှိလည်း လက်ထောက်ဆရာဝန်နဲ့ လွဲထားခဲ့မယ်”

“ဟွန်း ... အစ်ကိုကျော်ကားကကော ညနေကျရင် ကောင်း မှာမို့လို့လား”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး ခက်နေပြီ၊ အခုမက္ကနစ်ရောက် လာရင် အခုကောင်းသွားမှာပေါ့၊ ကာမရိုက်တာ ဆီပိတ် တာလောက် ရေဝင်တာလောက်ပဲဖြစ်မှာ၊ အခုမကြာခင် ကောင်းသွားမှာ”

“ကားစုတ်ကြီး”

“ငယ်ငယ်ပဲ ကြိုက်လှချေရဲ့ဆိုလို့ ဝယ်လာတာလေ၊ ကံ ... ဒီကားမကြိုက်ရင် ဒီကားရောင်းပြီး နောက်ထပ်အသစ်တစ် စီးဝယ်ပေးမယ်၊ ကံ ... သွားတော့၊ ငယ်ငယ် လျှာရှည်နေ တာနဲ့ စောင့်ရတဲ့လူတွေ အားနာစရာ”

ငယ်ငယ်နှင့် သူမ၏အစ်ကို အပြန်အလှန် ပြောနေ သည်ကို စိတ်ရှည်စွာစောင့်ပြီး ဖေယျာအောင်သည် လုလင်ညို ငယ်ငယ်၏ အစ်ကိုကြီး ကားဘေးမှ ထွက်ခွာသွားမှ သူ့ကားကို ဆက်မောင်းခဲ့သည်။

ငယ်ငယ်သည် ကားနောက်မှန်ပေါက်မှ သူ၏အစ်ကို ကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ သူမ၏ အစ်ကိုကြီးအား တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရသည်ကိုပင် နောက်ဆံ တင်းနေပုံရသည်။

“အဲဒါ ... ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုလား ငယ်”

“ဟုတ်တယ် မမထား၊ အစ်ကိုကျော်က အကြီးဆုံး၊ ငယ်ငယ်က အငယ်ဆုံးပါ”

“ဒါဆို ကြားမှာ ရှိသေးတာပေါ့နော်”

“ရှိတယ် ... မမထား၊ အစ်ကိုမောင်က အစ်ကိုကျော်ရဲ့ညို၊ ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုအလတ်ပါ၊ အစ်ကိုမောင်က မနီမ့်ဘူး မမထား၊ စာလည်း ကောင်းကောင်းမသင်ဘူး၊ အပေါင်း အသင်းကလည်း အစုံပဲ၊ အရက်လည်းသောက်တယ်၊ ဖဲလည်းရိုက်သေးတယ်”

ငယ်ငယ်သည် စကားကိုထိန်း၍ ဆင်ခြင်၍ မပြော တတ်ပေ။ သူ့စိတ်လေးထဲတွင် ရှိသည့်အတိုင်း ပြောချသည်ကို ထားထားက သတိထားမိသည်။

ငယ်ငယ်လည်း လူကြီးတွေ အလိုလိုက်ခြင်းကို ခံယူထားသည့် ကလေးတစ်ယောက်၏ အသွင်ကို ဆောင်နေပါ ၏။

ငယ်ငယ်လည်း တက္ကသိုလ်သို့ ခြေမချရသေးဘဲ အထက်တန်း ဆယ်တန်းကို ခြောက်ဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင် မြင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်မို့ သတင်းစာတွင် အထူးဂုဏ်ပြု ဖော်ပြခြင်း ခံထားရသောကြောင့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ကြိုတင်ပြီး နာမည် ထွက်နေသူလေး ဖြစ်ပါ၏။

နာမည်ထွက် ကျော်ကြားခြင်းမှာ ခြောက်ဘာသာ ဂုဏ်ထူးရသည်ကို သတင်းစာမှ ဓာတ်ပုံနှင့်ဖော်ပြသဖြင့် ငယ်ငယ် ရုပ်အချောအလှ သတင်းစာတွင် ဖော်ပြသလို ဖြစ်သွားပြီး နာမည် ထွက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဆေးတက္ကသိုလ်လား ...

စက်မှုတက္ကသိုလ်လား ...

ဆေးနှင့် စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းတော်သားများ သည် မိမိတို့တက္ကသိုလ်သို့ ငယ်ငယ် ရောက်လာနိုး မျှော်လင့်ထား ကြသည်။

သို့စေကာမူ ...

ငယ်ငယ်သည် ဆရာဝန် မလုပ်လို၊ သူ၏အစ်ကိုကြီး ဆရာဝန် အစ်ကိုကျော်၏ ပင်ပန်းမှုကိုကြည့်ပြီး ဆရာဝန်အလုပ် တွင် စိတ်ပျက်သည်။

အင်ဂျင်နီယာလည်း မလုပ်လို၊ မိန်းကလေးတစ် ယောက်အနေနှင့် အင်ဂျင်နီယာအလုပ်မှာ မအပ်စပ်ဟု ငယ်ငယ် ယူမှတ်သည်။

ငယ်ငယ်သည် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက် သည့်သတင်း ကြားသည်နှင့် ဆေးကျောင်းသားတွေ၊ စက်မှုကျောင်း သားတွေ၊ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံကျောင်းသားတွေလည်း ငယ်ငယ် တက်ရောက် ရာ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်သို့ ပလူအိမ်တုတ်ထိုး လာရောက်ကြည့် ကြပေသည်။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းတက်ချိန်သည် ထိုထို သောကျောင်းသားများ အားလျှင်အားသလို ရစ်ဝဲရာဒေသတစ်ခု ဖြစ်လာရ၏။

ငယ်ငယ် ကျော်ကြားမှုကြောင့် မထားထားသည် ငယ်ငယ်အား ကိုယ်တိုင်သွားရောက် မိမိဘာသာ မိတ်ဆက်ကာ ငယ်ငယ်၏ မိတ်ဆွေအဖြစ် ခံယူပေသည်။

ထိုစဉ်အချိန်တွင် ထားထားမှာ ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ တွင် ဒုတိယနှစ်တက်ရောက်ပြီး သူမ၏အစ်ကို ကိုကိုအောင် (ဇေယျာအောင်)သည် တက္ကသိုလ်တွင် ကျူတာဆရာပေါက်စလေး ဖြစ်ပါ၏။

ထားထားက ငယ်ငယ်ထက် အသက်(၂)နှစ်ပိုကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ငယ်ငယ်က ထားထားကို မမထားဟု ခေါ်ပါ၏။

ဆရာဇေယျာအောင်သည် ကားကိုမောင်းလျက်၊ ဘပင်ကားနောက်ကြည့်မှန်မှနေ၍ ငယ်ငယ်ကို ကြည့်မိသည်။

ငယ်ငယ်၏ အလှသည် အရွယ်ရောက် ဘယ်အမျိုးသားမဆို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သော အလှမျိုးဖြစ်ပါ၏။

ကြည့်မိပြန်လျှင်လည်း ကြည့်၍မဝဘဲ ရှိတတ်သည်သာ။

ထားထားက ငယ်ငယ်ကို မေးသည်။

“ငယ်ငယ်တို့ အစ်ကိုကျော်က အိမ်ထောင်ကွဲလား၊ ငယ်ငယ် မိဘတွေကကော၊ ဘယ်သူများလဲ ငယ်ငယ်”

“ဟာ ... မမထား၊ အစ်ကိုကျော်သာ အိမ်ထောင်ပြုရင် ငယ်ငယ် နာပြီပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း အစ်ကိုကျော်က ချစ်သူလည်း မရှာဘူး၊ အိမ်ထောင်လည်း မပြုတော့ဘူး၊ ငယ်ငယ်တို့မှာ မိဘမရှိတော့ဘူးလော၊ ငယ်ငယ် ဖေဖေဟာ အစ်ကိုကျော်၊ ငယ်ငယ် အမေဟာလည်း အစ်ကိုကျော်ပဲ၊ အစ်ကိုကျော်ကလည်း ငယ်ငယ်ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ငယ်ငယ်ဟာ အစ်ကိုကျော်ရဲ့ အသက်ပဲ”

“နို့ ... ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုလတ်ကကော”

“အစ်ကိုမောင်ကတော့ ဆိုးတယ်၊ တေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံးညီမ ငယ်ငယ်ကိုတော့ အစ်ကိုမောင်

ကလည်း ချစ်တာပဲ၊ ဒီနေရာမှာတော့ အငယ်ဆုံးဖြစ်ရတာ စားသာတယ် မမထား၊ အစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးက ငယ်ငယ်ကို သိပ်အလိုလိုက်တာ”

“ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုအငယ် အစ်ကိုမောင် ဆိုးတာ တေတာတွေကို ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကျော်က မဆုံးမဘူးလား၊ အဲဒီ အစ်ကိုကကော အစ်ကိုကြီးကို မကြောက်ဘူးလား”

“အစ်ကိုကျော်ကိုတော့ အစ်ကိုမောင်ရော ငယ်ငယ်ရော ကြောက်ရတယ် မမထား၊ အစ်ကိုကျော်က အုပ်ထိန်းသူ မိဘနေရာမှာ ရောက်နေသူ မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုမောင်ကို အစ်ကိုကျော်က ဆုံးမတာမှ လက်သီးနဲ့လည်းထိုး၊ တုတ်နဲ့လည်းရိုက် ဆုံးမတာ နှစ်ခါတောင်ရှိပြီ၊ နှစ်ခါစလုံးပဲ အစ်ကိုမောင် အိပ်ရာထဲက မထနိုင်အောင် နာတာချည်းပဲ၊ ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း အစ်ကိုကျော်က စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြန်ရော၊ အစ်ကိုမောင်ကလည်း အစ်ကိုကျော်ကို ကြောက်ပေမဲ့ သူ့ဝါသနာကိုတော့ မပျောက်ပါဘူး၊ ဆိုးပြီဆို၊ တေမြဲ တေတာပါ၊ နောက်ပိုင်း အစ်ကိုကျော်က ဆူဆူးမပြီး သူပဲ စိတ်မကောင်း ပြန်ဖြစ်ရတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့တာနဲ့ အစ်ကိုမောင်ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားရတော့တယ် မမထား”

အစ်ကိုဇေယျာအောင် ကလေးလို တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောနေသော ငယ်ငယ်အား ကားနောက်မှန်မှ ခဏခဏ ခိုးကြည့်နေသည်ကို ညီမ ထားထား သတိထားမိပါ။

ကြည့်ရုံမက ငယ်ငယ် ပြောသမျှကို နားထောင်ပြီး ကိုကိုအောင် တဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေသည်။ ငယ်ငယ် စကားပြောပုံလေး ကလည်း သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရှားသည်ကိုကပင် ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေပါ၏။

ငယ်ငယ် တက်ရမည့် ကလပ်(စ်)အဆောင်ရှေ့အထိ ဧပျော့အောင်က လိုက်ပို့ပေးသည်။

ကားရပ်ပြီး ငယ်ငယ် ဆင်းရန် ကိုကိုအောင် ကိုယ် တိုင်ဆင်းကာ ကားတံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ထားထားလည်း ငယ်-ယံ နှင့်အတူ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ငယ်ငယ်နှင့် ကိုကိုအောင်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ ... မမထားရဲ့ အစ်ကိုရင်း ကိုကိုအောင်လေ ငယ်ငယ်၊ ကိုကိုအောင် နာမည်အရည်ကတော့ ကိုဧပျော့အောင်တဲ့၊ မမထားနဲ့ ကိုကိုအောင် မောင်နှမကလည်း ငယ်ငယ်နဲ့ အစ်ကိုကြီး မောင်နှမ ချစ်သလို ချစ်တာ”

“မမထားရဲ့ မိဘတွေကကော မမထား”

“ပဲခူးမှာလေ၊ ဒီရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ကိုကိုအောင်ကလည်း ကျူတာလုပ်နေတယ်၊ မမထားကလည်း ကျောင်းတက်နေတာမို့ မမထား မိဘတွေက ရန်ကုန်မှာ ကိုကိုအောင်နဲ့ မမထား နေပြီး တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ဒီကားနဲ့ ကမ္ဘာအေးလမ်းမှာ တစ်ထပ်တိုက်လေး ဝယ်ပေးထားတာ၊ ဒါ ... ကိုကိုအောင်၊ ဒါ ... ငယ်ငယ်တဲ့၊ ဒီနှစ်မှ စတင်တဲ့ ဖရက်ရှာမလေးပေါ့၊ ငယ်ငယ်က ဖရက်ရှာသ ...

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာတော့ ရောက်တာနဲ့ ကွင်းဖြစ်တော့တာပဲ”

ကိုဧပျော့အောင်က ငယ်ငယ်အား လိုလိုလားလား ပင် မိတ်ဆက်ခြင်းကို ဖော်ရွေလှိုက်လှဲစွာ လက်ခံ တုံ့ပြန်ပါလေ၏။

“ဆရာကို ငယ်ငယ် မြင်ဖူး သိဖူးတာပေါ့ မမထား၊ ကျူတာဆရာမှန်း သိတာ မြင်တာကို ပြောတာပါ၊ ဆရာက ကျောင်းသူတွေ လောကမှာ တော်တော်ပေါ်ပြူးလာ ဖြစ်တာပဲဟာ၊ ငယ်ငယ် သူငယ်ချင်းတွေက ဆရာကို ညွှန်ပြပြီး ဆရာဟာ ကျူတာတွေထဲမှာတော့ ကင်းပဲလို့ ပြောကြတာမို့ ငယ်ငယ် မြင်ဖူးပြီး သိနေတာပါ၊ အခုလို ဆရာနဲ့ပက်ပင်းကြီး ဒက်ထီကြီး သိကျွမ်းရတာကို ငယ်ငယ် အရမ်းပျော်သွားပြီး အရမ်းကြီး ဝမ်းသာသွားတယ်ဆရာ၊ ငယ်ငယ်ကို တပည့်ရင်းလို့ မှတ်ပါနော် ဆရာ”

“မှတ်ပါမယ်ဗျာ ... သိပ်ကိုမှတ်ပါတယ်၊ ကျောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခက်အခဲရှိရင်လည်း ဆရာကိုပြောပါ၊ ထားထားရဲ့ အစ်ကိုမို့ ငယ်ငယ်အစ်ကိုလိုပဲ မှတ်ယူပါ ငယ်ငယ်၊ ထားထား ခေါ်သလို ကိုကိုအောင်လို့လည်း ခေါ်ရင်ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲဆရာ ... ဒါဆို ငယ်ငယ် သွားတော့မယ်”
“ဪ ... နေဦး ငယ်ငယ်၊ ညနေကျောင်းဆင်းရင် ငယ်ငယ်မှာ အခက်အခဲ ရှိနေရင် ဆရာ လာကြိုပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ဆရာ၊ အစ်ကို ... သူက ကြိုမယ်ပြောရင် ကား ပျက်ပျက် ဘာပျက်ပျက် ရဲ့အောင်လာကြိုမှာ၊ ငယ်ငယ် တုခြားကားနဲ့ လိုက်ပြန်ရင် အစ်ကိုကျော် ငယ်ငယ် ကို တအားဒေါ်ကန်မှာ”

“ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုကျော်ကို သိပ်ကြောက်တာပဲလား ငယ်ငယ်”

“ဟင့်အင်း ... သိပ်ချစ်တာ၊ အစ်ကိုကျော် ငယ်ငယ်ကြောင့် စိတ်ဆိုးစိတ်ကွက်ပြီး စိတ်ပင်ပန်းမှာကို ငယ်ငယ် ခိုးရိမ် တာပါ ဆရာ”

ငယ်ငယ် ထွက်သွားမှ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကား ပေါ်ပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာကြသည်။

“သူပြောတဲ့ အစ်ကိုကျော် ဆိုတဲ့ သူ့အစ်ကိုကြီးကလည်း သူ့ညီမလေး ငယ်ငယ်ကို သိပ်ချစ်မှာပဲနော် ထားထား”

“အစ်ကိုနဲ့ ညီမ မောင်နှမဟာ ဒီလိုပဲ ချစ်တတ်ကြတာပဲ၊ ကိုကိုအောင်နဲ့ ထားတို့မောင်နှမ ချစ်သလိုပေါ့၊ သူတို့မှာ မိဘမရှိတော့တာမို့ အစ်ကိုအကြီးဆုံးကို ငယ်ငယ်က အချစ် ပိုမယ်၊ သူ့အစ်ကိုကြီးကလည်း မိတဆိုး၊ ဖ၊ တဆိုးမလေး ဆိုပြီး မိဘစိတ်နဲ့လည်း ချစ်တာမို့ သိပ်ချစ်ကြမှာပေါ့ ကိုကိုအောင်”

ဤသည်ပင်လျှင် ...

ကိုဇေယျာအောင်နဲ့ ငယ်ငယ်တို့ စတင်တွေ့ဆုံ ခင်မင်စပြုသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါ၏။

ဤသည်မှစတင်၍လည်း ငယ်ငယ်သည် စနေ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းအားရက် တစ်ရက်ရက်တွင် ကမ္ဘာအေးလမ်းရှိ ကိုဇေယျာအောင်နှင့် ထားထားတို့ နေထိုင်ရာ တစ်ထပ်တိုက်အိမ် လေးသို့ ရောက်လာတတ်ပါ၏။

ငယ်ငယ် တစ်ယောက် ရောက်လာပြီဆိုပါကလည်း မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေတတ်သော တိုက် အိမ်လေးမှ စိစီညည်လေး ဖြစ်သွားပါ၏။

ငယ်ငယ်သည် ပေါက်ကရလေးတွေကို ပြောတတ် သလို ပေါက်ကရလေးတွေလည်း လုပ်တတ်ပါ၏။

မိုးကျလက်ဖက် ကောင်းကောင်းသုပ်တတ်သည်။ အာလူးကက်တလိပ်ကို ဆိတ်သားအသားသွပ်ဖြင့် ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်သည်။

ကြက်သားဟင်းကို ငယ်ငယ် ချက်ပြုဆိုလည်း စပါးလင်နဲ့လေးကြိုင်နေပြီး ကရဝေးရွက်ပေါလော၊ ငရုတ်သီး အဖတ်လိုက်နှင့် ကာလသားဟင်း ရေကျန်ဆီကျန် ဆမ်းစား သောက်စား ကောင်းအောင်လည်း ချက်တတ်သည်။

ငယ်ငယ်၏ လက်ကိုင်အိတ်လှလှလေးကို ဖွင့်လိုက် ပါက မျက်လှည့်ဆရာ၏ ဣစ္ဆာသယအိတ်နယ် အမျိုးစုံထွက်လာ ပြီ၏။ သရက်သီးယိုထုပ်၊ မရမ်းယိုထုပ်၊ ရှောက်၊ သံပရာ၊ ဘောင်းလျား၊ အချိုထုပ်အချဉ်ထုပ်မျိုးစုံ ထွက်လာပေသည်။

ဟိုတုန်းက ကိုကိုအောင်သည် ဤသို့သော အချို့ အချဉ်ထုပ်များ ဘယ်တော့မှ မစား။ လက်ဖျားနှင့်ပင်မတို့။ ညီမ

ထားထား စားသည်ကိုတွေ့လျှင်ပင် မစားရန် တားမြစ်သည်။ ဆေးသကြားတွေနှင့် လုပ်ထားသဖြင့် ရောဂါရမည်။ ဝမ်းသွားမည်။ ရောင်းဆိုးမည်။ အစာအိမ်ကို ထိခိုက်မည် စသည်ဖြင့် ပြောကာ ဟန်တားလေ့ရှိသည်။

“ဆရာ ... ဒီ ဆီးခနဲသီးလေး စားကြည့်၊ သိပ်ခဲတွင်းလိုက် တယ်၊ ဆရာတို့လို ဦးနှောက်သမားဆိုရင် ဒါလေး ငုံ့တာ တာနဲ့ ဦးနှောက်ပွင့်မယ် ဆရာ”

ကိုကိုအောင် ငြင်းပါ၏။ ဒါမျိုး စားကျင့်မရှိသော ကြောင့် မစားပါရစေနင့်ဟုဆိုသည်။

“ဪ ... ဆရာရယ်၊ စားပဲကြည့်ပါဦး၊ ငယ်ငယ်က တကယ့်စေတနာနဲ့ ကျွေးတာ၊ ကောင်းလို့ ကောင်းတယ် ပြောတာ၊ ဦးနှောက်ကြည်တယ်၊ အိပ်ငိုက်ပြေတယ်၊ ခဲတွင်း လိုက်တယ်၊ ရော့ ... ရော့ ... ဆရာ နည်းနည်းလေးဖြည်း ကြည့်၊ မကြိုက်ရင် ထွေးထုတ်ပစ်၊ မစားဖူးသေးလို့ ရှောင်နေတာ၊ စားဖူးပြီး လျှာလည်သွားရင် ငယ်ငယ်ရေ ဆရာကို အဲဒီအထုပ်မျိုး ဆွဲခဲ့စမ်းပါဦးလို့ ပြောမှာသေချာ တယ်”

ကိုကိုအောင် မနေသာ စားရပါ၏။

ဘယ်တော့မှ ထွေးမထုတ်ပစ်။

ကြိုက်သလား မကြိုက်သလားဟော့ မသိ။ ငယ်ငယ် အကျွေးသမျှ စားနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထားထားသည် ကျိတ် မြီးကာ ဟိုဘက်လှည့် မမြင်ဟန်ဆောင်နေပါ၏။

ယခုမူ ကိုကိုအောင်သည် သရက်ယိုလည်း စားသည်။ ခမ်းပြားလည်း ငုံ့သည်။ ရှောက်သီးဆေးပြားလည်း မြို့တတ်နေ ပေပြီ။

ဒီလိုနှင့် ငယ်ငယ်သည် ထားထားတို့ မောင်နှမနှင့် တရင်းတနီးကြီး ခင်မင်လာကြသည်။

ယခုအပတ် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ငယ်ငယ်က ထားထား ကိုရော ကိုကိုအောင်ကိုရော မှာထားသည်။

ပလာတာကောင်းကောင်း ဝယ်ထားပါ။ ဆိတ်သား ခါးဆယ်သားလည်း ဝယ်ထားပါ။ ငယ်ငယ် လာပြီး ဆိတ်သား ကဘတ်(ဖိ)ကောင်းကောင်း လုပ်ပေးမည်။ နေ့လယ်စာ ပလာတာ နှင့် ဆိတ်သား၊ ကဘတ်(ဖိ)စားမည်ဟူ၍ပင်။

ကိုကိုအောင်သည် နံနက်စောစောပင် ထားထားကို ကားနှင့် ဈေးလိုက်ပို့ပြီး ဆိတ်သားကောင်းကောင်း ဝယ်ထားစေ သည်။ ခရမ်းချဉ်သီး၊ မဆလာ စသည်အားလုံး ငယ်ငယ် စာရင်း ပေးထားသည့်အတိုင်း ထားထား ဝယ်သည်။

ပလာတာလည်း (၁၅)ချပ် မှာထားသည်။

အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေသော်လည်း ငယ်ငယ် သည် ခါတိုင်းတနင်္ဂနွေမျိုး ရောက်ချိန်တွင် မရောက်လာပေ။

ကိုကိုအောင် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ခြံ ပေါက်သို့ တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေသည်။

ငယ်ငယ်ကို ကိုကိုအောင် မျှော်လေပြီ။

“ထားထား ... ဖန်ဆက်ကြည့်ပါလား”

“ဘယ်ကို ဆက်ရမှာလဲ ကိုကိုအောင်”

ထားထား ရင်ထဲက သိပါ၏။ ကိုကိုအောင်ကို စ၊ လိုသဖြင့် တမင် အကြောင်ရိုက် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟို ... ဟိုကွာ ... ငယ်ငယ်ဆီကိုလေ”

“ကိုကိုအောင်က ဆက်ခိုင်းရင် ထား ဆက်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်တို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ရမှာ ထားထား ကြောက်တယ် ကိုကိုအောင်”

“ထားက ဘာကိုကြောက်တာလဲ”

“ဟာ ... ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို ထား ကြောက်တာ၊ ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုအကြီးက တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာ စားနေသလား ကျနေတာပဲ၊ တည်တည်ကြီးမှ တကယ့်ဘုရားစူး တည်တည်ကြီး၊ ထားနဲ့လမ်းမှာတွေ့တာ စောင် နှုတ်ဆက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနေ တာ သူ့ညီမလေး ငယ်ငယ်နဲ့ စကားပြောတဲ့အခါမှာပဲ ရိုတယ်၊ နောက်ပြီး ... သူ လူနာတွေနဲ့လည်း ရယ်ရယ် ငေးမောပါပဲ၊ လူက ခွစာကြီး၊ ဂျစ်တူးကြီး၊ ထား ကြောက်တယ်၊ အဲ ... ငယ်ငယ် အစ်ကိုလတ် ကိုမင်းမောင် ဆိုတဲ့လူကလည်း အမြဲအရက်မူးနေတာ၊ ဘယ်တော့ကြည့် ကြည့် မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့၊ ထား ဖုန်းဆက်လို့ ငယ်ငယ်နဲ့ မတွေ့ဘဲ သူ့အစ်ကိုတွေနဲ့တိုးမှာ ထား ကြောက်တယ် ကိုကိုအောင်”

ဒါတော့လည်း ဟုတ်ပေမည်ပါ။ ညီမ ထားထား၏ ကားကို ဖေယျာအောင် ခေါင်းညိတ်ပါ၏။

ဖေယျာအောင် ကိုယ်တိုင် ငယ်ငယ်အား သူ့အစ်ကို တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ပြောဖူးသည်။

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့ ဆရာ၊ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကျော်ရော အစ်ကိုမောင်ရော ငယ်ငယ်ကို ယောက်ျား လေးမိတ်ဆွေထားတာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ သွားမလုပ်နဲ့ ဆရာ၊ တော်ကြာ အခုလိုလစ်ပြီး ဆရာနဲ့ မမထားဆီလာ တဲ့ အခွင့်အရေးပါ အပိတ်ခံရမယ်၊ ပြီး ... ငယ်ငယ်ကို အစစ်အဆေးတွေ လုပ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဖူးထားသည်။

“ဒါဆို ထားထား မဆက်နဲ့၊ ကိုကိုအောင်ပဲ ဆက်မယ်”
“အို ... မဆက်ပါနဲ့၊ ကိုကိုအောင် သိက္ခာကျမှာပေါ့၊ ကဲ ... ထားပဲဆက်ပေးပါ့မယ်”

ထားထားသည် ငယ်ငယ်တို့အိမ် ဖုန်းနဲ့ပိတ်ခြောက် ကွက်ကို နှိပ်ခေါ်လိုက်သည်။

ကိုကိုအောင်က ထားထား ဘေးတွင် ရပ်နေပါ၏။ ထားထားသည် ဖုန်းပြောရာတွင် ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောနေသံ ကြားရခြင်းဖြင့် ငယ်ငယ်နှင့် ပြောနေရ ခြင်း မဟုတ်ဖုန်း ဖေယျာအောင် ရိပ်မိပါ၏။

ထားထား ဖုန်းပြန်ချထားလိုက်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ငယ်ငယ်ရဲ့အစ်ကိုငယ် ကိုကိုမောင် ဆိုတဲ့ ကိုမင်းမောင်နဲ့ တိုးတယ်၊ သူက ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြန်ပြောပါတယ်၊ ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုကြီး ကိုကို ကျော်က အင်မာဂျင်စီလူနာ လာပင်လို့ ကားယူပြီး လိက် သွားလို့ ငယ်ငယ်မှာ သွားစရာကား မရှိဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်ရဲ့ ကျောင်းကသူငယ်ချင်းတွေဟာ နောင်နောင်ရဲ့ ကားနဲ့ လာလည်တာ အဲဒီအဖော်တွေနဲ့ပဲ ငယ်ငယ် လိုက် သွားတယ်တဲ့”

“နောင်နောင် ... ဟုတ်လား၊ အဲဒီ နောင်နောင် ကိုကော ထားထား သိသလား”

“လူချင်းတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းတော့ ဘေးလူတွေ ပြောတာရော၊ ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပါတာတွေ ကိုဖတ်ပြီးရော နောင်နောင်ကို ထားထား သိပါတယ် ကိုကိုအောင်

“အေး ... ကိုကိုအောင်လည်း အဲဒီ နောင်နောင် ဆိုတာကို မြင်ဖူးတယ်၊ ဟိုတလောက ဆရာများ မိတ်ဆုံစားပွဲအနေနဲ့ အင်းလျားကန်ဟိုတယ်မှာ ကိုကိုအောင်တို့ ဆရာတွေစုမိ ပြီး ဝမ်းတောဘယ်(လ်)စားကြထယ်၊ ကိုကိုအောင်တို့ဘေးက စားပွဲမှာလည်း နောင်နောင်က ဦးဆောင်ပြီး ဝမ်းတော ဘယ်(လ်) စားသောက်နေကြလို့ ဆရာမတစ်ယောက်က နောင်နောင် ဆိုတာ အဲဒီချာတိတ်ပဲလို့ ပြလို့ မြင်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုအောင်၊ နောင်နောင်ဟာ အခုနောက် ပေါက် ဒီဒီယိုမင်းသားတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းသားသစ်ပေါ့ လေ၊ သူ့မိဘတွေက တော်တော်ချမ်းသာတယ်တဲ့၊ သူတို့ သား မင်းသားဖြစ်ဖို့ သူတို့ကိုယ်ပိုင်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ တည် ထောင်ပြီး နောင်နောင်ကို မင်းသားတင်ပြီးရိုက်တာ သုံးကား ရှိသွားပြီတဲ့ ကိုကိုအောင်၊ အခုအခြေအနေမှာ နောင်နောင် ဟာ နာမည်ထွက်စပြုနေတဲ့ မင်းသားသစ်တစ်ယောက်ပေါ့ လေ”

“အင်း ... ကိုကိုအောင် သူ့ကို စားပွဲချင်းကပ်လျက် တွေ့ တုန်းကတော့ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ၊ ကောင်လေး ကြည့်ရတာလည်း အကျင့်ပျက်ပုံစံလေးပဲ၊ ငယ်ငယ် အနေနဲ့ ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ နောင်နောင်လိုလူ ကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်သင့်ဘူး ထားထား”

ကိုကိုအောင်၏ စကားကို ထားထား ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံပါ၏။

မိဘကလည်း သိပ်ချမ်းသာပြီး အလိုလိုက်ထား သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ပြစ်လိုသော အမျိုးသမီးငယ်များကလည်း တက်သစ်စမင်းသား၊ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးသားဖို့ ချဉ်းကပ် သည်တွေ ရှိပေမည်။ ငယ်ငယ်လို မိန်းကလေးနှင့် ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်။

ထားပါတော့ ... ဒီ နောင်နောင်ကိစ္စ။

ယခု ကိုကိုအောင်က ငယ်ငယ်အား သဲကြီးမဲကြီး မျှော်နေမှန်း ထားထား ရိပ်မိသည်။ ကိုကိုအောင်သည် ငယ်ငယ် အပေါ်တွင် တော်တော်ကြီးပင် ယိုင်ကျနေပြီဟု ထားထား အကဲ ခတ်မိသည်။

“ကိုကိုအောင်”

“ဘာလဲ ထားထား”

“ကိုကိုအောင် ငယ်ငယ်ကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေပြီ မဟုတ် လား၊ ဟိုတုန်းက ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင် ကိုကိုအောင် စာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ စာကြည့်ချင် ကြည့်တယ်၊ ကောင်း ကောင်း အနားယူချင်လည်း ယူမယ်၊ အခုဆိုရင် ကိုကို အောင် ငယ်ငယ် အလာကို မျှော်တတ်နေပြီ”

ကိုကိုအောင် နည်းနည်းရှက်သွားပုံရသည်။ သို့သော် မောင်နှမချင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ပွင့်လင်းစွာ ပြောပါ၏။

“ကိုကိုအောင် ထားထားကို မညာချင်ဘူး၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကိုအောင် ငယ်ငယ်ကို မေတ္တာရှိနေပြီ၊ ငယ်ငယ်ကသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် ငယ်ငယ် ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အထိတောင် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အေး ... ငယ်ငယ်နဲ့ ကိုကိုအောင် အသက်ချင်းတော့ ကွာမယ်ပေါ့လေ၊ ဒါက လည်း ဆိုရိုးစကားပုံတောင် ရှိသေးတာပဲ၊ ယောက်ျား မောင်ပဉ္စင်း မိန်းမပုခက်တွင်းဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားမလ၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မိန်းကလေးထက် ယောက်ျားသားက

အသက်နှစ်ဆယ် ပိုကြီးဦးတော့ အိမ်ထောင်ဖက်မှာ ညီမျှ နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ပဉ္စင်းခံတယ်ဆိုတာ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မှ ပဉ္စင်းခံနိုင်တာ ကိုး”

ထားထား စိတ်ထဲတွင် ကိုကိုအောင်သည် ဤမျှအထိ ကိုယ်လိုရာ ဆွဲပြောလာအောင်ပင် ငယ်ငယ် အပေါ် မေတ္တာသက် ဝင်နေပြီကောဟုသာ မှတ်ချက်ပြုရပေသည်။ တကယ်တော့ ငယ်ငယ် နှင့် ကိုကိုအောင် အသက်ချင်းကွာသည်ဆိုသည်ကလည်း အလွန် ဆုံး ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်မျှသာ။

“ငယ်ငယ်ကိုကော ကိုကိုအောင် ပွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“မပြောရသေးဘူး၊ ပြောလိုက်ရင် ငယ်ငယ် စိတ်ဆိုးသွား မှာစိုးလို့ ချင့်ချိန်နေတာ၊ တစ်ခါတလေ ငယ်ငယ်က ကလေးစိတ်မျိုးလေး မဟုတ်လား”

“ငယ်ငယ်ကို ထားထားလည်း ချစ်တယ်၊ ကိုကိုအောင်နဲ့ လည်း သဘောတူတယ်၊ ပွင့်ပြောမှာ ဆိုရင်လည်း ပွင့်ပြော တော့ ကိုကိုအောင်၊ ငယ်ငယ်ကို ယောက်ျားလေးတွေ တော်တော်များများက ချဉ်းကပ်နေကြတယ်၊ နောက်ပြီး... အခု နောင်နောင် ဆိုတဲ့ မင်းသားသစ်လိုလူမျိုးနဲ့ ငယ်ငယ် အပေါင်းအသင်းဖြစ်တာ သိပ်မကောင်းဘူး၊ နောင်နောင်က မင်းသားအရှိန်၊ မိဘအရှိန်နဲ့ အမျိုးသမီးလောကမှာ တော် တော်ဝင်ဆန့်နေတယ်၊ နောင်နောင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဓာတ်သိပ်မကောင်းဘူးလို့ ထားထား ကြားတယ်၊

ကိုကိုအောင် ငယ်ငယ်ကို မြန်မြန်သာ ပွင့်ပြော၊ ငယ်ငယ် စိတ်ဆိုးမှာ မကြောက်နဲ့၊ ထားထားက ငယ်ငယ်ကို ပြေ သိမ့်ပေးနိုင်မှာပါ။”

“စိတ်ဆိုးပြီး တစ်ခါတည်း ပြတ်သွားမှာနိုးလို့ပဲ ထားထား။”

“ရတယ် ... ပြောသာ ပွင့်ပြောတော့၊ ငယ်ငယ် စိတ်ဆိုးရင် ထားထား ပြန်ချောပေးမယ်၊ ငယ်ငယ်က ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်း လေး ကောင်းတာပဲဟာ။”

မောင်နှမ ပြောနေကြစဉ်မှာပင် ငယ်ငယ် ပါလာသော သိန်းနှစ်ရာအထက် တန်ကြေးရှိသည့် ပါဂျရီကားဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်သည်။ ၎င်းပါဂျရီကားမှာ နောင်နောင် ကားပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကားထဲတွင် အခြားအမျိုးသမီးငယ်များ သုံးလေးယောက် ပါသည်။ ငယ်ငယ်အား နှုတ်ဆက်ကြသံ စီညံသွားပါ၏။

ငယ်ငယ် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

“ဆရာရော ... မမထားရော ဆာနေကြပြီလား၊ ကိုကိုကျော် ပေါ့၊ ငယ်ငယ် ကားယူပါမယ်လို့ ပြောထားတဲ့ကြားက အင်မာဂျင်စီ မသွားရင်မဖြစ်တဲ့လူနာ လာပင့်လို့ ကားယူပြီး လိုက်သွားတယ်လေ၊ လူနာက ဆင်းရဲတယ်၊ သူ့ကားနဲ့ လာပင့်နိုင်တဲ့လူနာရှင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကိုကိုကျော် ပြန်လာတာ စောင့်နေတာ၊ နို့မို့ရှင် ငယ်ငယ် အစောကြီး ရောက်မှာ။”

“ဖုန်းဆက်လိုက်ရောပေါ့ ငယ်ငယ်ရယ်၊ မမထား ငယ်ငယ် ကို လာကြိုခေါ်မှာပေါ့။”

“ဟာ ... ဒါကျတော့ ငယ်ငယ် မတရားရာ ရောက်သွားပြီ လေ၊ ဒီကကျွေးတဲ့ ပလာတာနဲ့ ဆိတ်သားကဘတ်(ဖ်) လာစားတယ်၊ ငယ်ငယ်ကိုလည်း တကူးတက လာကြိုရမယ် ဆိုတာကျတော့၊ ငယ်ငယ်က ခန့်လွန်း တင်စီးလွန်းရာ ရောက်သွားမှာပေါ့။”

“အိုကွယ် ... မဟုတ်တာ၊ ကိုကိုအောင်နဲ့ မမထား အပေါ် မှာ ငယ်ငယ် ဒီလိုသဘောထားရင် သိပ်စိမ်းသွားရာ ရောက်သွားမှာပေါ့။”

“အဲ ... အဲ ... အဲဒါတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားကြီးစူး မိုးကြီးကြီးပစ်စေရဲ့၊ ငယ်ငယ်လေ ဆရာနဲ့ မမထားကို တကယ် ငယ်ငယ်ရှင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခင်တာပါ၊ အင်း ... မမထားနဲ့ ဆရာကို ငယ်ငယ်တို့အိမ် လာမခေါ်စေ ချင်တဲ့ အကြောင်းလည်း ရှိတယ်လေ မမထား၊ အဲ ... အဲ ဘာကြောင့်ဆိုတာကျတော့ အပြောရခက်လိုက်တာ မမထား ရယ်။”

“ဘာလို့လဲ ငယ်ငယ်၊ အပြောရခက်တာကိုပဲ ပြောပြပါဦး။”

“ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုကျော်ရော၊ အစ်ကိုမောင်ရောဟာ ဧည့်ဝတ်မကျေတတ်ဘူး မမထား၊ ဒီကို ငယ်ငယ် လာရင် ဆရာရော မမထားရော လိုလိုလားလားနဲ့ အလေးအနက် ထားပြီး ဂရုစိုက်သလောက် ငယ်ငယ်အိမ်ကို ဆရာနဲ့မမထား လာရင် စိတ်ပျက်သွားပြီး ငယ်ငယ် အပေါ်မှာပါ အခင် အမင်လျော့ပျက်သွားမှာ ငယ်ငယ် တအားကြီး စိုးရိမ်လို့။”

“ဪ... ငယ်ငယ်ရယ်၊ ငယ်ငယ်လေးရယ်” ဟု ဆရာဇေယျာအောင် ရင်ထဲတွင် ကျိတ်ပြီးညည်းညူ လိုက်မိရပါ၏။

“မမထား ... ငယ်ငယ်တို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုမောင်နဲ့ တွေ့တယ်၊ ဒီကောင်မလေး သူ့သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်လို့ နောင်နောင်ကားနဲ့ လိုက် သွားတယ်တဲ့၊ သူပြောပုံက တိုတိုပြတ်ပြတ်ပဲ၊ ငယ်ငယ်ရဲ့ ကိုကိုမောင် ကိုယ်တိုင် နောင်နောင်ရဲ့ကားနဲ့ လိုက်သွား တာကို မကျေနပ်တဲ့ လေသံမျိုးပဲ”

“အစစ်ပေါ့ ... မမထား၊ အစ်ကိုမောင်က သူ့ကိုယ်တိုင် တောတောပေပေနေပေမဲ့ နောင်နောင် ကျတော့ ကဲ့ရဲ့တယ်၊ သိပ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါလို့လည်း ပြောတယ်၊ အစ်ကိုမောင် မကြိုက်မှန်းသိလျက်သားနဲ့ ဒီကို ငယ်ငယ် လာချင်လွန်းလို့ ကြိုရာကားနဲ့ လိုက်လာရတာပါ မမထား”

“နောင်နောင်က ငယ်ငယ်ဆီ လာလည်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး မမထားရဲ့၊ နောင်နောင်နဲ့ ငယ်ငယ် သိက္ခမိန်း တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျောင်းမှာ ငယ်ငယ်နဲ့တွဲတဲ့ ဆင့်ဆင့် နဲ့ တင့်တင့် ညီအစ်မနဲ့ နောင်နောင်နဲ့ ခင်ကြတာ၊ အဲဒီ ညီအစ်မက ငယ်ငယ်ဆီ လာလည်တာတဲ့”

ဆရာကိုဇေယျာအောင်၏ ရင်ထဲတွင် “တော်ပါ သေးရဲ့” ဟု မှတ်ချက်ပြုပြီး ရင်အတန်ငယ် အေးသွားပါ၏။

ငယ်ငယ် ရောက်သည်နှင့် ငယ်ငယ်ပင်လျှင် ခေါင်း ဆောင်ပြီး အလုပ်များတော့သည်။

ဆရာကိုဇေယျာအောင်နှင့် မမထားတို့က ငယ်ငယ် ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်ကို ငယ်ငယ်က လက်ဝါးလေးကာ၊ ဦးခေါင်းလေးယမ်းပြီး ...

“ဟာ ... ဆရာ ... နေပါစေ”

“ဟင်... မမထား၊ ငယ်ငယ် လုပ်မယ်လေ၊ ဒါမှ ငယ်ငယ် ရဲ့လက်ရာ သန့်သန့်လေးပေါ်မှာပေါ့”

“ငယ်ငယ် တစ်ယောက်တည်း သိပ်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ ငယ်ငယ်”

“ပင်ပန်းပလေ့စေ၊ ငယ်ငယ် လုပ်တဲ့ ဆိတ်သားကကတ်(ဖ်) သိပ်ကောင်းနေရင် ဆရာနဲ့ မမထား ကူလုပ်ပေးလို့ကောင်း တာလို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး၊ ငယ်ငယ်က နာမည်ယူချင်လို့ တမင်ကြွားထားပြီး ကိုယ်တိုင် လုပ်ပြမှာ”

ကလေးဆန်စွာ ပြောနေသော ငယ်ငယ်အား မောင် နှမနှစ်ယောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောကြပါ၏။

ငယ်ငယ်သည် တကယ်လည်း လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ပါ၏။ သူမ၏အိမ်တွင် သူမ၏အစ်ကိုနှစ်ယောက်အား ထိုသို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးတွေ လုပ်ပေးလေ့ရှိသလား မပြောတတ်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖယ်ဆက်သလို လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေသည်ကို ဆရာကိုဇေယျာအောင်သည် ကြည့်ရှုမဝ၊ ရှုရှုမဆုံး ဖြစ်နေပါ ၏။

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာသဖြင့်
သွားပြီး ဖုန်းကိုကောက်ယူနားထောင် အသံပြန်

ပြီး ... ထားထား ပြန်လာသည်။
“ကိုကိုအောင်ရေ ... မိမိစိုး တစ်ယောက် မူးပြီးလဲသွားလို့
ဒက်ဖရင်ကို တင်လိုက်ရသတဲ့၊ အဲဒါ အန်တီမေက ထား
ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောတာ ထား ခဏသွားကြည့်မှ”

ဆရာဇေယျာအောင် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။
ထားထားကို လိုက်ပို့လျှင် ငယ်ငယ် တစ်ယောက်
တည်း အိမ်မှာထားခဲ့ရမည်။

ထားထား ဘာသာ ကားမောင်းပြီး တစ်ယောက်
တည်း သွားလျှင်လည်း မိမိနှင့်ငယ်ငယ် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်
ခဲ့မည်။ မကောင်းတတ်။ သုံးယောက်စလုံး သွားမည်ဆိုပါကလည်း
ဒီမှာလုပ်လက်စတန်းလန်း ဆီဒယ်အိုးပြား မီးဖိုတွင်တန်းလန်းဖြစ်
နေသည်။

“မိမိစိုး ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ မမထား”

“မမထားရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ မမထားနဲ့ ကျောင်းနေဖက်လေ၊
သိပ်ခင်တယ်၊ သူက ပြီးခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က အိမ်
ထောင်ပြုလိုက်တယ်၊ အခု ကိုယ်ဝန်လေးလရှိနေပြီတဲ့၊
ဒါကြောင့် မူးလဲတာနေမှာပေါ့၊ မမထား သွားမှကောင်း
မယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို ငယ်ငယ် လိုက်မယ်လေ”

“ဆိတ်သားတွေ ပုပ်ကုန်မယ်၊ မမထား မကြာစေရဘူး
ငယ်ငယ်၊ လောလောဆယ် လူနာနဲ့စကားပြောခွင့်တောင်
ပေးမယ် မထင်ဘူး၊ မမထားက ဖုန်းဆက်ပြောသားနဲ့
မသွားရင် ဝတ္တရားပျက်မှာ ကြောက်တာပါ၊ ခဏလေးနော်
ငယ်ငယ်”

ထားထားသည် အဝတ်အစားပင် မလဲဘဲ အိမ်မှာ
သတိထားသည့်အတိုင်းပင် ကားမောင်းထွက်သွားသည်။

ထားထားက တမင်အကွက်ဆင်ပေးခြင်း လုံးဝ
မဟုတ်ပါလေ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်ရပါ၏။

သို့သော် ... မပြေးသော် ကန်ရာရှိ၊ ဇေယျာအောင်
နှင့် ငယ်ငယ်ကို နှစ်ယောက်တည်း လွတ်ပေးရာ ရောက်သွားလေ
သည်။

နောက်တစ်နည်းအားဖြင့် သူမ၏အစ်ကို ကိုကို
အောင်သည် အလွန်သိက္ခာစောင့်စည်းသူ တစ်ယောက်မှန်း သိ
ထားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

ထားထား ဒက်ဖရင်ဆေးရုံ ရောက်ချိန်တွင် မိမိစိုး
မှာ သတိပြန်ရပြီး လူကောင်းပကတိ ဖြစ်နေပေပြီ။ ဆရာဝန်က
လည်း ကောင်းသွားပြီ စိုးရိမ်စရာမရှိဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ထားထားသည် အန်တီမေနှင့်
လည်းကောင်း၊ မိမိစိုးနှင့်လည်းကောင်း တာဝန်ကျေလောက်
မိနစ်လေးဆယ်လောက်တော့ စကားပြောပြီး ညနေကျမှ တစ်ခေါက်
လာဦးမည်ဟု နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာသည်။

ရောက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ထားထား အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ အခြေအနေကို အကဲခတ်သည်။

ကိုကိုအောင်လည်း ဧည့်ခန်းဆက်တီကုလားထိုင် တွင်ထိုင်ကာ အကြည်ဆိုက် အကြိုက်တွေ့သော အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထားထား မီးဖိုထဲပြေးဝင်ကာ ငယ်ငယ်ကို အကဲခတ် ရပြန်သည်။

ငယ်ငယ်သည် ဒယ်ပြားကို မီးပူတိုက်ကာ ဆိတ်သား ကဘတ်(ဖ်) ကြော်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်များနေသော အသွင်သဏ္ဍာန်ပုံစံ ရှိနေပါ၏။ ထားထား မီးဖိုထဲ ဝင်လာသည်ကိုပင် မသိဘဲ ကျောပေးကာ ကဘတ်(ဖ်) ကြော်တွင်သာ အာရုံစိုက်နေပုံရသည်။

ထားထားသည် မီးဖိုပေါက်ဝမှတစ်ဆင့် ကိုကိုအောင် ၏ အိပ်ခန်းတံခါးပွင့်မှ ကိုကိုအောင်၏ အိမ်ရှာကို လှမ်းကြည့်ပြန် သည်။

ကိုကိုအောင်၏ အိပ်ရာမှာ မနက်က မိမိခင်းပေး ထားသည့်အတိုင်း သေသေသပ်သပ် အတွန်းအကျော့မရှိ၊ ပြန်ပြုံး လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ထိုအခါကျမှ ထားထားသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း ကြီး ချနိုင်ပါ၏။

ထားထား မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

“ငယ်ငယ်ရေ ... ငယ်ငယ် ကဘတ်(ဖ်)ကြော်လေးက မွေးကြိုင်နေတာပဲကွာ၊ မမထား စားချင်ပြီ”

“ကဘတ်(ဖ်)က ကြော်ပြီးတော့မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာလဲ ပလာတာ၊ ပလာတာနဲ့မှလိုက်တာ၊ ထမင်းနဲ့ဆို မလိုက်ဘူး မမထားရဲ့”

“အဲ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကြည့်စမ်း”

ထားထားသည် မီးဖိုမှ ဧည့်ခန်းကို ပြန်ထွက်လာပြီး နီးကရက်တစ်လိပ်နှင့် မိုန်းနေသော ကိုကိုအောင်အား လှမ်းပြော ခိုက်သည်။

“ကိုကိုအောင် ... ငယ်ငယ် ကဘတ်(ဖ်)ကြော်က ကျက်တော့ မယ်၊ ဘေးလိုရနေပြီ၊ ကိုကိုအောင် မှာထားတဲ့ ပလာတာက ဘယ်မှာလဲ၊ သွားယူတော့လေ ကိုကိုအောင်”

“အေးဟ ... ဟုတ်သားပဲ”

ဟုပြောရင်း ဇေယျာအောင်သည် ချက်ချင်းထကာ အိမ်ဝတ် အဝတ်အစားနှင့်ပင် ကမန်းကတန်း ကားမောင်းထွက် သွားလေသည်။

ထားထား သွားသည်မှာ အသွားအပြန် မောင်းရ သည်ရော မိမိစိုးနှင့် အန်တီမေကို စကားပြောသည့်အချိန်ရော တစ်နာရီလောက်တော့ ကြာသွားသည်။

တစ်နာရီအတွင်းဝယ် ငယ်ငယ်နှင့် ကိုကိုအောင် ဘာတွေဖြစ်ပေသနည်း။

ငယ်ငယ်ကတော့ ဟန်မပျက်ပေ။

ကိုကိုအောင်က တော့ တစ်ခုခုကို သိပ်ကျေနပ်သော အမူအရာ ရှိနေသည်။ ကြည်နူးသော အသွင်လည်း ရှိနေသည်။ မိန်းမသားချင်းချင်း ငယ်ငယ်ကို ထားထားက အစ်အောက်ကြည့်တော့သည်။

သို့သော် အစ်အောက်နေစရာပင် မလိုပါပေ။ ကလေး ဆန်သော ငယ်ငယ်ကပင်စ၍ ပြောပြသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ငယ်ငယ် နာမည်ပျက်ပြီ မမထားရေ၊ ဆိတ်သားကဘတ်(ဖိ)မှာ အစပ်အဟပ် ထည့်တာတွေရော၊ ဆိတ်သားတုံးလေးတွေနဲ့ မဆလားနယ်တာတွေရော စံချိန် မမိ ဖြစ်ကုန်ပြီလား မပြောတတ်ဘူး၊ ဆားတောင် ဘယ် လောက်ထည့်မိမှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် မသိတော့ဘူး မမထား”

“ဟုတ်လား ... ဘာလို့လဲ ငယ်ငယ်”
 “ကိုကိုအောင်ကြီးပေါ့၊ ငယ်ငယ် အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ကြားမှာ သူကလည်း တစ်မှောင့်”

ခါတိုင်း ကိုကိုအောင်အား ဆရာဟု ခေါ်နေကျ ယခု ကိုကိုအောင်ဟု ငယ်ငယ် ပြောင်းခေါ်လိုက်သည်ကို ထားထား သတိထားမိသည်။

“ကိုကိုအောင်က ဘာလို့ တစ်မှောင့်လဲ ငယ်ငယ်ရဲ့”

ဒယ်ပြားတွင် အားလုံးသမအောင် ဆိတ်သားတုံးများ ကို သံယောက်မနင့်မွှေးပြီး စုလုံးကာ ကြွေလှုပ်ဖြူလေးအုပ်ထား ပြီးမှ ငယ်ငယ်က ဆက်ပြောသည်။

“ကိုကိုအောင်က ငယ်ငယ်ကို လူပျိုစကားပြောတယ် မမထား၊ ငယ်ငယ် တအားရင်တွေခုန်ပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာလုပ်မိမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ဟင်းစပ်တွေလည်း လွဲကုန် ပြီ ထင်ပါရဲ့ မမထားရယ်”

“ဒါဆို ကိုကိုအောင် လွန်တာပေါ့၊ ငယ်ငယ် ကိုကိုအောင် ကို စိတ်ဆိုးသွားသလားဟင်”

“ငယ်ငယ် စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ငယ်ငယ် အရွယ်ရောက်လာ ကတည်းက ယောက်ျားတွေမျိုးနဲ့ ငယ်ငယ်ကို လူပျိုစကား ပြောတာတွေများလို့ ငယ်ငယ်အဖို့ ရိုးနေပါပြီ”

“ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့၊ ငယ်ငယ်ရယ်၊ ကိုကိုအောင်က ငယ်ငယ်ကို သူ မေတ္တာရှိနေပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောပါ တယ်၊ အခု မမထား ဒက်ဖရင်ဆေးရဲ့ မမိမိစိုး ဆီသွားတာ မသွားမဖြစ်လို့ သွားတာပါ ငယ်ငယ်၊ တော်ကြာ ငယ်ငယ် စိတ်ထဲမှာ မမထားက ရှောင်ထွက်ပေးတယ်ထင်မှာ စိုးရိမ် လို့”

“ဟဲ့ဟဲ့ကယ် မမထား၊ နောက်ပြီး ကိုကိုအောင်လို လူက ငယ်ငယ်ကို မေတ္တာရှိကြောင်း ပြောတာကို ဂုဏ်တောင်ယူ ရမှာပါ၊ ဒီပြင် ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်သေးတဲ့ လူတွေတောင် ငယ်ငယ်ကို ခဏခဏ လူပျိုစကားပြော၊ မေတ္တာစာတွေ ပေးနေကြတာပဲဟာ”

ထားထား စိတ်ထဲတွင် ငယ်ငယ်အား ချီးကျူးမိပါ၏။ ကောင်မလေးသည် ငယ်ရွယ်ပြီး ကလေးဆန်စေကာမူ အရင့်

အကျက်ကိစ္စတွင် အလေးအနက် စဉ်းစားပြောဆိုတတ်သည်ကို တွေ့ရ ကြားရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

“ဒါဆို ဝမ်းသာလိုက်တာ ငယ်ငယ်ရယ်”

ထားထားက ငယ်ငယ်အား ပွေ့ပိုက်ကာ ပါးချင်း

ကပ်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“မမထား စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုအောင် ဒီကိစ္စပြောရင် ငယ်ငယ် စိတ်ဆိုးသွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေတာ၊ ငယ်ငယ်လေးက လိမ္မာလိုက်တာ”

“ကြည့် ... မမထားတို့ မောင်နှမဟာ ကံကို ကံတယ်၊ တကယ်”

ပွေ့ပိုက်ပါးချင်းကပ်သည်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ငယ်ငယ် ကပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အယ် ... ပြောစမ်း ... ပြောစမ်း၊ ကိုကိုအောင်ကလည်း ငယ်ငယ်ကို ကံလိုက်သလားဟင်”

“ဟာ ... တော်ပါတော့ မမထားရာ၊ ငယ်ငယ် ရှက်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း... ပြောပါ ငယ်ငယ်၊ ကိုကိုအောင်က ငယ်ငယ် ကို ဘယ်လိုကံလိုက်သလဲ၊ မိန်းမတွေဟာ ဟန်တောင်နေ လို့သာ၊ ဒါမျိုးဆို သိပ်ကြားချင်ကြတာ မဟုတ်လား၊ ကံ ပြော”

“ဟင့်အင်း ... ငယ်ငယ် ရှက်တယ်”

“မရှက်ပါနဲ့ ညီမရာ၊ မမထား သိထားတော့ အခြေအနေကို လိုက်ပြီး ထိန်းသင့်တာ ကိုကိုအောင် ထိန်းစေဖို့လေ”

ငယ်ငယ်က ရှက်စနိုး မျက်နှာလေးနှင့် ခေါင်းလေး ခွဲကာ ပြောပါ၏။

“မမထား ကားနဲ့ထွက်သွားပြီး ငါးမိနစ်တောင် မကြာဘူး ကိုကိုအောင် ငယ်ငယ်ရှိတဲ့ မီးဖိုခန်းထဲ ပေါက်ချလာတယ်၊ ငယ်ငယ်ကို မေတ္တာရှိနေတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်၊ သူ့အသံ တွေ တုန်နေပြီး လည်ပင်းစလုတ်ကြီးကလည်း တံတွေး မျိုချတိုင်း လှုပ်လှုပ်သွားတယ်”

“အင်း ... ကိုကိုအောင်ဟာ သနားစရာပါလား၊ မမထား သိသလောက်ဆိုရင် ကိုကိုအောင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကလေးကလား မေတ္တာစကား၊ လူပျိုစကား မပြောဖူးဘူး၊ ဒီတစ်ခါပဲ ငယ်ငယ်ကို ပြောဖူးတာ၊ သူ့စိတ်ကူးက သူ နှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေရင် မိဘတွေကို ပြောပြီး ကမ်းလှမ်းခိုင်းမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးရှိတာ”

“ငယ်ငယ် ရိပ်မိပါတယ်၊ ကိုကိုအောင်မှာ ဒီလို အတွေ့ အကြုံမျိုး မရှိဘူးဆိုတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ် ကြောက်တယ် မမထား၊ ဘာလန့်သလဲ ဆိုတော့ ဟိုတုန်းက ဘယ်အမျိုး သားကဖြစ်ဖြစ် ငယ်ငယ်ကို လူပျိုစကားလာပြောရင် ငယ်ငယ် ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူး၊ လာပြန်ပြီတစ်ယောက် လို့သာ သဘောထားလိုက်တယ်၊ အခု ကိုကိုအောင် ဝင်လာပြီး ပြောတော့ ငယ်ငယ်ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ၊ ဒီတံ၊ ဒီတံနဲ့ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကိုတောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ကြားရတယ်၊ နောက်ပြီး အိမ်မှာက ကိုကိုအောင်နဲ့

ငယ်ငယ် နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတုန်း မဟုတ်လား၊ ငယ်ငယ် ကြောက်တာပေါ့”

“ကိုကိုအောင်က ငယ်ငယ် ကြောက်အောင်များ ကြမ်းလိုက် လို့လား ငယ်ငယ်ရယ်”

ငယ်ငယ်က ဦးခေါင်းလေး ယမ်းပြပါ၏။

“ကိုကိုအောင်က တကယ် ဂျင်းတဲ(လ်)မင်းပါ။ ငယ်ငယ် သိက္ခာကျလောက်စေတဲ့ အပြုအမူမျိုး လုံးဝ မလုပ်ပါဘူး မမထား၊ ငယ်ငယ်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောပြီး ငယ်ငယ်ဆီက အဖြေတောင်းတာပါ”

“ငယ်ငယ်က အဖြေပေးလိုက်လားဟင်”

ဒယ်ပြားတွင် အုပ်ထားသော ကြွေစလုံကို ငယ်ငယ် ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီး မီးဖိုမီးကို လျှော့သည်။ ကဘတ်(ဖ်)ပုံကို သံယောက်မဖြင့် ဒယ်ပြားတွင် ဖြန့်လိုက်ပြီး မီးငွေ့ငွေ့သာ ပေး ထားသည်။

ပလာတာလာလျှင် အဆင်သင့် ပူပူနွေးနွေး စားနိုင် ရန်အတွက် ဖြစ်ပါ၏။

နှစ်ယောက်သား ချဉ်ခန်းဆီသို့ တစ်ယောက်၏ခါး ကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ပြောလေ ... ငယ်ငယ်က ကိုကိုအောင်ကို ဘယ်လို အဖြေပေးလိုက်လဲ”

“ငယ်ငယ်ရဲ့ အဖြေစကားကို မမထား ကြားရင် ငယ်ငယ် ကို အထင်သေးသွားမလားပဲ၊ ငယ်ငယ်တို့ မိန်းမသားတွေ

ဟာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားရတာမျိုးလို့ ငယ်ငယ် သဘောပေါက်ပါတယ်”

“အင်း ... ယေဘုယျသဘောကတော့ အဲဒီလိုချည်းပေါ့လေ”

“ငယ်ငယ် တင်ကြံပြီး ရိပ်မိထားတယ်၊ ကိုကိုအောင်ရဲ့ ငယ်ငယ်ကို မျက်လုံးအကြည့်၊ ငယ်ငယ်အပေါ် ဆက်ဆံ တဲ့ အပြုအမူတွေကို ကြည့်ပြီး ကိုကိုအောင်ဟာ မကြာခင် ငယ်ငယ်ကို မေတ္တာရှိကြောင်း ပွင့်ပြောလိမ့်မယ်ဆိုတာကို လေ”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ အရွယ်ရောက်ပြီး မိန်းမ သားတွေဟာ ဒီလို ရိပ်မိတာ တင်ကြံသိနေတာတွေဟာ သဘာဝပေး အတတ်ပညာတစ်ခုပဲ၊ ဒီတော့ ငယ်ငယ်က”

“ငယ်ငယ် ကိုကိုအောင်ရဲ့ မေတ္တာကို တုံ့ပြန်လက်ခံတယ် ဆိုတဲ့ အဖြေပဲပေါ့ မမထား၊ လက်ထပ်ဖို့ကတော့ ငယ်ငယ် ကျောင်းပြီးမှပေါ့၊ ဒါကလည်း ကိုကိုအောင် ငယ်ငယ်ကို ပွင့်ပြောတော့မယ်မှန်း သိနေလို့ ငယ်ငယ်ဘာသာ ခြေမဲ့ အဖြေကို တင်ကြံစဉ်းစားထားတာလေ၊ ကိုကိုအောင်လို အဘက်ဘက်က အရည်အချင်းရော ရုပ်ရော အကျင့်သိက္ခာ ရော ပြည့်စုံနေတဲ့သူကို ဘယ်မိန်းကလေးက ငြင်းမှာတဲ့ လဲ ...

“အဲ ... ငယ်ငယ်နဲ့ ကိုကိုအောင် မမထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိက္ခမ်းခင်မင်ရင်းနီးသွားတာလည်း အခြေခံ သဘောမှာပါတယ်ပေါ့ မမထား၊ မှန်တာပြောရရင် ငယ်ငယ်

ကိုယ်တိုင်က ရင်ထဲက ကိုကိုအောင်ကို ချစ်နေပြီးသား ဖြစ်နေတာက အဓိကပဲ မေမထား”

“ငယ်ငယ်ဟာ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ကလေးဆန်ပေမဲ့ တကယ်တမ်း အတွေးအခေါ်ပိုင်းကျတော့ ရင့်ကျက်တာပဲ၊ ငယ်ငယ် မှန်ပါတယ်၊ ကဲ ... ဒီတော့ ငယ်ငယ်က လက်ခံ တဲ့အဖြေ ပေးလိုက်တော့ ကိုကိုအောင်က ဘာတွေ ကံလာသလဲ”

“အွန် ... ရှက်စရာ”

“မရှက်ပါနဲ့ ... ပြော ... ပြော”

“ငယ်ငယ်က လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ် ဘွဲ့ရပြီးမှ လက်ထပ်မယ်လို့လည်း ပြောလိုက်ရော ကိုကိုအောင်လေ ထ၊ ခုန်တော့တာပဲ”

“အင်း ... အင်း ... ခုန်ပေမပေါ့၊ ခုန်ပေမပေါ့၊ အဲဒီ ခုန်ပြီးတဲ့နောက်ကော ဆက်ပြောလေ ငယ်ငယ်”

“ခုန်ပြီးတဲ့နောက် ငယ်ငယ်ရဲ့ မဆလား၊ ခရမ်းချဉ်သီးနယ် ထားတဲ့ လက်ဖခိုးကို ရှူးခနဲ ရှိုက်ပြီး ဓွေးဓွေးပေးတာ၊ မေမထား”

“မဆလားတွေ နယ်ထားတဲ့ လက်ရဲ့ လက်ဖခိုးကို နမ်းတယ် ဟုတ်လား၊ ဒီထက်ကော မပိုဘူးလား ငယ်ငယ်”

“ဒီထက်မပိုပါဘူး၊ အခု ငယ်ငယ်ပြောတာတွေဟာ အမှန် တွေချည်းပဲ၊ နမ်းတစ်စေ့တောင် အပိုမပါဘူး၊ အလိုမပါ ဘူး”

ထားထားကလည်း မျက်ဖြူလှန်ကာ ဧည့်ခန်းဆက် တိကုလားထိုင်ပေါ်သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။

“သေဟဲ့ ... နန္ဒိယ၊ မက်လု မက်လုနဲ့ မိုးလင်းသွားတာ မျိုး ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါလေးနဲ့များ မဆလားနယ်ထားတဲ့ လက်ဖ ခိုးကို နမ်းရုံလောက်လေးများ ရှက်စရာလား ငယ်ငယ်ရယ်”

ငယ်ငယ် ကိုယ်တိုင်က ခစ်ခနဲ ရယ်ပါ၏။

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ မေမထား၊ ကိုကိုအောင် လုပ်ပုံက ဂျင်းတဲ(လ်)မင်းပါ၊ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှက်စရာကြီးလို့ ပြောတာပေါ့”

နစ်ယောက်သား ရယ်ကြပြန်လေသည်။

ဒီနောက်မှာတော့ ဝေယျာအောင် ရောက်လာပြီး ငယ်လာသော ပလာတာနှင့် ဆိတ်သားကဘတ်(ဖ်)ကို သုံးဦးသား မြိန်ယုက်စွာ စကားတပြောပြောနှင့် စားသောက်ပြီးစီးသွားသည်။

မောင်နုမနှစ်ယောက်စလုံးက ငယ်ငယ်၏ လက်ရာ ဆိတ်သားကဘတ်(ဖ်)ကို ကောင်းလှချည်ရဲ့ ဟု ချီးမွမ်းကြမည်မှာ မလွဲစကန်မို့ ထည့်မပြောတော့ပေ။

တကယ်တော့လည်း ထားထားသည် ငယ်ငယ်နှင့် ကိုကိုအောင်တို့ ဘာတွေ ဖြစ်ကြသလဲဟု အားတက်သရော မေးရာ တိမ်ကြားမင်းခေါင်လာပြီဟေ့ ဆိုသည်နှင့် လူတွေက မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်နေမိရာ တိမ်ကြားမင်းခေါင်ထွက်မဲ့ထွက်လာ တော့ ကြမ်းပေါက်ကြားက ထွက်လာတာမျိုးပါလားဟု ထားထား အောက်မေ့ရတော့သည်။

ဒီနောက်ပိုင်းမှစပြီး ဧဇယျာအောင်နှင့် ငယ်ငယ်တို့ သည် တတွဲတွဲ ဖြစ်ကြပါလေ၏။

ထားထားကို မခေါ်ဘဲလျက်ပင် ရုပ်ရှင်အတွဲကြည့် ကြသည်။ ဘုရားပေါင်းစုံသို့ သွားရောက်ဖူးမွှော်ကန်တော့ကြသည်။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်သို့ သွားကြသည်။

ကိုကိုအောင် လုပ်နေပုံမှာ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လေးကို ရည်းစားထားကာ သမီးရည်းစား ချိန်းတွေ့သည့်နှယ် လုပ်နေပုံတို့မှာ ကိုကိုအောင်၏ သမားဂုဏ် ဆရာဂုဏ်ကို သိက္ခာကျစေသည်။

ထားထား၊ မနေသာတော့ဘဲ ကိုကိုအောင်အား ပြောရတော့သည်။

“ကိုကိုအောင် လုပ်နေပုံတွေ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်တယ် နော်၊ ငယ်ငယ်ကို သနားပါတယ်၊ အခုဟာက ကိုကိုအောင် က သမီးရည်းစား အလစ်မှာ ချိန်းတွေ့တဲ့ပုံ ဖြစ်နေတယ်၊ ငယ်ငယ်ဘက်က ကြည့်ရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ နစ်နာတယ်၊ ကိုကိုအောင်ဘက်က ကြည့်ရင်လည်း ကိုယ့် ပညာ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်၊ ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ သိက္ခာကျမနေဘူးလား ကိုကိုအောင်”

“ပြောတော့ ထားထား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအောင်တို့မှာ ဒီပြင် နည်းလမ်း မရှိတော့ ဒီနည်းလမ်းပဲ လုပ်နေရတယ်”

“ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုနစ်ယောက်ကို ကိုကိုအောင် ကိုယ် တိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ထားတို့ ပဲခူးက အမေနဲ့အဖေကို ခေါ်ပြီး

မိသား၊ မသားပီပီ ကမ်းလှမ်းစေစပ်ထားပါလား ကိုကိုအောင်၊ ဒါဆို ငယ်ငယ်ပဲ ဒီအိမ်ကိုလာလား၊ ကိုကိုအောင်ပဲ သူတို့ အိမ်ကိုသွားသွား တင့်တယ်သွားမယ် မဟုတ်လား၊ ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုကြီး ကိုကိုကျော်သူဆိုသူက ပစ်ပစ်ခါခါ ကြီးတော့ ရိုင်းမယ်မထင်ပါဘူး၊ သူလည်း ပညာတတ်တစ် ယောက်ပဲဟာ”

ဧဇယျာအောင်သည် သူ၏ ဆံပင်တွေကြားသို့ လက်ချောင်းများ ထိုးကာ ကုတ်မိပါ၏။

“ထားထား ပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့၊ အခု ထားထား ပြောတဲ့အတိုင်း ငယ်ငယ်ကို ကိုကိုအောင် ပြောတာ သုံး လေးခါတောင်ရှိပြီ၊ ငယ်ငယ်က လုံးဝကြီးကို လက်မခံဘူး”

“ငယ်ငယ်က အထွေးဆုံး၊ အငယ်ဆုံးညီမလေးမို့ သူ့အစ်ကို တွေက ငယ်ငယ်ကို ကလေးလိုပဲ ထင်နေကြတာတဲ့၊ အခု ဆိုလည်း ငယ်ငယ်က ပထမနှစ်တက်ရုံပဲ ရှိသေးတာတဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငယ်ငယ်မှာ ကိုကိုအောင်နဲ့ မေတ္တာရှိနေပြီ လို့ လူကြီးမိဘတွေနဲ့ပဲပြောပြော၊ ကိုကိုအောင် ကိုယ်တိုင် ပြောပြော၊ သူ့အစ်ကိုနစ်ယောက်လုံးက ‘ဟင် နင် အငယ်ဆုံး ဒီအရွယ်လေးနဲ့ လင်လိုချင်ပြီလားလို့’ မေးလိုက် မှာ ငယ်ငယ်က အရမ်းကြောက်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ငယ်ငယ် မိုင်နယ်တန်းတက်တဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ မိုင်နယ်အောင် လို့ ဘွဲ့ရတဲ့အချိန်ကျမှဆိုရင် ငယ်ငယ်က အချစ်ကိုစွ၊ လက်ထပ်ရေးကိစ္စ အစ်ကိုတွေကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဝန်မလေး

တော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် အခု ကိုကိုအောင်မှာ ထားထား ပြောတဲ့ပုံစံ ဖြစ်နေရတာ၊ ကိုကိုအောင် ဒီကိစ္စကို အလေး အနက် မစဉ်းစားဘဲ နေမလား ထားထားရယ်။

ထားထား ဘာများစောဒကတက်နိုင်ဦးမည်နည်း။

ငယ်ငယ်တက်ကကြည့်လည်း မှန်သည်။ ကိုကို

အောင်တက်က ကြည့်လည်း မှန်နေပြန်သည်။

ကိုကိုအောင်နှင့် ငယ်ငယ်တို့ ချစ်လိုက်ကြသည်မှာ လည်း ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာမောင်နဲ့ ချောင်းခြား၍ မရနိုင်သောအချစ် မျိုးဖြင့် အပြန်အလှန် ချစ်ကြသည်။

ဒီတော့လည်း ကိုကိုအောင်ကို အပြစ်မဆိုသာပါ လေတော့။

သည်လိုနှင့်ပင် ကိုမေယျာအောင်နှင့် ငယ်ငယ် တစ်ယောက် အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်လာသည်။

ကလေးတစ်ယောက်လို အမြဲတမ်း ကလေးဆန်ဆန် နေခဲ့သော ငယ်ငယ်သည် မြူးမြူးရွင်ရွင် မရှိ ဖြစ်လာသည်။ ထုံထိုင်းငေးငိုင်လာသည်။

ကိုကိုအောင်နှင့် ထားထား ရှိရာသို့လည်း ငယ်ငယ် အလာကျဲသွားသည်။

လာပြန်တော့လည်း အစားအသောက်ပင် ကောင်း ကောင်းမစားဘဲ ခေါင်းမူးတယ်ဟုလည်း ပြောသည်။ ပျို့ချင်အန် ချင်နေသော အသွင်လည်း ရှိနေသည်။

ထားထား ထိတ်လန့်ရင်ခနဲရပါ၏။

ကိုကိုအောင်နှင့်ငယ်ငယ်တို့ အနေအထိုင်တွေ လွန်ကဲ သွားကြပြီလားဟုလည်း ထားထား တွေးမိသည်။

ဤကိစ္စမှာ အစ်ကိုရင်း ကိုကိုအောင်ကိုလည်း ဖွင့် ခေး၍ မကောင်း။

ငယ်ငယ်ကိုလည်း မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစားဖွင့် ခေး၍မကောင်း ဖြစ်နေပါ၏။

ယင်းသို့သာ ဖြစ်ရိုးမှန်လျှင် ကိုကိုအောင်အပေါ်တွင် ဘာဝန်ရှိနေပြီ။ ငယ်ငယ်၏ အစ်ကိုတွေကို ငယ်ငယ်နှင့် လက် ဆုပ်ပေးဖို့ ဖွင့်ပြောရမည်။

ဖွင့်ပြောပါလျက်နှင့် သဘောမတူ ဆူဆူပူပူ ဖြစ် လာလျှင် ငယ်ငယ်ကို ကိုကိုအောင် ခိုးပြေးရမည်။

ကိုကိုအောင်အား မောင်နမချင်း ရှေ့မျက်နှာနောက် အားပြီး ပြောကိုပြောမှ ဖြစ်မည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းပြောဖို့ဆိုတော့ အစ်ကိုတစ် ယောက်အား ညီမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရန် သိပ်ဝန်လေးနေ ပြန်သည်။

ဒီကြားထဲ ... ငယ်ငယ် တစ်ယောက်သည် ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှသည်။

ထားထားတို့အိမ် ကိုကိုအောင်ဆီသို့ပင် မလာသည် မှ သိတင်းပတ်ကျော်လေပြီ။

ထားထားသည် ငယ်ငယ်တက်ရာ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် ငယ်ငယ်တက်ရောက်နေသည့် အခန်းသို့ သွားရေးဟု ပြီး ငယ်ငယ်ကို ရှာသည်။

ငယ်ငယ် ကျောင်းမတက်ပါလေ။

ငယ်ငယ်နှင့် တွဲလေ့ရှိသော ဆင့်ဆင့်နှင့် တင့်တင့် ညီအစ်မထံတွင် ထားထား ခုံစမ်းရာ ငယ်ငယ် နေမကောင်းသော ကြောင့် ကျောင်းမတက်ဟု သိရသည်။ ကျောင်းမှ ခွင့်ယူထား သည်ဟုလည်း ပြောသည်။

ထားထားသည် ငယ်ငယ်တို့အိမ် ရေကျော်အိမ်သို့ ဖုန်းဆက်သည်။

ဖုန်းကိုင်မည့်သူ မရှိ။

သုံးလေးခါဆက်သည့်တိုင်အောင် ဖုန်းကိုင်မည့်သူ မရှိပါလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

တနင်္ဂနွေနေ့ကျလျှင်တော့ ထားထားသည် ငယ်ငယ် တို့ရေကျော်အိမ်သို့ သူ့အစ်ကိုတွေက မောင်းထုတ်ချင်းထုတ်ပေ စေ ငယ်ငယ်ကို သွားတွေ့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေသည်။

သို့သော် ...

ယင်းသို့သော်ကြီးသည် မဟာပထဝီမြေကြီး အိုးထိန်း စက်ကဲ့သို့ ချာချာကြီး လည်သွားအောင် ကြောက်ခမန်းလိလိ 'သို့သော်'ကြီး ဖြစ်သွားပေတော့သည်။

စနေနေ့ထုတ် သတင်းစာဝယ် ပါရှိလာသော နာရေး ကြော်ငြာတစ်ခုကို ဇေယျာအောင်ရာ ထားထားရေး မတ်မီသည်နှင့် အိုးထိန်းစက်ချာချာလည် ကြောက်ခမန်းလိလိကြီး ဖြစ်သွားရ ပါတယ်။ သတင်းစာ၏ နာရေးကြော်ငြာမှာ ...

သင်္ဂြိုဟ်ပြီးစီးခြင်း

ညီမငယ်လေးငယ်ငယ်

အသက်(၁၉)နှစ်

ရန်ကုန်မြို့၊ ရေကျော်လမ်း

အိမ်အမှတ်(---)နေ ဒေါက်တာကျော်သူနှင့်

ကိုမင်းမောင်တို့၏ ညီမထွေး

ငယ်ငယ် (ပထမနှစ်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)သည်

ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားပါသဖြင့်

သောကြာနေ့တွင် သင်္ဂြိုဟ်ပြီးစီးပါကြောင်း။

ဇေယျာအောင်သည် သတင်းစာနာရေးကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် မတ်တတ်မှ ခူးညွတ်လဲကျသွားပါ၏။

ထားထားသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးပါ၏။

"မယုံစရာ ... မယုံစရာကြီးပါလား ထားထားရယ်၊ ကိုကို အောင်တို့ အိပ်မက်များ မက်နေတာလား"

"ကဲ ... ကိုကိုအောင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်ငယ်တို့ ရေကျော် အိမ်ကို လိုက်သွားကြမယ်၊ ဟိုရောက်လို့ သူ့အစ်ကိုတွေ ရိုက်လည်း မဲမယ်၊ ထိုးလည်း ခဲမယ်၊ သွားကြစို့ ကိုကို အောင်"

“အေး ... အဲဒါကောင်းတယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အဝတ်အစားပင် မလဲတော့

ဘဲ ရေကျော်အိမ်သို့ မောင်းလာခဲ့ခြင်းသည်။

“ကျော်”ဆေးကုခန်းသည် ဖွင့်လှက်သား ရှိနေသဖြင့်

ထားထားနှင့် ဇေယျာအောင် အံ့သြကြရသည်။

ဆေးကုခန်း နောက်မှ တစ်ထပ်တိုက်အိမ်သည်

ငယ်ငယ်တို့အိမ် ဖြစ်ရမည်မို့ ထားထားရော ဇေယျာအောင်ရော လှမ်းကြည့်ကြသည်။

အိမ်တံခါးသော့ခလောက်ကြီး ခတ်ထားပြီး တစ်အိမ်

လုံးရှိ ပြတင်းပေါက်တွေလည်း ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ...

ဆေးခန်းထဲမှ ဂျူတီကုတ်အဖြူဝတ်ပြီး နားကျပ်ကိုင်

ထွက်လာသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို မောင်နှမတွေ တွေ့ကြ သည်။

ထားထားက ဆေးခန်း၏ ဆရာဝန်အမည်ဆိုင်းဘုတ်

ကို ကြည့်လိုက်ရာ ...

ဒေါက်တာကျော်သူ ဆိုင်းဘုတ်အစား ...

ဒေါက်တာလွမ်းဝေဟု တွေ့ရသည်။

ထားထားက ထွက်လာသော ဆရာဝန်ရှေ့တွင်

ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာလွမ်းဝေပါ။ ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲဗျာ”

ဇေယျာအောင်ကလည်း ထိုဒေါက်တာလွမ်းဝေရှေ့

တွင် ဝင်ရပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဇေယျာအောင်ပါ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က

ကျူတာပါ။ ဒါက ကျွန်တော်ညီမ ထားထားပါ။ ကျွန်တော်

တို့ မောင်နှမနဲ့ ငယ်ငယ်ဟာ မိတ်ဆွေတွေပါ။ ငယ်ငယ်

ကွယ်လွန်သွားလို့ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးကြောင်း တွေ့ရတာနဲ့

အထိတ်တလန့် ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ ငယ်ငယ်အိမ်ကို

လာခဲ့ကြတာပါ”

ဒေါက်တာလွမ်းဝေ ခေါင်းကုတ်ပါ၏။

“လာကြဗျာ ... အထဲဝင်ထိုင်ကြပါဦး”ဟု မိတ်ခေါ်

သဖြင့် ဆေးခန်းထဲဝင်ကာ ဒေါက်တာလွမ်းဝေ၏ စားပွဲရှေ့တွင်

မောင်နှမနှစ်ယောက် ညှိုးငယ်စွာ ထိုင်ကြသည်။

“အင်း ... ဒီဆေးခန်းက ဒေါက်တာကျော်သူရဲ့ ဆေးခန်းပါ။

ဒီကောင် ကျော်သူ့ အကြောင်း ပြောရရင်တော့ ဒီကောင်

ကျော်သူဟာ တကယ့် ခွကောင်ပဲလို့ ပြောရမှာပဲ။ သူ့ညီမ

လေး ငယ်ငယ်က ကြာသပတေးနေ့က ဆုံးသွားတယ်။

ဒီကောင် ကျော်သူက သောကြာနေ့မှာ ရေဝေးပို့ပြီး

တစ်ခါတည်း သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း

ဘုန်းကြီးငါးပါးပင် သရဏဂုံတင်တာတွေတော့ လုပ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သင်္ချိုင်းမှာ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ ဘုန်းကြီး

ငါးပါးပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောင်းမကြားဘူး။

အလားမခံဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေ

အတင်းလိုက်သွားတာတောင် မင်းတို့ ဘာလို့ လာတာလဲ၊ လာစရာမလိုဘူးဆိုပြီး ငေါက်ထုတ်တယ်။ အသုဘချပြီးတဲ့ နောက် ကျော်သူက ကျွန်တော်ဆီမှာ အကူအညီတောင်း တယ်။ သူ့ရဲ့ ကုလက်စအရေးကြီးလူနာစာရင်း ကျွန်တော် ကိုပေးပြီး ဆက်ကုပေးပါ။ ကုလက်စလူနာတွေကို ကျွန်တော် ဆက်ကုပေးပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ဘာသာ ဆက်ဖွင့်ချင် ဖွင့်၊ ပိတ်ချင်ပိတ်လို့ မှာပြီး အိမ်တံခါးသော့ပိတ်ထွက်သွား တာပဲဗျာ။ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ဘယ်ထွက်သွား မှန်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တောင် မသိဘူး။”

ထားထားမှာ နားထောင်ပြီး မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ

တအားကြီး ငိုချလိုက်တော့သည်။

“ငယ်ငယ်ရယ် ... ကံဆိုးလှချည်လားကွယ်၊ သေတာလည်း ချက်ချင်း၊ သင်္ဂြိုဟ်တာလည်း ချက်ချင်းနဲ့ ရက်လည်ဆွမ်း တောင် မကျွေးတော့ဘူးလား မသိပါလား ငယ်ငယ်ရယ်”

ဇေယျာအောင်လည်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာပါ၏။

အတင်း သူ့ကိုယ်သူ ဇွတ်တင်းလျက်နှင့် ပြောသည်။

“ဒေါက်တာကျော်သူဟာ ဒီလိုသာလုပ်သွားတာ သူ့ညီမ ငယ်ငယ်ကို သူ သိပ်ချစ်ရှာတာပါ ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော် သိတာပေါ့ ဆရာကိုဇေယျာအောင်၊ ကျော်သူ ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းပဲ။ သူ့ညီမလေး ငယ်ငယ်ကို ချစ်လွန်းလို့ ဒီကောင် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေတာကိုပဲကြည့်ပေါ့။ အခုလည်း ဒီကောင်ကျော်သူ

လုပ်ပုံတွေဟာ သူ့ညီမလေးကို ချစ်လွန်းတဲ့စိတ်နဲ့ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး ရူးကြောင်ကြောင်အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်။”

“အခု ဒေါက်တာကိုကျော်သူကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲ ဒေါက်တာ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိပ်ကိုသိချင်နေပါတယ် ဆရာကိုဇေယျာအောင်၊ သူ့လူနာတွေက သူ့နဲ့မှ အဆင်ပြေ တာ၊ သူ့ဆိုမှ သူ့လို့ တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် ဝင်ကုပေးရတာ မလွယ်ကြောကြီးပဲ။ ကျော်သူက ဆေးကုတဲ့ နေရာမှာ ငွေကြေးကို သိပ်မခာနမထားဘူး။ လူနာရဲ့ ရောဂါကိုလည်း အချိန်ဆွဲမကုဘူး။ အခု ကျွန်တော်ဆက်ကု တော့ လူနာဆီက ဘယ်လိုဆေးဖိုးဝါးခ တောင်းရမယ်မှန်း တောင် မသိဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာလည်း ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်းဘတွက် အချိန်လုပြီး သွားရသေးတယ်။ ဒီက ကျော်သူလွဲပေးခဲ့တဲ့ အရေးကြီးလူနာတွေကို ကုပြီးရင်တော့ ဆေးခန်းကို ကျွန်တော် ပိတ်ရတော့မှာပဲ။ ဒီကောင်က ဘယ် တော့ ပြန်လာမယ်မှန်းလဲ မသိဘူး။ ဘယ်ကိုရောက်လို့ ဘယ် ကိုဆက်သွယ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး ဆရာဇေယျာအောင်”

“ဒါဆို သူ့ညီဆိုတာကော”

“သူ့ညီ ကိုမင်းမောင်လည်း ထွက်သွားတာပဲ။ ညီအစ်ကို အတူထွက်သွားတာလား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားချင်ရာ သွားကြတာလား မသိဘူး။”

“ဒါထက် ကျွန်တော် မေးပါရစေ ဒေါက်တာ၊ ငယ်ငယ်က တကယ်သေသွားတာကော ဟုတ်ရဲ့လား ဒေါက်တာ”

“ဟာဗျာ ... တကယ်မသေလို့ ဘယ်လိုအလကားသေ မှာလဲ ဆရာ၊ သေတဲ့နေရာမှာ အစစ်သေတယ် အတုသေ တယ်ဆိုတာ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ငယ်ငယ် သေသွားတယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ ဆရာ၊ သူတို့မောင်နှမသုံး ယောက် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ငယ်ငယ်သေတယ်လို့ သတင်းလွှင့်ပြီး တစ်နေရာကိုများ ထွက်သွားကြတာမျိုးများ ဖြစ်နေမလားလို့ပါ”

“ငယ်ငယ် တကယ်သေတာပါ ဆရာ၊ အလောင်းကို အခေါင်းဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့တာပါ။ လောင်တိုက်သွင်းတော့တောင် သူတို့ညီ အစ်ကိုက မကြည့် ရက်ဘူးလို့ပြောလို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ပြီး လောင်တိုက်သွင်းခဲ့တာပါ။ အင်းပေါလေဗျာ၊ သေတာလည်း ချက်ချင်း၊ ချတာလည်း ချက်ချင်း၊ သူတို့ ညီအစ်ကို ပျောက်သွားတာကလည်း ချက်ချင်းဆိုတော့လည်း အားလုံး က မယုံနိုင်စရာဖြစ်တော့တာပေါ့၊ ငယ်ငယ်ဟာ တကယ်ပဲ သေသွားပါပြီ ဆရာ”

ဇေယျာအောင်သည် ဒေါက်တာလွမ်းဝေအား သူ့အိမ် လိပ်စာနှင့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ပေးပြီး ဒေါက်တာကျော်သူကို တွေ့သည်နှင့် ဖုန်းဆက်ပါရန် တောင်းပန်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ မောင်နှမ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ငယ်ငယ်၏ အသုဘ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ဆရာဇေယျာအောင်နှင့် ထားထားသည် ငယ်ငယ်အတွက် ရည်စူး ပြီး အိမ်တွင် ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်ကာ ရက်လည်ဆွမ်းကပ်လှူ ပေသည်။

ဘုန်းကြီးတရား နာနေစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်း လာသဖြင့် ဆရာဇေယျာအောင် ဖုန်းကောက်ယူနားထောင် ပြန်၍ အသံပြုလိုက်သည်။

“ဆရာကိုဇေယျာအောင်လား၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ လွမ်းဝေပါ။ ဆရာ မှာထားတဲ့အတိုင်း အခု ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာပါ။ အဲ ... ကျော်သူနဲ့ သူ့ညီမင်းမောင် နှစ်ယောက် ရေကျော်ထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်မှာ ငယ်ငယ်အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးတယ်၊ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မဖိတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် သူ ဆေးခန်းကိစ္စတွေ ရှင်းဖို့ခေါ်လို့ သွားတွေ့ရတာ၊ အဲဒါ ဆရာကျော်သူတို့ ညီအစ်ကိုကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီ ရေကျော်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားတွေ့နိုင်တယ်လို့ အကြောင်းကြားပေးတာပါ”

ဒေါက်တာလွမ်းဝေက ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်တည် ရှိရာ လမ်း၊ နံပါတ်အတိအကျ လိပ်စာပေးသည်။

ဖြစ်ပုံက ...

ဇေယျာအောင်နှင့် ထားထားသည် အိမ်မှာလည်း ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးလျက် တန်းလန်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးများ ဆွမ်း

မစားရသေး၊ ပြန်၍ မရကြသေးသည်မို့ ချက်ချင်း ကောက်ကာငင်ကာ လိုက်မသွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ရပါ၏။

အားလုံးကိစ္စပြီးမှ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကမန်းကတန်းပင် လိပ်စာအတိုင်း ရေကျော်ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်သို့ တရကြမ်း မောင်းသွားပေသည်။

သို့သော် ...

ဆွမ်းကျွေးပြီးစီးသဖြင့် ဒေါက်တာကျော်သူနှင့် ကိုမင်းမောင် ပြန်သွားကြပြီ။ ဘယ်ကိုပြန်သွားမှန်း မသိဆိုသည့် အခြေအနေရပေတော့သည်။ မောင်နှမ ဒီအတိုင်းပြန်၊ ရင်မောခဲရသည်။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နယ်မြေမှာရော တခြားဘက်သို့လဲမားမှာရော ငယ်ငယ်၏ သတင်း ပျံ့လွင့်ပုံသည် မကောင်းလှပေ။

ယင်းသို့ဖြင့်ပင် အချိန်ကာလအားလျော်စွာ ဆရာဇေယျာအောင်သည် လက်ထောက်ကထိကရာထူး တိုးမြှင့်ပေးခြင်းခံရသည်။

ထားထားသည်လည်း ဖိုင်နယ်တန်းသို့ ရောက်ပေပြီ။

ဇေယျာအောင်သည် ရန်ကုန်တွင် ဆက်မနေလိုတော့ဘဲ နိုင်ငံခြားသို့ ဘွဲ့လွန်ယူဖို့ လျှောက်ထားပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ပဲခူးရှိ မိဘအိမ်သို့ ပြန်နေကြသည်။

ပဲခူးမှပင် ကိုယ့်ကားဖြင့် မောင်နှမနှစ်ယောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ မနက်ကျောင်းလာတက်၊ ညနေ ပဲခူးပြန်လှုပ်ကြတော့သည်။

ပဲခူးမိဘအိမ်တွင် ပြန်၍ နေကြပြီမို့ မိဘများနှင့် ခင်မင်သော ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ချိန်အိမ်သို့ မိဘများနှင့်အတူ သွားရောက်လည်ပတ်ရာမှ ဇေယျာအောင်သည် ဆရာဝန်ကြီး၏ သမီး နွေးနွေးကို စတင်တွေ့ဖူးတော့သည်။

နွေးနွေးသည် ငယ်ငယ်နှင့် ချွတ်စွပ်ကြီးတူသည်မျိုးတော့မဟုတ်။ သို့သော် နွေးနွေးသည် ငယ်ငယ်နှင့် တူညီချက်တွေ များစွာ ရှိနေပေသည်။

နွေးနွေးသည် ရန်ကုန်ပညာရေးတက္ကသိုလ်တွင် ဘီအိတ်ဒီတက်ရောက်နေသူ ဖြစ်ပါ၏။ ဒီအဖေနှင့် ဒီသမီးနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်မို့ နွေးနွေးသည် ဖခင်ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ချိန်ကို မခွဲနိုင်သောကြောင့် ရန်ကုန်ပညာရေးတက္ကသိုလ်တွင် တက်နေစေကာမူ ရန်ကုန်အဆောင်တွင် ခွဲပြီး သွားမနေပေ။

ကိုယ်ပိုင်ကားကို ဒရိုင်ဘာမောင်းစေပြီး နေ့စဉ် ပဲခူးနှင့်ရန်ကုန် ကျောင်းတက်နေသူ ဖြစ်ပါ၏။

ဇေယျာအောင်၏ နိုင်ငံခြားဘွဲ့လွန်သွားယူဖို့လည်း အင်္ဂလန်တွင် ဘွဲ့ယူဖို့ လျှောက်ထားချက်မှာ ခွင့်ပြုချက် ကျလာပေပြီ။

ငယ်ငယ် ဆုံးပြီးနောက် စိတ်တွေလေလွင့်နေသော ဇေယျာအောင်၏ အကြောင်းကို ထားထားက မိဘများအား တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖြစ်ခဲ့သမျှအကြောင်းတွေ ပြောပြထားပြီးဖြစ်သည်။ ယခု နိုင်ငံခြားသွားခွင့် ကျလာရာတွင် ဇေယျာအောင် နိုင်ငံခြားသွားပြီး ငယ်ငယ်စိတ်ကြောင့် စိတ်လေပြီး မြန်မာပြည်

သို့ ပြန်မလာမှာကို ထားထားရော မိဘများကရော စိုးရိမ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ...

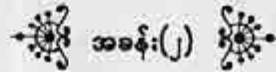
ဧယျာအောင်အား နွေးနွေးနှင့် စေတပ်ထားဖို့ လူကြီးမိဘချင်း တိုင်ပင်ကာ လူသိရှင်ကြား ဖိတ်ကြားပြီး စေတပ်ပွဲကျင်းပလိုက်ပါ၏။

ဧယျာအောင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငယ်ငယ်နှင့် များစွာတူနေသော နွေးနွေးအား ငယ်ငယ်ကိုယ်ပွားအဖြစ် စိတ်ဝင်စားသဖြင့် စေတပ်ပွဲကို လက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဒီနောက် ဧယျာအောင် ဘွဲ့လွန်ယူရန် (၂)နှစ် အင်္ဂလန်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဤသည်ကိုပင်လျှင် ...

ငယ်ငယ်နှင့် ဧယျာအောင်တို့၏ နိဂုံးဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါလေတော့သည်။

သူသည် အရမ်းကြည့်ကောင်းသည်။

သူ၏ အရပ်သည် ငါးပေရှစ်လက်မခန့် ရှိသည်။

သူ၏ အရပ်နှင့် လိုက်ဖက်သော ခြေတံ၊ လက်တံ၊

မခုံး၊ ရင်အပိုတို့ အထာကျကျ ရှိနေသည်။

သူ့အား မျက်တစ်ခတ် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရုံနှင့်ပင် အလွန်ကြည့်ကောင်းသူတစ်ဦးဟု မြင်သူတိုင်း မှတ်ချက်ပြုသည်သာ။

သူ့မျက်နှာကတော့ မှုန်ကုပ်ကုပ်။

အရယ်အပြုံးမရှိ။

တည်လွန်းသော မျက်နှာထားကြောင့် မှုန်ကုပ်သော အသွင်ကို ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

လူသည် အသားအရောင် ညိုမောင်းသည်။

အသားညိုတစ်ယောက်၏ ညိုခြင်းမျိုး မဟုတ်။ နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် နေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်ကြောင့် ကြေးနီရောင် ပေါက်နေခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ညိုမောင်းကြည့်ကောင်းသော သူသည် ထယ်ဝါ ခမ်းနားပြီး ကျယ်ပြောသော အိမ်ကြီး၏ ကောစောခင်း ဆုံဟ ဆက်တီများရှိသည့် ဧည့်ခန်းကြီးအလယ်တွင် မားမားကြီး ရပ်နေ သည်။

သူသည် ရိုကျိုးသောဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက် နောက် ပစ်ပြီး ဧည့်ခန်းမကြီးအလယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

ဆိုဟကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ချိန် ထိုင်နေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ချိန်နှင့် ဘေးချင်းကပ် ဆိုဟ တွင် သမီးချော နွေးနွေးလည်း ထိုင်နေပါ၏။

နွေးနွေး၏ ကျောင်းအမည်မှာ 'နွေးနွေးချိန်' ဖြစ်ပါ ၏။ သို့သော် ရင်းနှီးသူအားလုံးက သူမအား 'နွေး' ဟုလည်းကောင်း၊ နွေးနွေးဟုလည်းကောင်း ခေါ်ကြပေသည်။

နွေးနွေးချိန် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူနှင့် ရင်းနှီးသူများ အား 'ကျွန်မ' ဆိုသောနာမ်စား မသုံးတတ်ဘဲ 'နွေး' ဟုသာ နာမ်စား ဖြင့်သာ ပြောတတ်ပေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ချိန်၏ လက်ထဲတွင် စာအိတ် ဖောက်ပြီးသား ဖတ်ပြီးသား စာတစ်စောင် ကိုင်ထားပါ၏။

နွေးနွေးချိန်က သူမ၏ ဖေဖေ ဦးအောင်ချိန်နှင့် ရပ်နေသူတို့ အပြန်အလှန် ပြောသည့်စကားတွေကို နားထောင် ရင်း ထိုရပ်နေသည့် လူထွား၊ လူချောကြီးကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ် မျက်လုံးဖြင့် မသိမသာ ကြည့်မိသည်။

“ဒီစာထဲပါတဲ့ နာမည်အရ မောင်ရင့်နာမည်ဟာ မောင်မင်း မောင် ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီစာက ဦးလေးရဲ့ညီ မောင်မောင်ရှိန် ကိုယ်တိုင် ရေးပေး လိုက်တဲ့ စာဆိုတော့၊ မောင်ရင့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပိုင်း ကို ဦးလေး သိပ်ပြီး စစ်မေးစရာ မလိုဘူးပေါ့လေ”

ရပ်နေသော လူထွားကြီး မင်းမောင် ဆိုသူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

နွေးနွေးချိန်က သူ့ကို ကြည့်ပြီး ဒီလူက ဒရိုင်ဘာ သာ လာလျှောက်တယ် လူက တစ်မျိုးကြီးပဲဟု မှတ်ယူမိသည်။ သူသည် ဖေဖေက တစ်ခွန်းမေးလျှင် တစ်ခွန်းသာ ပြန်ဖြေသည်။

ပျာပျာသလဲ အမူအရာမရှိ။ တကယ်ဆို ဖေဖေက အလုပ်ခန့်မည့်သူ၊ သူက အလုပ်လိုချင်သူ။

ယေဘုယျအားဖြင့် အလုပ်လိုချင်သူသည် အလုပ်ရှင် အား မျက်နှာချိုပြထားခြင်း၊ ဇလိုက်ဇရောရှိခြင်း ပုံစံမျိုးတွေ သာ ရှိတတ်သည်။

သူ ရပ်နေသည်ကလည်း မတုန်မလှုပ်နှင့် ကျောက် လှဲကြီးတစ်ရပ် ချထားသည့်အလားပင်။ မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းလဲမှု မရှိ။ ခန္ဓာကိုယ် ကြုံကြုံခိုင်ခိုင်ကြီးကိုလည်း လှုပ်လှုပ် လားရှား ဘာမှ မရှိ။

သိသိသာသာကြီးကို ကိုမင်းမောင် ဆိုသူအား နွေးနွေးချိန် သတိထားမိသည်မှာ သူ၏ မျက်လုံးအစုံကို ဖြစ်ပါ၏။

သူ ကိုမင်းမောင်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကောင်းကင် ယံအမြင့်ထက်မှ မြေပြင်တွင်ရှိသော လင်းယုန်ငှက်တစ်ကောင်၏ အကြည့်မျိုး ရှိသည်ဟု နွေးနွေးချိန် ထင်မိသည်။ သူ၏ မျက်လုံး အစုံသည် တောက်ပပါ၏။ စူးရှပါ၏။

ဦးခေါင်းဆံပင်ကို ဘီးဖြင့် ဖြီးခြင်း၊ ဆီလိမ်းခြင်း မရှိသောကြောင့် သူ၏ ဆံစများ သူ့နဖူးတွင် ဝဲကျနေသည်။ ဆံပင်အုံကောင်းပြီး နက်မှောင်နေပါ၏။ နားထင်စပ်မှာ ပါးပြင်၊ နှုတ်ခမ်းမေးစေတို့တွင် မရိတ်ဘဲ ဘေးသောကြောင့် ပါးမြိုင်း၊ နှုတ်ခမ်း၊ မေးစေတို့တွင် မုတ်ဆိတ်တွေ စိမ်းဖန့်ဖန့်အကောင် ရှိနေသည်။

သူ၏ နှုတ်ခမ်းစုံမှာ တင်းစေ့ထားသည်။

ဖေဖေနှင့် စကားပြောရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ပြီး ယောင်သမ်းပြီး ပြန်ပြောသောအခါ နှုတ်ခမ်းစုံ ပွင့်လာပြီး ပုလဲ စိထားသလို ရှိနေသည့် သူ၏ သွားဖြူတန်းကို မြင်နိုင်ပေသည်။

သူ၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်း၊ အောက်နှုတ်ခမ်းစုံကလည်း သာမန်လူတွေထက် အတန်ငယ် ပို၍ ထူထူအမ်းအမ်း ရှိနေသည်။

စကားပြောပြီး ပြီးရိပ်သမ်းကာ နှုတ်ခမ်းစုံ ပွင့်လာ သည်မှာ ငုံရာမှ ပွင့်သွားသော ပန်းပွင့်နှင့်ပင် တူသေးတော့။

“ဒီသိမ်မှာက ဦးလေးရယ်၊ ဟောဒီ ဦးလေးရဲ့သမီး နွေးနွေးရယ် နှစ်ယောက်က အိမ်ရှင်ဆိုပါတော့ကွယ်။

သမီးနွေးရဲ့ မေမေ ဆုံးသွားတာကြာပြီလေ၊ လေးနှစ်လောက် ရှိသွားပြီ”

“ဒီနေ့ဆို မေမေ ဆုံးသွားတာ လေးနှစ်သုံးလနဲ့ ရှစ်ရက် ရောက်ပါပြီ ဖေဖေ”

လူထွားကြီးက နွေးနွေးချိန်ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပါ ၏။ ဤမိန်းကလေး နွေးနွေးချိန်သည် သူမ၏မိခင် ကွယ်လွန် ခဲ့သည်ကို နေ့စဉ် လက်ချိုးရေတွက် တမ်းတနေပေသလားဟု ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ အိမ်မှာ သူ့နေရာနဲ့သူ အဖော် အလှော် လခပေးစားထားသူတွေပေါ့ကွယ်၊ ပြီးမှ မောင်ရင် နဲ့ သူတို့အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ အခုတော့ ဦးလေး အိမ်မှာနေပြီး ကားမောင်းပေးမှ မောင်မင်းမောင်နဲ့ ဦးလေးတို့ သိသင့်သိထားထိုက်တာလေးတွေ ပြောကြသေးတာပေါ့”

“ဖေဖေ”

“ပြော သမီးနွေး”

“သူ ရပ်နေရတာ ကြာပြီ၊ ညောင်းမှာပေါ့၊ ဖေဖေ ပြော တာကြာဦးမှာဆိုရင် ထိုင်ပြီး ပြောစေနားထောင်စေပါလား ဖေဖေ”

“အဲ ... ဟုတ်ပါ၊ ဒါကို ဖေဖေ သတိမထားမိဘူး၊ မေ့လျော့သွားတယ်၊ ကဲ ... ထိုင်ပါ မောင်မင်းမောင်၊ ဆိုတာမှာ ထိုင်ပါ၊ ဆေးလိပ်သောက်တတ်ရင်လည်း သောက် ပါ”

ကိုမင်းမောင်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ နွေးနွေးချိန်ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာတွင် ခပ်ယိုယိုလေးပင် ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဦးလေးရဲ့ နာမည်နဲ့ အလုပ်အကိုင်ကိုတော့ ညီတော်မောင် မောင်မောင်ရှိန်က မောင်မင်းမောင်ကို ဒီမလာခင် ပြောပြ ထားပြီးသား ပြစ်မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေးဟာ ဝါရင့်ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ပဲခူးမြို့ ဘုရားကြီးလမ်းပေါ်မှာ ခြံကျယ် တိုက်အိမ်နဲ့ နေတယ်။ ဦးလေးမှာ သမီးပျိုလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ တက္ကသိုလ်မှာ တက်ဆဲဖြစ်တယ်။ ဦးလေးအိမ်မှာ ကား မောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာဦးမြိုးဟာ တိတစ်သိန်းပေါက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်အလုပ် လုပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဦးလေးဆီက ခွင့် တောင်းပြီး အလုပ်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီကစပြီး ဦးလေး အိမ်မှာ ကားမောင်းပေးမဲ့ ဒရိုင်ဘာ လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာ တွေ အန်ကယ်ဦးမောင်မောင်ရှိန်က ကျွန်တော့်ကို သေချာ ပြောပြီးမှ လွှတ်လိုက်တာပါ။”

“အင်း ... ဒါဆို မောင်မောင်ရှိန် ပြောပြတာက စိတ်စူး ရတဲ့ ဒရိုင်ဘာ လိုအပ်နေတယ်လို့ ယေဘုယျသဘော ပြောတာပဲ။ ကဲ ... ဦးလေးက ထပ်ပြီး အသေးစိတ် ပြော ပြမယ်”

ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်က အသေးစိတ် ဆက် ပြောပါ၏။

“ဦးလေးအိမ်မှာ အက်(စ်)အီးဆလွန်းကားတစ်စီးနဲ့ အိစုစူး ဂျစ်ကားတစ်စီး ရှိတယ်။ အိစုစူးဂျစ်ကားကိုတော့ ဦးလေး ကိုယ်တိုင် မောင်းတယ်။ အက်(စ်)အီးကားကတော့ ဟောဒီ သမီးလေးနွေးနွေး ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းနဲ့ သမီး သွားချင်တဲ့ဆီ သွားဖို့ပဲ။ သမီးလေး နွေးနွေးက ရန်ကုန် ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှာ ဖိုင်နယ်တက်နေတယ်။ ပြေးကြည့်မှ ဒီသားအဖနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ သမီးနွေးကို ရန်ကုန် အဆောင်မှာ ပေးမနေဘူး။ သမီး နွေးကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖေ တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ထားပြီး ခွဲမနေချင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျောင်းတက်ရတဲ့ ရက်ပိုင်းတွေမှာ မနက် ပဲခူးကနေပြီး ရန်ကုန်ကျောင်းပို့၊ ညနေ သမီးနွေးကို ပြန် ခေါ်လာမောင်းပေးဖို့ပဲ။ အဲ ... တစ်ခါတလေ ကျောင်းပိတ် ရက်မှာပဲ သမီးနွေးက ရန်ကုန်က သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားလည်ချင်တာမျိုး၊ ဝိုင်းချုပ်ဈေးမှာ လိုချင်တာလေးတွေ သွားဝယ်တာမျိုးလည်း ရှိတယ်တယ်။ အဲဒီ အလုပ်ကို မောင်မင်းမောင် လုပ်ပေးနိုင်ရဲ့လားလို့ ဦးလေး တင်ကြို မေးရမယ်”

“ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“အေး ... ဒါဆိုပြီးပြီ၊ သမီးနွေးအတွက် အဓိကပဲ”

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ ဦးလေး၊ စပ်စုတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့”

“မေး ... ရတယ်”

“မနေ့နွေးချိန်က ရန်ကုန်အဆောင်မှာ မနေဘဲ ပဲခူးက နေပြီး နေ့စဉ် ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းရတာ မပင်ပန်းဘူးလားလို့ပါ”

“အင်း ... ပင်ပန်းတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေး ခုနပြောတဲ့အထဲ ပါပြီးပြီလေ၊ သမီးလေးနွေးကိုလည်း ဦးလေးက ခွဲပြီးမနေနိုင်ဘူး၊ သမီးနွေးကလည်း ဖအေကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး သွားမနေနိုင်ဘူး၊ သံယောဇဉ်ပေါ့၊ မောင်မင်းမောင် သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

ဟု ပြန်ပြောရင်း ကိုမင်းမောင်သည် မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ၏ ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ပွတ်နေသည်။ သူ၏ လင်းယုန် မျက်လုံးဝယ် မျက်ရည်တွေ ဝဲလားသည်ကို ငွေးငွေး သတိထားမြင်မိပါ၏။

“မိဘနဲ့ သားသမီး သံယောဇဉ်၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမရဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးအထိ ကြီးမားကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ဦးလေး၊ ဦးလေးအလုပ်ကို ကျွန်တော် စေတနာအပြည့်နဲ့ လုပ်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မောင်မင်းမောင်၊ အခု ဒရိုင်ဘာခန့်ထားရေးမှာ သမီးလေးနွေးကိစ္စက အဓိကပဲ”

“ဒါဆို ပထမဒရိုင်ဘာ ဦးဖြိုး ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဒီနေ့ထိ မနေ့နွေးချိန် ရန်ကုန်ကို ဘယ်လို ကောင်းတက်ရလဲ ဦးလေး”

“အင်း ... ဦးလေးကိုယ်တိုင် မောင်းပို့ ပြန်ကြိုလုပ်တဲ့အင်္ဂါလည်း လုပ်ရတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီပဲခူးမြို့ရဲ့ လိပ်ပြာကန်ရပ်ထဲမှာပဲ ထားထား ဆိုတဲ့ သမီးနွေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်၊ ထားထားကတော့ ဘွဲ့ရပြီးသားပါ၊ မဟာဝိဇ္ဇာ ဆက်တက်နေတာပါ၊ အဲဒီ ထားထားကလည်း သူ့ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ရန်ကုန်ကို ကျောင်းသွားတက်တယ်လေ၊ အဲ ... ကလပ်(စ်)အချိန်ချင်းတော့ ထားထားနဲ့သမီးနွေး မတူကြဘူးပေါ့၊ ထားထားက ဦးလေးတို့နဲ့ တစ်နွယ် ငင်တစ်စင်ပါ ဆွေမျိုးလို ဖြစ်နေတော့ သူ့ကားနဲ့ သမီးနွေး လိုက်လို့ရတာပေါ့ ...

“ဒါပေမဲ့ ထားထားရဲ့ မဟာဝိဇ္ဇာကလပ်(စ်)ချိန်က နည်းတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးကို တမင်ခေါ် တမင်ပြန်ပို့လို့ ဖြစ်နေလို့ ဒရိုင်ဘာကောင်းကောင်း ရှာပေးပါလို့ ညီတော်မောင် မောင်မောင်ရှိန်ဆီကို ဦးလေးပြောထားတာ၊ ဒရိုင်ဘာဆို ပြီးရောပုံစံနဲ့ မခန့်ရဲဘူးလေ၊ သမီးလေးနွေးနဲ့ တစ်ချိန်လုံး အတူသွားအတူ လာနေရမှာ မဟုတ်လား၊ အခု မောင်မောင်ရှိန် ကိုယ်တိုင် လွတ်ပေးလိုက်တဲ့ မောင်မင်းမောင်ကိုတော့ ဦးလေး ချွင်းချက်မရှိ စိတ်ချတယ်၊ ယုံတယ်၊ ကဲ ... သမီးနွေး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“မောင်မင်းမောင် ဒီမှာနေဖို့ အောက်ထပ်က လွတ်နေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကို ဒေါ်ကြွေတို့ နင်းမှုတို့ ဇော်ပိတ်တို့နဲ့

ရှင်းလင်းသန့်စင်ပြီး မောင်မင်းမောင်အတွက် အခန်းပြင်ပေးပါ”

“ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပါရစေ ဦးလေး”

“ပြောလေ၊ အဲ ... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ မောင်ရင့်ကို လစာတွေ ဘယ်လောက်ပေးမယ်ဆိုတာတောင် ပြောဖို့ ဦးလေး မှာသွားတယ်။ ဦးလေးမှာ စိတ်ကူးတော့ ရှိထားပြီးသားပါ။ မောင်မင်းမောင် ဒီအိမ်မှာပဲ ထမင်းစား၊ ကော်ဖီသောက်ပြီး လစာတွေအနေနဲ့ တစ်လတစ်သောင်းပေးမယ်၊ ကျေနပ်ရဲ့လား။ မောင်မင်းမောင် လိုချင်တဲ့ အနေအထားကို ပြောပြလည်း ရပါတယ်”

“ဦးလေး ပေးတဲ့လခကို ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ မနေပါရစေနဲ့၊ ခြံထဲက ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှာ တန်းလျားရှည်ကြီး ကျွန်တော် ဝင်လာတုန်းက သတိထားမိပါတယ်။ အဲဒီကားဂိုဒေါင် အပေါ်ထပ်တစ်ခန်းမှာပဲ ကျွန်တော် နေပါရစေ”

“အင်း ... အဲဒီလိုလည်း ရပါတယ်။ ဇော်ဝိက် ဆိုရင် အဲဒီအပေါ်တစ်ခန်းမှာ နေတယ်။ သူကလည်း လူပျိုလူလွတ်လေ။ အပေါ်ထပ်မှာ နှစ်ခန်းတောင် အလွတ်ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မင်းမောင်ကျတော့ ညီတော်မောင် မောင်မောင် ရှိန် ကိုယ်တိုင် စာရေးပြီး လွတ်တဲ့လူ ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးမောင်မောင်ရှိန်ရဲ့ စာထဲမှာ သူ လွတ်ပေးလိုက်တဲ့

မောင်မင်းမောင်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လည်း ထားပါလို့ ပါတယ်။ နောက်ပြီး မောင်မင်းမောင်ကို ဦးလေး မြင်ကတည်းက အိမ်က ဇော်ဝိတ်တို့နဲ့ မတူဘူး ဆိုတာ သတိထားမိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးအောက်ထပ်တစ်ခန်းမှာ နေဖို့စီစဉ်တာ”

“ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အပြင်ဘက်ကားဂိုဒေါင် တန်းလျားအပေါ်ထပ်ခန်းမှာပဲ နေပါရစေ ဦးလေး”

“နေပါ ... နေပါ။ စားတာသောက်တာကျတော့ ဒီအိမ်မှာပဲ စားပါ။ သောက်ပါ။ သမီးနွေး ကျောင်းတက်သွားတဲ့အခါ မောင်မင်းမောင်အတွက် ထမင်းဘူး ကော်ဖီဘူးတွေ ဒေါ်ကြွေ ထည့်ပေးဖို့ စီစဉ်မှာပါ”

ဤမှာပင် ကိုမင်းမောင်သည် ပဲခူးမြို့ ဘုရားကြီးလမ်းရှိ မြကြီးဝင်းကျယ် နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးဖြစ်သည့် “ချိန်နွေးနွေးဂေဟာ” သို့ ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အခန်း(၃)

ပဲခူးမြို့ ဘုရားကြီးလမ်းရှိ "ချိန်နွေးနွေးဂေဟာ" သို့ ကိုမင်းမောင်က သူ၏ ပစ္စည်းတွေ ဒေါ့ဂျစ်ကားနှင့် တင်ပြီး ရောက်လာချိန်တွင် ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်ရော သမီးချောနွေးနွေးချိန်ရော အိမ်မှာ မရှိကြပေ။

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး နွေးနွေးချိန်၏ သူငယ်ချင်းထားထားက ညနေစာ ထမင်းစားဖိတ်ကြားထားသည့်အတွက် လိပ်ပြာကန်ရှိ ထားထားတို့အိမ်သို့ သွားကြသည်ဟု ဒေါ်ကြွေထံမှ သိရသည်။

ဒေါ်ကြွေ အမျိုးပြုပြီး မခင်မုံ၊ ကိုဇော်ဝိတ်နှင့် ကုလားလေး တန်ပိတို့အား ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်ခန်း ရှင်းလင်းသန့်စင်ပေးထားရန် နွေးနွေးချိန်က ဒေါ်ကြွေအား မှာထားခဲ့သည်ဟုလည်း သိရသည်။

ဒေါ်ကြွေ မနှင်းမုံ၊ ကိုဇော်ဝိတ်တို့ အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေရာ ကိုမင်းမောင်မှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်

ခါးတောင်းကျိုက်ထားသော ကိုဇော်ဝိတ်ကို ကြည့်ပြီး အားနာတယ်'ဟုသော အပြုံးမျိုး ကိုမင်းမောင် ပြုံးမိပါ၏။

မြန်မာပြည်တွင် ယောက်ျားသားတချို့ကို မိဘများက ဇော်ဝိတ်ဟု ပေးသည်များ ရှိကြပါ၏။

တစ်ခေတ်တစ်ချိန်က ဦးဇော်ဝိတ် အမည်ရှိသော ကာယဗလသမားကြီးသည် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်မှုဖြင့် နာမည်ကြီးခဲ့သည်။

မိဘများက ကိုယ့်သားလေး ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းစေလိုသောစေတနာ ဆန္ဒဖြင့် 'ဇော်ဝိတ်'ဟု အမည်မည်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ချိန်နွေးနွေးဂေဟာမှ ကိုဇော်ဝိတ်မှာ ပိန်ပိန်ညောင်ညောင် ရှိနေပါ၏။ ရင်အုပ်မှာ ကြက်ရင်အုပ်၊ လက်မောင်းနှင့် လက်နှစ်ဖက်မှာ ကြံ့ရိုးသာသာ၊ ပေါင်တံ ခြေထောက်မှာလည်း လှည်းဒေါက်လောက်ဟု ဆိုနိုင်လောက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကူညီလုပ်ပေးမည့် ကိုဇော်ဝိတ်ကို ကြည့်ပြီး ကိုမင်းမောင် ပြုံးမိခြင်းပင်။

ဒေါ်ကြွေနှင့် မနှင်းမုံတို့သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ဦးခေါင်းပတ်ပြီး ခေါင်မိုး၊ နံရံ၊ ကြမ်းခင်းတို့ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဆောင်နေကြသည်။ ရေဆေး၊ တံမြက်လှည်း လုပ်ပေးကြပါ၏။

ဒေါ်ကြွေသည် ချိန်နွေးနွေးဂေဟာ၏ ဘဏ္ဍာစိုးအကြီးအကဲနေရာတွင် ရှိပါ၏။ အိမ်ကိစ္စ၊ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ၊ နေ့စဉ် ဈေးဝယ် စသည့်အိမ်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပေးရန် တစ်လကုန်

သည်နှင့် ဦးအောင်ချိန်က ဒေါ်ကြွေးအား ငွေသုံးသောင်း အိမ်စရိတ် ထုတ်ပေးထားသည်။ မနှင်းမဲ့က ဒေါ်ကြွေး ခိုင်းသမျှ လုပ်ဆောင် ရပါ၏။ မနှင်းမဲ့သည် အသက်အစိတ်ခန့်ရှိပြီး အသားဖြူ လုံးကြီး ပေါက်လှ ဖြစ်ပါ၏။

ကုလားလေးတန်ပီက ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်၏ ဆေးခန်းကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီး ပင့် လူနာအိမ်သွားလျှင် တန်ပီက ဆေးအိတ်ကို ကိုင်ပြီး လိုက်ရသည်။ တန်ပီက ဒီအိမ်ကြီးတွင် ညမအိပ်။

ကိုဇော်ဝိတ်ကမူ ချိန်နွေးနွေးဂေဟာကြီး၏ ခြံသန့် ရှင်းရေး၊ ပန်းမာလ်စိုက်ပျိုးရေး၊ မာလီသဘောရေး၊ ရေတွင်းမှ အိမ်ကြီးသို့ မော်တာမောင်းပြီး ရေတင်ပို့ပေးရေးနှင့် အခြားဗာဟီရ များ လုပ်ဆောင်ရပေသည်။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစပြီး ကိုမင်းမောင်သည် ချိန်နွေးနွေး ဂေဟာ၏ အိမ်သားတစ်ဦး ဖြစ်လာပေတော့သည်။

အခန်း(၄)

သီတင်းတစ်ပတ် ကြာသွားလေပြီ။
နွေးနွေးချိန်ကား ပဲခူးမှ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်မှ ပဲခူး၊
အပြင် ကိုမင်းမောင်က လိုက်ပို့ရသည်။ ပြန်ခေါ်ခဲ့ရသည်။

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဒေါ်ကြွေး နွေးနွေးချိန်အတွက်
ထမင်းဘူးတစ်ဘူး၊ ကိုမင်းမောင်အတွက် ထမင်းဘူးတစ်ဘူး၊
အသင့်ပြင်ပေးထားရသည်။ နေ့ခင်းအတွက် ဓာတ်ဘူးအသေးတစ်
ဘူးနဲ့ဖြင့် ကော်ဖီလည်း ဖျော်ပေးရသည်။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်က နံနက်အစော (၅)နာရီ
တွင် အိပ်ရာမှ ထသည်။ ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီး ဘုရားခန်းဝင်သည်။

နံနက်ခြောက်နာရီခွဲတွင် ထမင်းစားခန်းစားပွဲတွင်
ကော်ဖီသောက်ကြသည်။ ကိုမင်းမောင် ရောက်ကတည်းက မနက်
ကော်ဖီခိုင်း၊ ညနေကော်ဖီခိုင်း အတွက် ကိုမင်းအောင်အား
ဦးအောင်ချိန် သူတို့နှင့်အတူ ဝင်၍ စားသောက်စေသည်။ သူ့ညီ

မောင်မောင်ရှိန်၏ စာထဲတွင် မောင်မင်းမောင်အား တန်းတူဆက်ဆံ
ခေလိုကြောင်း မှာကြားချက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

နွေးနွေးချိန်သည် ကိုမင်းမောင်ကို ထူးခြားသူတင်
ယောက်အနေနှင့် အကဲခတ်စရာတွေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့မြင်နေ
ပါ၏။

နွေးနွေးချိန် နံနက်(၆)နာရီခန့် အိပ်ရာမှ ထပြီဆို
လျှင် သူမ၏ အခန်းပြတင်ပေါက်သည် ကားဂိုဒေါင်ဆီသို့
တည့်တည့်ကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် မနက်အိပ်ရာထ လှမ်းကြည့်တိုင်း
ဘယ်အချိန်မှာ အိပ်ရာထလေသလဲတော့မသိ။ အက်(စ်)အီးကားကို
ရေဆေးသန့်စင် အဝတ်ခြောက်နှင့် ပွတ်တိုက်နေသည်ကို တွေ့နေ
ရလေသည်။

မိမိ ကျောင်းသွားချိန်ထက်စောပြီး အိမ်၏ ပေါ်တီကို
အောက်တွင် ပြောင်လက်နေသော အက်(စ်)အီးကား အဆင်သင့်
ရှိနေပါ၏။

ကော်ဖီခိုင်းတွင် ထိုင်ကြပြီဆိုလည်း ကိုမင်းမောင်မှာ
ရေချိုးပြီးသား၊ သူ့ကိုယ်သူ သန့်စင်ပြီးသားနှင့် အဝတ်အစား
လဲပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ကော်ဖီခိုင်းတွင် သီတင်းတစ်ပတ် ကြာသည်အထိ
ကော်ဖီ အတူသောက်သော်လည်း ကိုမင်းမောင်သည် အာလာပ
သလ္လာပ စကားပြောခြင်းမျိုး မရှိပေ။ ဖေဖေ ဦးအောင်ချိန်က
တစ်ခွန်းပြောလျှင် တစ်ခွန်းပြောသည်သာ။

ပဲခူးနှင့် ရန်ကုန်မှာ ခရီးအကွာအဝေး မိုင်ငါးဆယ်
ခန့် ရှိပါ၏။ တစ်နာရီသာသာ မောင်းရသည်။ အသွားမှာ
ဖြစ်စေ၊ အပြန်မှာဖြစ်စေ သီတင်းတစ်ပတ် ကြာလာသည့်တိုင်
အောင် နွေးနွေးချိန်အား ဘယ်တော့မှ စတင်ပြီး စကားပြောခြင်း
မရှိပေ။

ကိစ္စရှိ၍ နွေးနွေးချိန်က မေးလျှင်တော့ အဖြေစကား
ပြောသည်။

ပြန်ပြောရန် မလိုသောကိစ္စဆိုပါက နွေးနွေးချိန်
ပြောလိုက်သည်ကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူက စတင်ပြီး နွေးနွေး
အား စကားပြောသည်မျိုး မရှိ။

နွေးနွေးချိန်သူ့ကို အံ့သြရပါ၏။

နွေးနွေးချိန်သည် သာမန်ရွက်ကြမ်းရေကျိုမဟုတ်။
တကယ်ချော၊ တကယ်လှသော မိန်းကလေး ဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ပေါက်နှင့် အရပ်အမောင်းလည်း သိပ်အချိုးကျသော ခန္ဓာ
ကိုယ်ရှိသည်။

နွေးနွေးချိန်သည် ပညာရေးတက္ကသိုလ်သက်တမ်း
တစ်လျှောက်ဝယ် ကွင်းဖြစ်ပါ၏။ တစ်နှစ်ကုန်၍ နောက်ထပ်
ပရက်ရှာကျောင်းသူများ ဘယ်လိုပင် ရောက်လာစေကာမူ
နွေးနွေးချိန်ကိုသာ ကွင်းအဖြစ် အများက သတ်မှတ်သည်သာ။

ကိုမင်းမောင်သည် နွေးနွေးချိန်၏ မျက်နှာအချော
အလှကိုဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးကျပြေပြစ် ကြော့ရှင်းသော အလှကို
ဖြစ်စေ အာရုံစိုက် ကြည့်သည်ဟူ၍လည်း မရှိ။

ဖေဖေ ဦးအောင်ချိန်ထံတွင် သူ အလုပ်အတွက် လာရောက်စကားပြောစဉ်က ပထမဆုံးတစ်ကြိမ်သာ နွေးနွေးချိန်အား ကိုမင်းမောင် စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ဒီနောက်တော့ မလွဲသာ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်သည့်ပုံစံကလွဲပြီး နွေးနွေးချိန်အား အာရုံထားပြီး ကြည့်လေ့မရှိ။

ရာနှုန်းပြည့်နိုးပါး အစ်ကိုကာလသား ယောက်ျားများ သည် နွေးနွေးချိန်၏ အလှအားလုံးအပေါ်တွင် ယစ်မှူးကြပါလျက် ကိုမင်းမောင်က အဘယ်ကြောင့် သူမအား သာမန်သဘောမျှသာ ဆက်ဆံပေးသနည်း။ သဘောထားလေသနည်း ဆိုသည်ကိုပဲ နွေးနွေးချိန် အံ့သြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ပဲခူးမှလာ၍ ရန်ကုန်ကျောင်း ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကိုမင်းမောင်သည် နွေးနွေးချိန် ဆင်းသွားသည်နှင့် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ကားရပ်ထားသည်။

နွေးနွေးချိန်က ကလပ်(စ်)တစ်ခုအပြီး နေ့လက်ကလပ်(စ်)အခန်းပြောင်းတွင် ကော်ရစ်ဒါမှ လျှောက်သွားရင်း ကားရပ်ထားရာသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ကိုမင်းမောင်သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေခြင်း သို့မဟုတ် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်နေခြင်းမျိုးကိုသာ တွေ့ရသည်။

တချို့ အခြားဒရိုင်ဘာတွေကို ကျောင်းဆင်းချိန် အဝေးကြီး ရှိနေသေးတယ်၊ ကားအားနေတာပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖြစ်စေ၊ တခြားကိုယ့်ကိစ္စဖြစ်စေ၊ ကားနှင့် မောင်းထွက်သွားမည် သာဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ချက် ရှိပါသေး၏။
 နွေးနွေးချိန် နေ့ခင်းထမင်းစားချိန် အနားပေးချိန်တွင် မော်တော်ကားဆီသို့လာကာ သူမ၏ ထမင်းဘူး ကောက်ယူမှ ကိုမင်းမောင်သည်လည်း သူ့အတွက် ထမင်းဘူးကို ယူကာ သစ်ပင်အောက် ခုံခိုင်းတန်းလျားတွင် သွားထိုင်စားသည်။ ထမင်းစားချိန် တိုက်ဆိုင်၍ပေလား။ သို့မဟုတ် အလုပ်ရှင်ထက်စောပြီး မစားသင့်ဟု မှတ်ယူလေသလား မပြောကတ်။

သုံးလေးရက်အကြာတွင် ကိုမင်းမောင် ထမင်းဘူး လှမ်းယူသည်နှင့် ...

“ကိုမင်းမောင် ကားပေါ်မှာပဲ ကျွန်မနဲ့ အတူတူ စားပါလား။ သစ်ပင်အောက်မှာဆိုတော့ လေတိုက်ရင် သစ်ပင်ပေါ်က အမှိုက်တွေ ပုန်တွေ ကျနိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး သစ်ပင်မှာ နားတဲ့ ငှက်လေးတွေ အီးအီးပါ၊ ရှူးရှူးပေါက် အောက်က ကိုမင်းမောင်ဆီ ကျနိုင်တယ်”

“ဘယ်ကောင်းမလဲ မနွေးနွေးချိန်”

“ဘာလို့ မကောင်းတာလဲ၊ အိမ်မှာလည်း တစ်ပိုင်းတည်း အတူတူစားနေကြတာပဲဟာ”

“ဟိုက အိမ်၊ ဒီမှာက ကျောင်းပဲ”

“ဘာထူးလဲ”

“အိမ်မှာက ဦးလေး ဦးအောင်ချိန်ကို အမှူးထားပြီး အိမ်သားတွေ ပိုင်းစားတာ၊ ဒီမှာကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေချည်းပဲ၊ မနွေးနွေးချိန်

ကျုပ်လို ဒရိုင်ဘာနဲ့အတူတူ ကားပေါ်မှာ ထမင်းလက်ဆံ
စားနေတာကို တွေ့မြင်ကြရင် မနွေးနွေးချိန်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့
တန်ဖိုးနဲ့ ကြီးမားတဲ့ သိက္ခာတွေ ကျမှာပေါ့။ ကျုပ်အဖို့က
တော့ ဘာအရေးလဲ၊ မနွေးနွေးချိန်ကို သူတို့ သွားပုပ်လေလွင့်
ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်ပြောမှာ စိုးရိမ်ရတယ်လေ”

ကိုမင်းမောင်က ထိုသို့ ပြောသောအခါ၌ နွေးနွေးချိန်
၏ ရင်ထဲတွင် တစ်ခုခု ခံစားလိုက်ရသလို ခံစားရပါ၏။
ဘယ်လို ခံစားမှုမှန်း နွေးနွေးချိန် အမည်မပေးတတ်။ ဝမ်းနည်း
သယောင်ယောင် ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ဤခံစားမှုနှင့်ပင် သီတင်းတစ်ပတ် ပြည့်ကာ
တနင်္ဂနွေနေ့တွင် နွေးနွေးချိန် ကျောင်းမတက်ရဘဲ အားလပ်သည်။

နွေးနွေးချိန်အား ကျောင်းမပို့ရသောနေ့ ဆိုလျှင်
ကိုမင်းမောင်သည် အားလပ်ခွင့်ရပါ၏။

အားလပ်သောနေ့ ဖြစ်စေကာမူ ကိုမင်းမောင်သည်
အပြင်သို့မသွား၊ ဂိုဒေါင်တန်းလျားအခန်းမှာပင်နေသည်။

လခစားဒရိုင်ဘာဆိုသည်မှာ အားလပ်သည်ဟု
မယူဆစကောင်း၊ အထူးသဖြင့် အလုပ်ရှင်၏ အိမ်တွင် နေပြီး
အလုပ်ရှင် ကျွေးသော ထမင်းစားနေသူဖြစ်သဖြင့် ရုံးဒရိုင်ဘာလို
ရုံးပိတ်ရက်တွင် အားလပ်သည်ဟု မယူဆခြင်းဖြစ်သည်။ အချိန်
မရွေး ဦးလေး ဦးအောင်ချိန်ကဖြစ်ဖြစ်၊ နွေးနွေးချိန်ကဖြစ်ဖြစ်
သွားစရာကိစ္စရှိ၍ သွားချင်သည်ဆိုပါက မိမိက အဆင်သင့်
ဖြစ်နေရမည်ဟု ယူဆသည်။

ထိုထက်မှာမူ ...

ကိုမင်းမောင် ကိုယ်တိုင် ဘယ်အပြင်ကိုမှ မသွားလို
ပေ။ အပြင်ဘက်တွင် သိကျွမ်းသူတစ်ဦးဦးနှင့် တိုးမည်ကို
ကိုမင်းမောင် စိုးရိမ်သည်။ နဂိုအားဖြင့် ပဲခူးတွင် မိမိ၌ အသိအကျွမ်း
မရှိဟုဆိုစေကာမူ ရန်ကုန်နှင့်ပဲခူးသည် နီးနီးလေး။ ယခုလို
ဘနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် ရန်ကုန်ကလူတွေ ပဲခူးသို့ အပျော်ဘုရားဖူး
လာတတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

ဦးလေးဦးအောင်ချိန်သည် တနင်္ဂနွေတွင်လည်း
မနားတဲ သူ့ဆေးခန်းဖွင့်ပြီး ထိုင်သည်။ သူ့လူနာတွေ ရောဂါ
ရက်မကြာစေချင်သော စေတနာ ဖြစ်ပါ၏။

ကိုမင်းမောင်သည် သူ့အခန်းမှာပင် ပက်လက်
ကုလားထိုင်ဖြင့် ထရှူးဒီဒီတက်(ခံ)တစ် ခုံထောက်မဂ္ဂဇင်းကို
ပတ်နေသည်။

“ဟေး ... ကိုယ့်လူကြီး”

ကိုဇော်ဝိတ်သည် ကိုမင်းမောင် အခန်းတံခါးဝတွင်
ရပ်ကာ အသံပြုပေသည်။ အခန်းထဲသို့ စွတ်ဝင်လာခြင်း မပြုပေ။

ရောက်ကတည်းက ကိုမင်းမောင်သည် ဒရိုင်ဘာ
ဆိုသော်လည်း စကားနည်းသည်။ အရယ်အပြုံးနည်းသည်။ သူ့ဟာ
သူ သီးသီးသန့်သန့် နေလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဇော်ဝိတ်သည်
ကိုမင်းမောင် အခန်းထဲသို့ စွတ်မဝင်ရဲခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကိုမင်းမောင်
၏ အခန်းမှာ ကိုဇော်ဝိတ်၏ အခန်းနှင့် တစ်ခန်းတွင် ရှိနေပြီ၊
ကိုဇော်ဝိတ် ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွင် ကိုမင်းမောင်၏ အခန်းရှေ့
စင်္ကြံမှ သွားရသည်။

ကိုမင်းမောင်အား စ၍သိချိန်မှစပြီး ကိုဇော်ဝိတ်က ကိုမင်းမောင်အား 'ကိုယ့်လူကြီး' ဟု ခေါ်သည်။ ကိုမင်းမောင်၏ ထောင်မောင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ထည်ကို ကြည့်ပြီး 'ကိုယ့်လူကြီး ဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကိုမင်းမောင်၏ အခန်းထဲတွင် သန့်ရှင်းမှု၊ သပ်ရပ်မှု၊ ပစ္စည်းကောင်း အဖိုးတန်တွေကိုသာ သုံးမှုကြောင့်လည်း ကိုဇော်ဝိတ် မြန်းခနဲ မဝင်ရဲခြင်းလည်း ဖြစ်ပေမည်။

“လာလေ ကိုဇော်ဝိတ်”

“သိဘူးလေ၊ ကိုယ့်လူကြီးက ကြည့်လိုက်ရင် အင်္ဂလိပ်ဘုတ်အုပ်ကြီး အမြဲဖတ်နေတော့ ကိုယ် လာတာဟာ ကိုယ့်လူကြီးအဖို့ အနောင်အယုက် ဖြစ်မှာစိုးတာရယ်၊ ကိုယ်လာတာကို ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာရယ်ကြောင့် မဝင်လာတာ”

“ဖတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘု ဝု၊ အရပ်ကြည့်နေတာပါ၊ က ... လာ ... ဝင်အိုင်လေ”

ကိုမင်းမောင်က အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကို စာရွက်စာမျက်နှာ ဒေါင့်ကျိုးခေါက်ပြီး ကိုဇော်ဝိတ်အား ထပ်ခေါ်မှ ကိုဇော်ဝိတ် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ကိုမင်းမောင်၏၏ စာကြည့်စားပွဲနှင့် အတူရှိသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ကိုယ့်လူကြီး အင်္ဂလိပ်ဘုတ်အုပ်ထဲက အရပ်တွေကို ကြိုက်ရင် မြို့ထဲသွားပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ပါလား၊ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေ မနက်ပိုင်းဆယ်နာရီဆိုရင် အင်္ဂလိပ်အထူးပွဲပြတယ်”

“ရုပ်ရှင်တော့ မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံကုန်တယ်၊ ကိုဇော်ဝိတ်အားလို့ အဖော်လိုက်ပေးမယ် ဆိုရင်တော့ ရွှေသာလျောင်း ကိုယ်တော်ကြီးကို သွားဖူးချင်တယ်၊ ရွှေသာလျောင်းကိုယ်တော်ကြီး လဲလျောင်းနေတဲ့ ရုပ်ထုတော်ကြီးဟာ သိပ်အချိုးကျ ပြေပြစ်လက်ရာမြောက်လွန်းလို့ နိုင်ငံခြားသားတွေ သိပ်သဘောကျပြီး ဓာတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်း တွေပြုစုတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ကျုပ်က ပဲခူးမှာ သိပ်မကျွမ်းကျင်သေးတော့ မသွားတတ် မလာတတ် ဖြစ်နေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုဇော်ဝိတ်ကို အဖော်ခေါ်တာ၊ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ကိုဇော်ဝိတ်ကို ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်ကျွေးမယ်လေဝု”

ကိုဇော်ဝိတ်က ဘာမှ မပြောခင် ချိန်နွေးနွေးဝေဝေ တိုက်အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့ကြက်ရင်အုပ် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သွန်ပြုသည်။

“ဒီနေ့တော့ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး ကိုယ့်လူကြီးရေ၊ ဒီတနင်္ဂနွေဟာ ဒုတိယတနင်္ဂနွေ ဖြစ်နေလို့”

“ကိုဇော်ဝိတ် စကားကို ကျုပ် နားမလည်ပါလား၊ ဘာလဲ ဒုတိယတနင်္ဂနွေ ဆိုတာ”

ကိုဇော်ဝိတ်က မဖြေမိ ချောင်းဟန်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူကြီး ဒီအိမ်ရောက်တာ တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးလို့ ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း မသိတာ၊ နွေးနွေးလေ ဒီကောင်မလေးက တစ်မျိုးလေး ကိုယ့်လူကြီးရ”

နွေးနွေးချိန် အကြောင်းပြောသည်မို့ ကိုမင်းမောင် စိတ်ဝင်စားပြီး နားစွင့်ထားမိသည်။ ကိုဇော်ဝိတ်က ဆက်ပြောပါ၏။

“နွေးနွေးက နှစ်ပတ်ကိုတစ်ကြိမ် တနင်္ဂနွေ သူ့ကျောင်း အားလပ်ရက်မှာ သူ ချိန်နွေးနွေးဂေဟာအိမ်ကြီးထဲမှာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်လေ့ရှိတယ်။ အဲ ... သူ သန့်ရှင်းရေး လုပ်တဲ့ တနင်္ဂနွေမှာဆိုရင် ခေါ်ကြွေရော၊ နှင်းမုံရော၊ ကုလားလေးတန်ပီရော၊ ကျုပ်ရောကို အားလုံးခေါ်ပြီး ဟိုကုလားထိုင် ဒီရွှေ၊ ဒီစားပွဲကို ဟိုရွှေ၊ ရှိုးကျေ(စ်)ကြီး တွေ တောင်ကမြောက်ပြောင်းတွေ လုပ်တယ်။ နွေးနွေး ကိုယ်တိုင် ခန်းဆီးတွေ အသစ်လဲတယ်။ ဧည့်ခန်းအလှကြေး ဆိုး၊ ပန်းအိုးတွေ မြောက်ကတောင်ရွှေ လုပ်တယ်။ ပင့်ကူ အိမ်တွေဘာတွေ လှည်းကျင်းရတယ်။ ဒါကြောင့် အခုပဟ် တနင်္ဂနွေဟာ ဒုတိယမြောက်တနင်္ဂနွေ ဖြစ်နေလို့ ကျုပ်ကို ဘယ်အချိန် နွေးနွေး ခေါ်မလဲဆိုတာ စောင့်နေရတယ်။ အဲ ... နောက်တနင်္ဂနွေ ကျရင်တော့ ကိုယ့်လူကြီးကို ရွှေသာလျောင်းဘုရားကို လိုက်ပို့ပေးနိုင်မှာပါ။”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုဇော်ဝိတ် အားမှ သွားမှာပါ။”

“နိမ်းဟေး ဆောရီးပဲ၊ ဒီနေ့တော့ လိုက်မပို့နိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ နွေးနွေး ခေါ်ခိုင်းလို့ ငါ မရှိရင် ကောင်မလေး ငါ့ကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်မလေး နွေးနွေးက သိပ်သဘောကောင်းတာ ကိုယ်လူကြီးရဲ့။”

ကျုပ်ကို ကြိုသလို တစ်ရာတန် နှစ်ရာတန် ပေးလေ့ရှိတယ်။ ဆေးဝယ်သောက်တဲ့ အားရှိတဲ့အစာ ဝယ်စားတဲ့၊ ပိန်လိုက် တာ အရိုးချည်းပဲမို့တဲ့လေ။ အင်း ... ကောင်မလေး ဝါသနာကိုက ပစ္စည်းတွေကို ဟိုရွှေ၊ ဒီရွှေ၊ ဝါသနာ၊ ဒီနေ့လည်း အိမ်နောက်က ရေတွင်းကို အိမ်ရှေ့ ရွှေခိုင်း မလားတောင် မသိဘူးကွာ။”

“ဒါက သူ့ဝါသနာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဘာပြောပြော ကိုယ့် အိမ်ကိုယ့်ရာကို လှပအောင် သန့်ရှင်းအောင် လုပ်တာဟာ မိန်းမကောင်း၊ မိန်းမမြတ်တွေ လုပ်လေ့ရှိတာပဲ။ နောင် တစ်နေ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နဲ့ အိမ်ထောင် ရှင်မဖြစ်တဲ့အခါ အကျင့်ပါသွားပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့။”

ကိုမင်းမောင်၏ စကားအဆုံးမှာပင် အိမ်ကြီးပေါ်က နီးမှ တန်းလျားသို့ ရောက်လာသည်။

“ကိုဇော်ဝိတ်ကြီး မနွေးက လာခဲ့တော့တဲ့”

“အေး ... အေး ... အခုပဲလာမယ် နှင်းမုံ၊ ဟိုကုလား လေးတန်ပီ ရောက်နေပလား။”

“တန်ပီက ဘာဘကြီးနဲ့ လိုက်သွားတယ်။ ကိုဇော်ဝိတ်ကို သာ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့တဲ့၊ လာ ... သွားမယ်။”

“သေပြီး၊ ဒီအပတ်တော့ သေပြီ၊ တန်ပီကုလားလေး မရှိဘူး၊ သူ ရှိရင် တော်သေးတယ်။ အခုဆို ယောက်ျားဆို လို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ မစားသာဘူး၊ မသက်သာ ဘူး။”

ကိုဇော်ဝိတ်သည် ညည်းညည်းညာညာနှင့်ပင် နှင်းခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားသည်။

ကိုမင်းမောင် ဒီအိမ်သို့ ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း အကဲခတ်မိသလောက် ကိုဇော်ဝိတ်သည် မနှင်းမဲ့အား နှစ်သက်နေပုံရသည်။ မနှင်းမဲ့ကတော့ ကိုဇော်ဝိတ်အား အင်တင်တင် ရှိနေသော်လည်း ဇလိုက်ဇရောတော့ ရှိပုံရသည်။

ကိုမင်းမောင်သည် စောစောက အင်္ဂလိပ်စုံထောက် မဂ္ဂဇင်းကို ကောက်ယူပြီး ဆက်ဖတ်ရန် စာမျက်နှာဖွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် ...

ကိုမင်းမောင် စာဖတ်ရန် စိတ်မပြောင့်တော့။

မိမိသည် ချိန်နွေးနွေးဂေဟာ ဤအိမ်ကြီးတွင် ဒေါ်ကြွေ၊ မနှင်းမဲ့၊ ကိုဇော်ဝိတ်တို့ကဲ့သို့ လခစားဒရိုင်ဘာတစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှ ဦးမောင်မောင်ရှိန် ရေးပေးလိုက်သော စာကြောင့်သာ ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်က မိမိကို မျက်နှာသာပေးခြင်းသာဖြစ်သည်။

ယခု နွေးနွေးချိန်က အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်း လုပ်ရန် ခေါ်သည်မှာ ရောက်စ စိမ်းနေလို့ မခေါ်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ယခု နွေးနွေးချိန်ပုံမှာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား မိသားစုအသွင် ရှိသည်။ ငါ အိမ်ရှင် သင်းတို့ အလုပ်သမားတွေ ငါ့ခိုင်းတာ လုပ်ရမည်ဆိုသည့်ပုံစံမျိုး ဟုတ်ပုံမရ။ တကယ်တမ်း လိုအပ်၍ ခိုင်းမည်ဆိုလျှင် ဆရာဝန်ကြီးမျက်နှာနှင့် လာရောမိလုပ်ကိုင်ပေးမည့်သူတွေ တစ်ပုံကြီးရှိသည်။

မိမိသည် လက်ရှိဘဝ လက်ရှိ အခြေအနေတွင် ဤအိမ်ကြီး၏ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်းတွင် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်မနေသင့်ဟု သူ့လိပ်ပြာ သူ့ကိုယ်စောင့်နတ်က မလုံမလဲ တိုက်တွန်းပေးသည်။

စာအုပ်ကို ပြန်တင်ထားခဲ့ကာ အခန်းမှ တွက်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ကြွေ၊ မနှင်းမဲ့နှင့် နွေးနွေးချိန် ကိုယ်တိုင်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ခေါင်းပတ်ကိုယ်စီ၊ တံမြက်စည်းကိုယ်စီဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုမင်းမောင် ဝင်လာသည်ကို ပထမဆုံး နွေးနွေးချိန်ကပင် တွေ့ပါ၏။

“ဩ ... ကိုမင်းမောင်”

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မနွေးနွေးချိန်၊ ကျုပ်လည်း အားနေတာပဲ”

နွေးနွေးချိန်က ဘာမှ မပြောရသေးမီ ကြက်ရင်အုပ်ပေါင်ကျူရီး လက်စာခြောက်ရပ်ဖြင့် အကျိချွတ်ခါးတောင်း ကျိုက်ထားသော ကိုဇော်ဝိတ်က လှမ်းပြောသည်။

“ဟာ ... ကိုယ့်လူကြီး ဝင်ကုရင်တော့ ဟာကြူလီကြီး ရောက်လာသလို အကူအညီ ရတာပေါ့၊ ဒီမှာကြည့်လေ နွေးနွေး တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ ကျုပ်တို့အားလုံးက ဂီလာနနဲ့ ဒုက္ခိတတွေချည်းပဲ၊ အရိုးထဲက အားတွေ ညှစ်ပြီး လုပ်နေကြတာ၊ ကဲ ... နွေးနွေး၊ ဒီဗလကြီး

ဒီကြွက်သားကြီး ဒီမာဆယ်တွေနဲ့ ကိုယ့်လူကြီးကို ငါတို့ မ,မနိုင်တဲ့ အလေးအပင်တွေ မ,ခိုင်း၊ ရွှေ့ခိုင်းပေတော့”

ကိုမင်းမောင်သည် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် ပုဆိုးကို ဒူးဆစ်ပုံးရုံ တိုတိုဝတ်ကာ နွေးနွေးချိန် ရွှေ့ခိုင်းသမျှတွေကို ရွှေ့ပေးတော့သည်။

စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ဝတ်ထားသည်မို့ အလေးအပင် မ,လေတိုင်း လက်မောင်းမာဆယ်ကြီးတွေ၊ ပန်းကြွက်သားတွေ၊ ရင်အုပ်တင်းမိုကြီးတွေနှင့် ဝမ်းဗိုက်ရှုပ်ရှုပ်မှ ဗယ်လီ အတုံး အမြောင်းကြီးတွေ ထထွက်လာသည်ကို နွေးနွေးချိန် သတိထားမိ ပါ၏။

မနင်းမုံဆိုလျှင် ကိုမင်းမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်၊ ကိုဇော်ဝိတ်၏ ပိန်လိုသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်လိုက် နှင့် နှိုင်းယှဉ်နေဟန် တူပါလေ၏။

မနင်းမုံသည် ကြမ်းခင်းကော်ဇောပေါ်မှ ပုန်မှုန့်တွေ ကို ပုန်စုပ်စက်ဖြင့် သန့်စင်နေသည်။

ဒေါ်ကြွေက ကော်ဇောလွတ်နေသော ကြိုးပြင်ကို အဝတ်သန့်သန့်ဖြင့် ပွတ်တိုက်နေသည်။

ကိုဇော်ဝိတ်ကတော့ အမြင့်နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို လှေကားဖြင့်တက်ပြီး ပုန်ခါခြင်း၊ ပွတ်တိုက်ခြင်းများ လုပ်နေသည်။ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံပြီး နောက်တစ်ပုံ သန့်ရှင်းရန် လှေကားဆင်းလိုက် တက်လိုက်ဖြင့် မျောက်လွဲကျော်လုပ်နေလေ သည်။

နွေးနွေးချိန်က ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးတွေကို ချွတ်ပြီး အသစ်လဲနေသည်။

တစ်နာရီသာသာ လုပ်ကိုင်ကြရာ နွေးနွေးချိန် လိုချင်သောပုံစံနှင့် သန့်ရှင်းရေးတို့ ရရှိသွားပါ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

တံခါးဝမှ အသံတစ်ခု ပြောဆိုဝင်ရောက်လာသံကို ကျားပေးလုပ်ကိုင်နေသော ကိုမင်းမောင် ကြားလိုက်ပါ၏။

“ဝေး ... ယောက်မ၊ တကယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ယောက်မ နွေးနွေးကတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်လေးမှာ အနားမယူဘူး”

“အဲ ... မမထား၊ လာ ... လာ ... မမထား ဘယ်လှည့် ဝင်လာတာလဲ”

ဝင်ရောက်လာသော မမထားဆိုသည့် အမျိုးသမီး သည် ချွေးလေးတွေထွက် ပုန်မှုန့်လေးတွေ ကပ်နေသည့် နွေးနွေး ချိန်ကို အတင်းပွေ့ပိုက်ရင်း ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ကိုယ့်ယောက်မက ဒရိုင်ဘာရတဲ့နေ့ကစပြီး ရန်ကုန် ကျောင်း သွားတက်ဖို့ ကိုယ့်ဆီတောင် ပုန်းလည်းမဆက်၊ လူလည်းမလာနဲ့ နေနိုင်လွန်းလို့ ယောက်မဆီ ကိုယ် တမင်လာတွေ့ရတာပေါ့၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ မလိုက်တော့တာနဲ့ ကိုယ့်ကို နွေး မေ့နေတယ်ထင်တယ်”

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မမထား၊ ဒီနေ့တနင်္ဂနွေ ညနေဘက်မှာ မမထားဆီ နွေး လာမလို့ စိတ်ကူးထားပြီးသား၊ အခု မမထား ရောက်လာတာ”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နွေးနွေးချိန်က အားလုံးကို လှမ်းပြောပေသည်။

“ကဲ ... ခေါ်ခေါ်ကြော့၊ မနင်းမဲ့နဲ့ ကိုဇော်ဝိတ်တို့ နားကြံ ပေတော့၊ အားလုံး နွေး စိတ်ကြိုက် ဖြစ်သွားပါပြီ၊ အားလုံးကိုလည်း နွေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြီး တစ်ဆက်တည်း နွေးနွေးချိန်သည် ကိုမင်းမောင် အား လှမ်းကြည့်သည်။ လူသစ်ဖြစ်သော ကိုမင်းမောင်နှင့် မမထားကို မိတ်ဆက်ပေးလို၍ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုမင်းမောင်သည် လက်တစ်ပွေ့ရှိသော ကျောက် စရစ်ခဲတွေ ထည့်ထားသည့် ကြွေပန်းအိုးကြီးကို ပွေ့ပိုက်ပြီး နေရာချထားနေသည်မို့ နွေးနွေးချိန်တို့ကို ကျောပေးထားလျက်သား ရှိနေသည်။

“ရပါပြီ ကိုမင်းမောင်၊ ဒီမှာ မမထားနဲ့ ကိုမင်းမောင်ကို မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

ကိုမင်းမောင်က ကြွေအိုးကို ခုံမြင့်ပေါ်သို့ တင်ထားပြီး နွေးနွေးချိန်တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ကိုမင်းမောင်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ထားထား၏ နှုတ်မှ “ဟင်”ခနဲ အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားသည်။

ကိုမင်းမောင်ကလည်း ထားထားအား မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်ပါ၏။ သို့သော် တဒဂံမျှသာ ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“အဲဒါ ကိုမင်းမောင်တဲ့၊ ဖေဖေရဲ့ညီ ဦးလေးရှိန်က နွေးမှာ ကျောင်းတက်ဖို့ ကားမောင်းသူ အခက်အခဲ ရှိနေ တယ်ဆိုလို့ ဝိုပေးလိုက်တာ၊ ဪ ... ကိုမင်းမောင် ဒါက မမထားတဲ့၊ ကျွန်မကတော့ မမထားလို့ပဲ ခေါ်တယ်၊ ပဲခူးလိပ်ပြာကန်ရပ်မှာနေတယ်၊ ကိုမင်းမောင် မလာခင်က ကျွန်မ မမထားကားနဲ့ပဲ ကျောင်းတက်ရတယ်”

ကိုမင်းမောင်က ထားထားကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ကိုမင်းမောင်၏ အကြည့်မှာ တစ်မျိုးကြီးဟု နွေးနွေးချိန် ထင်မိ သည်။ ကိုမင်းမောင်၏ မမထားကို ကြည့်ပုံမှာ မီးထွက်မျက်လုံး သို့ တောက်ပနေပါ၏။

ကိုမင်းမောင်သည် သူ၏ ထူထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းနံ

ဟရံလေး ပြုံးလိုက်သည်။

မိတ်ဆက်ပေးရာတွင် မရိုင်းစေရန် ပြုံးရုံဖြိုးပြသော

မျိုးဖြစ်ပါ၏။

ထားထားသည် တုန်ယင်သော အသံလေးဖြင့် ...

“အခုလို သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ပြောပေသည်။

ကိုမင်းမောင်က ထားထားအား ပြုံးရုံကလွဲပြီး

ခပ်ခွန်မျှ ပြန်မပြောဘဲ နွေးနွေးချိန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ နွေးနွေးချိန်”

“မလိုတော့ပါဘူး၊ အခုလို ကိုမင်းမောင် လာကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကိုမင်းမောင်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ တံခါးပေါက်မှ ထွက်လာသည်။ သူ့တန်းလျားအခန်းသို့ တန်းတန်း သွားတော့သည်။

“သူဟာ နွေး ခန့်လိုက်တဲ့ ဒရိုင်ဘာနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ မမထား၊ မမထားကို သူ့ရှေ့မှာ ဒရိုင်ဘာ လို့ မပြောချင်လို့ ဝေ့ပြီးပြောတာ”

ထားထားသည် ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်နေ လိုက်ပြီး တစ်ခဏအသက်ပြင်းစွာ ရှူပြီး ငြိမ်နေပါ၏။

နွေးနွေးချိန်သည် ခေါင်းတွင် ပတ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ချွတ်ခါ ပွယောင်းသွားသော ဆံပင်အုံကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် နောက်သို့ ဖိသပ်ပေးနေသည်။

“သူ့ကို မမထား မြင်ဖူးသလို့ပဲ”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူက သူ့ဌေးအိမ်တွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ ကို မောင်းခဲ့တာမို့ မမထားရဲ့ အသိမိတ်ဆွေအိမ်တစ်အိမ်မှာ သူ ဒရိုင်ဘာလုပ်တုန်းက ကြိုကြိုက်ဖူး မြင်ဖူးတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

ထားထားက ဦးခေါင်းကို သွက်သွက်ပင် ခါပြရင်း နှုတ်မှလည်း နိုး... နိုး နွေးနွေးဟု ငြင်းဆန်သော အမူအရာနှင့် ငြင်းဆန်စကားကို ဆိုလိုက်ပေသည်။

“အဲဒီလို တွေ့ခဲ့ဖူးတာမျိုး မဟုတ်ဘူး နွေး၊ သူ့ကို ဟန်ဟန်ပန်ပန် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေနဲ့ တွေ့ဖူးတာလို့ မမထား ထင်တာပဲ၊ ဒီအရပ်အမောင်း၊ ဒီဗလ၊ ဒီနှုတ်ခမ်း၊

ဒီမျက်လုံး၊ မျက်ခုံးရှိတဲ့ မျက်နှာမျိုးကို တွေ့ဖူးတာ၊ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မမထား၊ တွေ့ခဲ့ဖူးတုန်းက အခုလို အသားရောင်ဟာ ကြေးနီရောင် ပေါက်မနေဘူး၊ ခပ်ဖြူဖြူ ခပ်လတ်လတ်ပဲ၊ ဒီလို ဟန်ပန်ကိုက်ဆိုက်ကောင်းတာမို့လည်း မမထားမျက်စိထဲမှာ မှတ်မှတ်မိမိဖြစ်တာပေါ့၊ ဒရိုင်ဘာဆို ရင် မမထား ဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ အမှတ်တမဲ့ နေမိမှာပေါ့ နွေး”

“ဒါဆို မမထားက ကိုမင်းမောင်ကို ဘယ်လိုဟန်ဟန်ပန်ပန် ပုဂ္ဂိုလ်အနေအထားမျိုးနဲ့ တွေ့ဖူးခဲ့တာလဲ၊ ကိုမင်းမောင်ရဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ နေတတ်ပုံတွေ၊ မျက်နှာထား တင်းတင်း နေပုံတွေက အရာရှိတစ်ယောက်ထဲကများလား”

“အဲဒါကို မမထား စဉ်းစားနေတယ် နွေး၊ သူဟာ ကိုကိုအောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့များ မမထား တွေ့ဖူးတာများလားမှ မသိတာ”

“ကိုဝေယျာအောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေအနေနဲ့ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ အဲဒီလို မြင်ဖူးခဲ့တာလားလို့ပါ”

နွေးနွေးချိန်က ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပါ၏။

“ကားမောင်းတဲ့အတွက် လခယူတယ်၊ ကားဂိုဒေါင်တန်း လျားမှာနေတယ်၊ အိမ်မှာပဲ ထမင်းစားတယ်၊ ကော်ဖီ သောက်တယ်၊ အဲဒီအခွင့်အရေးတွေရလို့ ဒီမှာလာပြီး ဒရိုင်ဘာလုပ်နေတဲ့လူဟာ ကိုကိုအောင်လို့ နိုင်ငံခြားသွား ပြီး ဘွဲ့လွန်ဒီဂရီ သွားယူနေတဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ် ယောက် ဖြစ်နိုင်မတဲ့လား မမထား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်နော် ယောက်မ၊ ကိုကိုအောင်လိုလူ မှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်စားတဲ့ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်း မျိုးတော့ မရှိတန်ကောင်းပါဘူး၊ အေးပေါ့လေ၊ လောက ကြီးမှာ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားပဲ၊ ကိုကိုအောင်မှာ ကိုမင်းမောင်နဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တူတဲ့ တခြားသူငယ်ချင်းတစ် ယောက် ရှိတာကို မမထား မြင်ဖူးခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ”

“အဲဒီလို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် မမထား”

မနှင်းမို့သည် လင်ပန်းတစ်ချပ်တွင် ရေခဲသေတ္တာထဲ မှ ကိုကာကိုလာအအေးနှစ်ဘူး လင်ပန်းတွင် ထည့်ယူလာပြီး လင်ပန်းဘေးတွင် စုပ်သောက်ရန် ကျူရီးနှစ်ခုကိုပါ စားပွဲတွင် လာချပေးသည်။

“အယ် ... ဟုတ်ပါ၊ ဝှို့များ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ဟိုရွှေ ဒီရွှေနဲ့ ပင်ပန်းသွားတယ်၊ ဦးဖော်ဝိတ်တို့ ကိုမင်းမောင် တို့ကိုလည်း အအေးတိုက်ပါ မနှင်းမို့”

“ကိုဖော်ဝိတ်ကိုတော့ ကိုကာကိုယ်လာတစ်ဘူး တိုက်ပြီး ပြီ မနွေး၊ ကိုမင်းမောင်ကတော့ သူ့ကို ကော်ဖီခါးခါးနဲ့ နို့ဆီမပါတဲ့ ကော်ဖီသက်သက်တစ်ခွက် တိုက်ပါဆိုလို့ ပျော်ပြီး သွားပို့ပေးရမယ် မနွေး၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြွေ သွားပို့ ပေးနေတယ်”

ဒီလောက်ပင်ပန်းနေသည့်ကြားက အအေးမသောက် တဲ ကော်ဖီခါးခါးကိုသာ တောင်းသောက်သည်ကို ကြားရသဖြင့် နွေးနွေးချိန် သတိတူရ ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် မမထား၊ ကိုမင်းမောင် တော်တော် ကော်ဖီ ကြိုက်ပုံရတယ်၊ နွေးကို ကျောင်းလိုက်ပို့ရင်း ကျောင်းအဆင်း စောင့်နေတဲ့ အခါမှာလည်း ဓာတ်ဘူးထဲက ကော်ဖီကိုပဲ သောက်တယ်၊ တခြားဘာမှ ဝယ်စားတယ်မရှိဘူး၊ နွေး ကလပ်(စ်)ချိန်းလို့ ကော်ရစ်ဒါက လျှောက်သွားရင်း လှမ်း မြင်တာလေ”

“ဟုတ်တယ် မနွေး၊ ညနေဘက် မနွေးတို့ ကျောင်းက ပြန်လာလို့ အိပ်ရောက်ရင် ကိုမင်းမောင်က ဓာတ်ဘူးကြီး ကိုင်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်ကြွေဆီမှာ ရေနွေး လာတောင်းတယ်၊ သူ့အခန်းမှာ ညဘက်ကျရင် ကော်ဖီဖျော်သောက်ဖို့လို့လည်း ဒေါ်ဒေါ်ကြွေကို ကိုမင်းမောင် ပြောသံကြားတယ်၊ ကိုမင်းမောင်က လူတစ်မျိုးကြီးပါ မနွေး”

“ကိုမင်းမောင်က ဘယ်လို တစ်မျိုးကြီးလဲ ပြောပါဦး မနှင်းမို့”

ထားထားက ဝင်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်မကတော့ သေချာမသိပါဘူး မမထား၊ ကိုဖော်ဝိတ် ပြောပြသလောက် သိရတာပါ”

“အင်းပါ ... ကိုဖော်ဝိတ်က အဲဒီ ကိုမင်းမောင်အကြောင်း ဘာပြောလဲ၊ အဲဒါကိုပဲ ပြောပါ”

“ကိုဖော်ဝိတ်က ပြောတယ်၊ အခုနောက်ရောက်လာတဲ့ လူသစ် ကိုမင်းမောင်ဟာ ဒီအိမ်မှာ တို့လိုပဲ လခစား ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်နေပေမဲ့ တို့နဲ့ မတူတာတွေ အများကြီးပဲတဲ့။

သေတ္တာကြီးဟာ ဘာကြီး နိုင်ငံခြားသွားတုန်းက ပါလာတဲ့ သေတ္တာမျိုးထက်တောင် ပိုပြီးသားနားသေးတယ်တဲ့”

“ဖေဖေ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်နှစ်လောက်က နိုင်ငံခြားသွားသေးတယ် မမထား၊ ဖေဖေ ပြန်လာတော့ စု(ထံ)ကျေ(စ်)ကြီးတစ်လုံး ဝယ်လာတာကို မနင်းမို့ ပြောနေတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်နှစ်နဲ့စာရင် အခု နိုင်ငံခြားသေတ္တာတွေက ပိုပြီး ကွာလတီကောင်းလာမှာပေါ့။”

“ဒါပေမဲ့ နွေးရယ်၊ ဒရိုင်ဘာက ဒီသေတ္တာမျိုးနဲ့ အဝတ်ထည့်ယူလာတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပေါ့။”

“နောက်ပြီး ကိုဇော်ဝိတ်က ပြောသေးတယ်၊ ကိုမင်းမောင်ရဲ့ စာကြည့်စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ခဲနာရီလေးဟာ တစ်နာရီတစ်ခါ သံစုံတီးလုံးလေးမြည်ပြီး ဂါဝန်နီနဲ့ ဘိုမရုပ်လေးဟာ ဘေးမှန်သေတ္တာလေးထဲမှာ တီးလုံးအလိုက် ပတ်ချာလှည့်ပြီး က၊တယ်တဲ့၊ ကိုဇော်ဝိတ်က သူ့တစ်သက်မှာ ဒီနာရီမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ကိုမင်းမောင်ဟာ အားတာနဲ့ စာအုပ်ဖတ်တာပဲတဲ့၊ သူဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်တွေကလည်း အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေပဲတဲ့ မမထား၊ ကိုဇော်ဝိတ်က ကိုယ့်လူကြီး အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်တတ်လားလို့မေးတော့ ဘယ်တတ်မလဲ၊ စာအုပ်ထဲက အရုပ်တွေက ကြည့်ကောင်းလို့ ကြည့်တာလို့ ပြောတယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေကြောင့် ကိုဇော်ဝိတ်က တို့လိုအလုပ်သမား လခစားချင်း တူပေမဲ့ တို့နဲ့ မတူဘူးတဲ့၊ ထူးခြားတယ်တဲ့”

ထားထားသည် မနင်းမို့ စကားကြောင့် နွေးနွေးချိန်လှမ်းကြည့်သည်။

နွေးနွေးချိန်ကလည်း ထားထားကို ပြန်ကြည့်ပါ၏။ ထားထားအဖို့ရော နွေးနွေးချိန်အဖို့ရော ရောက်ရှိလာသည့် ဒရိုင်ဘာလူသစ် ကိုမင်းမောင်သည် ပဟေဠိတစ်ခု ခြင်္သေ့လာပြီကောဟူ၍ပင်။

အခန်း(၅)

ချွေးတွေသံတွေနှင့် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကိုမင်းမောင်နှင့် ကိုဇော်ဝိတ်သည် အိမ်ကြီးထောင့်ရှိ ရေတွင်းဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ရေတွင်းတွင် ကျယ်ဝန်းသော သံခဲတလင်းပတ်ချာပိုင်းခင်းထားသည်။ လက်ယာဘက်တွင် ပိပါစည်ပိုင်းတစ်လုံး ချထားသည်။ ယောက်ျားများ အသုံးပြုရန်နှင့် ...

လက်ဝဲဘက်တွင် အလားတူ စည်ပိုင်းတစ်ခု ချထားသည်။ အမျိုးသမီးများ အသုံးပြုရန်နှင့် အဝတ်လျှော်ဖွပ်ရန်ဖြင့် သည်။ အမျိုးသမီးများ ရေချိုးရန်အတွက် လည်ပင်းအမြင့်ခန့် အမိုးမပါ တံခါးနှင့် သစ်သားအိမ်လည်း ဆောက်ထားသည်။

ရေတွင်းမှာ စက်သီးတပ် ရေပုံးဆွဲ ရေငင်ရသည့် ကိုမင်းမောင်သည် တွင်းထဲမှရေကို တစ်ပုံးပြီးတစ်ပုံး ဆွဲကာ စည်ပိုင်းထဲသို့ ထည့်သည်။

ကိုမင်းမောင် ထည့်သလောက် ကြက်ရင်အုပ်နှင့် ကိုဇော်ဝိတ်က ဒိုင်ခဲချိုးလောင်းသည်။

ရေဆွဲရင်းပင် ကိုမင်းမောင်၏ မျက်လုံးအစုံသည် အိမ်ကြီး၏ ဝင်ပေါက်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ထားထား စီးလာသည့် ဆလွန်းကားအနီလေးသို့ ခဏခဏ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို ကိုဇော်ဝိတ်က မြင်သွားပေသည်။ ကိုဇော်ဝိတ်ကလည်း ကိုမင်းမောင် ကြည့်ရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဘာလဲ ကိုယ့်လူကြီးက ထားထားရဲ့ ကားကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နဲ့ လှမ်းကြည့်နေတာ ထားထား ထွက်အလာကို စောင့်ကြည့်တာလား၊ ထားထားကို မြင်ရုံနဲ့ ကိုယ့်လူကြီး မနောခိုက်သွားပြီလား၊ ဟင်း ... ဟင်း ... ထားထားက နွေးနွေးလို့ မလှပေမဲ့ တွေ့တဲ့လူတိုင်း သွေးဆူနိုင်စွမ်း ရှိတယ်နော်”

“ကိုဇော်ဝိတ်က ကျွန်တော် မထားထားကို သွေးဆူနေတယ်လို့ စွပ်စွဲတာလား”

“အင်းလေ ... ကိုယ့်လူကြီးက ရေပုံးတစ်ပုံးပြီး တစ်ပုံးသာ ဆွဲထည့်နေတယ်၊ မျက်စိကတော့ ထားထား ရပ်ထားတဲ့ ကားကိုပဲ လှမ်းကြည့်နေတာ ထားထား ထွက်အလာကို စောင့်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ထားထားကို မနောမခိုက်နဲ့၊ ကိုယ့်လူကြီး မောသွားမယ်၊ ကောသွားမယ်၊ ထားထားတို့က အင်မတန် မဟာဆန်ချင်သူတွေ၊ ချမ်းသာလည်း ချမ်းသာကြတယ်လေ၊ ပြီးကော လူတန်းစား ခွဲတဲ့ စိတ်မျိုး ရှိကြတယ်၊ ဒီအိမ်က နွေးနွေးနဲ့တော့ တခြားစီပဲ”

“မထားထားရဲ့ အကြောင်းကို ကိုဇော်ဝိတ်က တော်တော်သိ သလား”

“ကျုပ်က ပဲခူးသားပဲ ကိုယ့်လူကြီးရဲ့၊ ပဲခူးမြို့ဆိုတာ မြို့ကွက်သိပ်ကျယ်ပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ ထားထားတို့လို အဆင့်မြင့်လူတန်းစားအကြောင်းကို ပဲခူးဌာနေသမားတိုင်း သိတာပေါ့”

“ဒါဆို သူ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား ကိုဇော်ဝိတ်”

ကိုယ်ပေါ်သို့ ရေဖလားလောင်းရင်းပင် ကိုဇော်ဝိတ် သည် ကိုမင်းမောင်အား မော့ကြည့်သည်။

“ထားထားတို့ အကြောင်းပြောရင် အရှည်ကြီးပဲ ကိုယ့်လူ ကြီး၊ သူတို့အကြောင်း၊ ရေချိုးရင်းပြောရရင် ကျုပ် အအေးမိနာစေးချောင်းဆိုးနဲ့ မာလကီးကုတ်သွားမယ်၊ တန်းလျားအခန်းထဲရောက်မှ ပြောမယ်ဆိုလည်း မိုးလင်း သွားမယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ့်လူကြီး သိချင်တာလောက်သာ ကွက်မေး၊ ဥပမာ ထားထားဟာ အပျိုစစ်ရဲ့လား၊ ရည်းစား ရှိသလားဆိုတာမျိုးသာ ကွက်မေးပေါ့”

ကိုမင်းမောင်က ရေဆွဲရင်း ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

“မထားထားမှာ ကိုဇေယျာအောင်ဆိုတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟ ... မေးမဲ့မေးတော့လည်း ဘာဆိုလဲ သူ့အစ်ကို အကြောင်းနဲ့ ကိုယ့်လူကြီး မေးရမှာက ထားထားအကြောင်း ပဲဟာ”

“ကျွန်တော် မေးတာသာ ပြေစမ်းပါဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ထားထားမှာ ဇေယျာအောင်ဆိုတဲ့ အစ်ကို ရှိတယ်၊ ပဲခူးမြို့ လိပ်ပြာကန်ရပ်ထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနဲ့ သူဌေး ဦးဌေးအောင်၊ သူဌေးကတော် ဒေါ်မေချိုတို့မှာ သားကြီး ဇေယျာအောင်နဲ့ သမီး ထားထားအောင် နှစ် ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ပဲခူးသူ ပဲခူးသားတိုင်း သိနေကြ တာပဲ”

“အဲဒီ ကိုဇေယျာအောင်ဟာ နိုင်ငံခြားမသွားခင် ဘယ်မှာ နေပြီး ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ဟာ ... ကိုယ့်လူကြီးက ထားထား အကြောင်းတော့ မမေးဘဲ သူ့အစ်ကိုအကြောင်းပဲ မေးနေတယ်”

“ကျွန်တော် မေးတာသာပြေစမ်းပါဗျာ၊ ကိုဇော်ဝိတ် ကလည်း လျှာရှည်တော်မူလွန်းတယ်”

“ကျုပ် သိလောက် ပြောမယ်၊ ကိုဇေယျာအောင်က တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ ရပြီးနောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာပဲ ဆက် တက်တော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာ ကျောင်း တက်ဖို့ ရန်ကုန်မှာပဲ တစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးနဲ့ ဆလွန်းကား တစ်စီး ဝယ်ပေးထားတယ်၊ ဒီအတောအတွင်းမှာပဲ ကိုဇေယျာအောင်က လက်ထောက်ကထိကရာထူးတိုးပေး တယ်၊ ထားထားလည်း တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် အောင်တာနဲ့ ဘွဲ့ရတယ်၊ ကိုဇေယျာအောင်က နောက်ထပ် နိုင်ငံခြားမှာ

ဘွဲ့ယူဖို့ ထွက်သွားတယ်တဲ့၊ ထားထားကလည်း မဟာဝိဇ္ဇာဆက်တက်တယ်၊ သူ့အစ်ကိုလည်း နိုင်ငံခြားသွားပြန်ပဲခူးကနေပြီးပဲ သူ့ကားနဲ့ ရန်ကုန်ကို ထားထားသွားတယ် ဒီအိမ်က ဒရိုင်ဘာ ထွက်သွားတော့ ကိုယ့်လူကြီးကို နောက်ထပ်မခန့်ခင် ငွေးငွေးက ထားထား ကားနဲ့ အလုပ်လုပ်ပြီး ရန်ကုန်ကို ကျောင်းသွားတက်ရတယ်၊ ကံ ဒါပဲ”

“ဒါဆို သိပ်သေချာသွားပြီပေါ့ ကိုဇော်ဝိတ်”

ကိုမင်းမောင်သည် ကိုဇော်ဝိတ် စကားအဆုံးတွင် သူ့ဟာသူ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာများ သိပ်သေချာသွားတာလဲ ကိုယ့်လူကြီး”

“ဪ ... ဒီရေတွင်းကြီးထဲမှာ ရေတွေ အများကြီးရှိတာ သေချာတယ်လို့ ပြောတာပါ၊ ကံ ... ကိုဇော်ဝိတ်ချိုးရင် သလောက်ချိုး၊ ကျွန်တော် ခပ်ပေးမယ်”

“တော်ပါပြီ ကိုယ့်လူကြီးရာ၊ ကိုယ့်လူကြီးက ခွန်အားစပေ ကောင်းတိုင်း ရေဆွဲပေးနိုင်ပေမဲ့ ကျုပ် ကြက်ရင်အုပ်လေးဖို အအေးမိမခံနိုင်ဘူး၊ အဲ ... နောက်ထပ် တစ်ခု၊ ကျုပ် ပုဆိုးလဲရင်း အဆစ်ပေးတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ပြောပြနိုင်မယ်”

ကိုဇော်ဝိတ်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပခုံးလွှားပြီး ပုဆိုးလဲရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ကိုဇော်ယုဂအောင်နဲ့ ငွေးငွေးအကြောင်းလေ ကိုယ့်လူကြီး”

“အင်း ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုဇော်ယုဂအောင် နိုင်ငံခြားမသွားခင် ငွေးငွေးနဲ့ ဖုတ်ဖက် မိဘသဘောတူ စေ့စပ်ထားလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေးငွေး ကြည့်ရတာ အဲဒီစေ့စပ်တာကိုရော၊ ကိုဇော်ယုဂအောင်ကိုရော စိတ်ဝင်စားပုံ မရလှဘူး၊ ဖအေဖြစ်တဲ့ ဆရာကြီးဦးအောင်ချိန် က သင့်တော်တယ်ဆိုပြီး စီမံတာကို ငြိမ်နေလိုက်တဲ့သဘော ပဲ ရှိမယ်လို့ ကျုပ်တော့ အကဲခတ်မိတာပဲ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါကြောင့် မထားထားက မငွေးငွေး ချိန်ကို ယောက်မ ... ယောက်မနဲ့ ခေါ်နေတာကိုး”

ကိုဇော်ဝိတ်သည် စကားအဆစ်ပိုလေး ပြောပြီး နောက် ကျုပ် ချမ်းလာပြီ ကိုယ့်လူကြီးရာဟု ပြောရင်း တန်းလျား အခန်းသို့ သုတ်ခြေတင်သွားတော့သည်။ ထိုအခါကျမှပင် ကိုမင်းမောင်သည် စည်ပိုင်းပြည့် ရေခပ်ထည့်ပြီး ရေချိုးတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ထားထားနှင့် ငွေးငွေးချိန်တို့ တစ်ဦးခါးကို တစ်ဦး နှက်ကာ တံခါးပေါက်မှ ဆင်းလာကြသည်ကို ကိုမင်းမောင် တွေ့မြင်ရသည်။

အကြမ်းဖျဉ်းအားဖြင့်တော့ မိန်းမချော မိန်းမလှနစ်ဦး တို့ ဆိုနိုင်ပါ၏။

သို့သော် ...

ထားထား၏အလှနှင့် နွေးနွေးချိန်၏ အလှသဘာဝ
 ခြားနားမှု ရှိသည်ဟု ကိုမင်းမောင် စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ပြုပါ၏။
 ထားထား၏ အလှသည် စက္ကူပန်းမျိုး ဖြစ်သည်
 တစ်ပင်လုံး အပွင့်တွေ ဝိုင်းပွင့်လေမှ အနိုင်လိုက် အဆုပ်လိုက်
 ပေါင်းပြီး စက္ကူပန်းလှခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

နွေးနွေးချိန်၏ အလှမူကား နှင်းဆီပွင့်၏ အလှ
 မျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ပွင့်တည်း ငွားငွားစွင့်စွင့် ကြွားကြွားဝင့်
 ပွင့်ပြီးလှသော အလှမျိုး ဖြစ်ပါ၏။

မယား ကားသည် ဦးခေါင်းဆံပင်မှစပြီး ပုံသွင်
 ထားသည်။ မျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ၊ လှိုင်
 စသည်ဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားသည်။ အင်္ကျီထဘီများမှာ တန်ဖိုးကြီး
 အကောင်းစားအဖိုးတန်ကို ရင်ကြွအောင်၊ ခါးသေးအောင်၊ တင်ပိ
 ထွက်အောင် ချုပ်ဝတ်ထားခြင်းများ စုပေါင်းပြီး လှသောအလှ

နွေးနွေးချိန်မှာ ယခုအထိ ရေမချိုးသေး။ အိမ်ထဲ
 ရှင်းရေးကို ချွေးထွက်အောင် လုပ်ထားသည်။ နွေးနွေးချိန် မျက်
 နှာတွင် သနပ်ခါးမရှိ၊ ပေါင်ဒါမရှိ။ အင်္ကျီထဘီမှာလည်း အိမ်ထဲ
 အကြမ်းဝတ်၊ တစ်ပတ်ရစ်တွေသာ ဖြစ်ပါလျက် နွေးနွေးချိန်၏
 မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ့်လုံး အလှသည် ပင်ကိုယ်အရှိအတိုင်း
 သဘာဝအတိုင်း ချောလှနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

မထားထား၏ မော်တော်ကား ရပ်ထားသော
 နေရာနှင့် ရေတွင်းမှာ သိပ်မကွာဝေးသဖြင့် စကားပြောသံကို
 ကြားနိုင်ပေသည်။

ကိုမင်းမောင်မှာ ရေချိုးပြီးသဖြင့် ရေလဲပုဆိုးကို
 သစ်နှင့် လဲကာ ရေစိုပုဆိုးကို ရေညှစ်နေစဉ်တွင် မထားထား
 နွေးနွေးတို့ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး စကားပြောရုံကို ကိုမင်းမောင်
 ကြားနေရသည်။

“ဪ ... ယောက်မရေ၊ မမထား အပျင်းပြေဖတ်ဖို့
 ယောက်မဆီမှာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတို့၊ မဂ္ဂဇင်းတို့ မရှိဘူးလား၊
 ရှိရင် မမထားကို ခဏငှားလိုက်ပါလား။”

“နွေးက ကျောင်းစာကလွဲပြီး တခြားဝတ္ထုတို့ မဂ္ဂဇင်းတို့မှ
 ဖတ်လေ့မရှိတာ မမထား၊ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတို့၊ မဂ္ဂဇင်းတို့
 ဆို ဝေလာဝေးပေါ့၊ ဪ ... နေဦး မမထား၊ ကိုမင်းမောင်
 ဆီမှာတော့ အဲဒါမျိုးတွေ ရှိလိမ့်မယ်၊ နွေးကို ကျောင်းပို့
 ပြီး စောင့်ရင်း ကိုမင်းမောင် အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖတ်နေ
 တာ တွေ့မိသားပဲ”

ကိုမင်းမောင်သည် ရေလဲပုဆိုးကို ရေစင်အောင်ပင်
 ခံတော့ဘဲ သူ့တန်းလျားဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လှမ်းပေ
 တော့သည်။

ထားထားက ကိုမင်းမောင် ရေတွင်းမှ ထွက်ခွာစပြုနေ
 သည့်ကို နွေးနွေးချိန်အား မေးဆတ်ပြီး ပြလိုက်သည်။ နွေးနွေးချိန်
 လှမ်းပြီး ...

“ကိုမင်းမောင် ခဏလေး” ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။
 အလုပ်ရှင်က ခေါ်သည်ကို ကိုမင်းမောင် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ
 ခေါ်၏။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ မနွေးနွေးချိန်”

“ဘာမှ ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး၊ ကိုမင်းမောင်ဆီမှာ ဘာစာအုပ်တွေ ရှိသလဲလို့ပါ၊ ငှားဖတ်ချင်လို့ပါ”

“ကျုပ်ဆီမှာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားစာအုပ်တွေ သစ္စာလေးပါးအကြောင်း ပြုစုထားတာတွေ၊ မဂ္ဂင်ရစ်ပါး တရားစာအုပ်တွေ ရှိပါတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးတွေ ပြုစုထားတဲ့ စာအုပ်တွေပါ”

“ဟွန်း”

ထားထားသည် “ဟွန်း”ဟု အသံထွက်ကာ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ နှာခေါင်းကို ရှုံ့မိပါ၏။

နွေးနွေးချိန်က ဆက်မေးသည်။

“အဲဒါမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အင်္ဂလိပ်နိဗ္ဗာန်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေကို ပြောတာပါ၊ ကျောင်းမှာ ကျွန်မကို စောင့်ရင်း ကိုမင်းမောင် ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်တွေက အဲဒီ နိဗ္ဗာန်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေပဲဟာ”

တကယ်တော့ ကိုမင်းမောင် ကားစောင့်ရင်း ဖတ်နေသောစာအုပ်တွေမှာ ဘာစာအုပ်တွေမှန်း စကြိုကော်ရစ်ဒါက လှမ်းမြင်သော နွေးနွေးချိန်သည် မြင်နိုင်သည် မဟုတ်ပေ။ စောစောက မနှင်းမို့ ပြောပြခဲ့သော စကားအရ ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် စာဖတ်တာတော့ ဝါသနာပါပါတယ် မနွေးနွေးချိန်၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေဆိုတာက ကျွန်တော့်မှ မတတ်တာ

ဒါပေမဲ့ သူတို့စာအုပ်ထဲက စာတ်ပုံတွေ အရပ်တွေ ကြည့်တာပါ၊ ကျွန်တော် တကယ်ဖတ်တာက ဆရာတော်ကြီးတွေ ပြုစုတဲ့ တရားဓမ္မစာအုပ်တွေပါ၊ အဲဒါတွေ ငှားချင်ရင်တော့ ငှားလို့ရပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုမင်းမောင်သည် သူ့တန်းလျားဆီ ခြေလှမ်းကျဲကြီး သွက်သွက်လှမ်းပြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“ဖွတ်”

“လာ ... ယောက်မ၊ ကိုယ်တို့ သူ့တန်းလျားခန်းထဲ လိုက်သွားကြည့်ရအောင်”

“ဒီလောက်ကြီးတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ် မမထား၊ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အခန်းကို နွေးတို့ သွားလိုက်ရင် သိပ်အထင်သေးစရာ ဖြစ်သွားမယ်၊ နောက်ပြီး ကိုမင်းမောင်ဟာ ဘာပြောပြော အခုလက်ရှိမှာ ဒီရိုင်ဘာ တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် မမထား”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပါ၊ နွေး ပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့၊ မမထား ဆန္ဒစောသွားတယ်”

“မမထားက ကိုမင်းမောင်ကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားတယ် ထင်တယ်နော်”

“စိတ်ဝင်စားတာကတော့ အမှန်ပဲ နွေး၊ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးအပေါ်မှာ ပိုနဲ့မ စိတ်ဝင်စားပုံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမင်းမောင်ဟာ မမထားတွေ့ဖူးတဲ့ လူကစ်ယောက်နဲ့ သိပ်တူနေလို့ မမထား စိတ်ဝင်စား

ဒါဘာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒရိုင်ဘာဟာ ဒရိုင်ဘာပဲပေါ့လေ။ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားဖြစ်ပြီး လူမှားတာလို့ပဲ မမထား ယူဆပါတယ်။ အဲဒီမှာ မနှင်းမဲ့ ပြောတဲ့ စကားတွေကြောင့် ထပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမှု ပိုသွားတာပါ။ အဲ ... ပြောလက်စနဲ့ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ နွေးလည်း သတိထားနော်”

“နွေးက ဘာကို သတိထားရမှာလဲ”

“ဪကွယ် ... ကျောင်းတက်တာ နှစ်ယောက်တည်း အတူသွား အတူလာ ဖြစ်နေလို့ တော်ကြာ မမထားရဲ့ ကိုကိုအောင်ကြီး ကောကျိန်ခဲမှာ စိုးလို့ပါ နွေး”

“ဘာလို့ ကိုဇေယျာအောင်က ကောကျိန်ခဲမှာ စိုးတာလဲ မမထား”

“ဪကွာ”ဟု ပြောရင်း ထားထားက ရယ်သွမ်း သွေးလိုက်ပါသေး၏။

“ဟို ရုပ်ရှင်တို့ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတို့ထဲကလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ။ ဇာတ်လိုက်မင်းသားက ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးလေး ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခင်နှစ်သက်ပြီး သူ့ဘဝအမှန်ကို ထိန်ဝှက်ထားပြီး မင်းသမီးလေးအနားမှာ နေနိုင်ဖို့ ဒရိုင် ဘာယောင်ဆောင်ပြီး လာချဉ်းကပ်တာမျိုးများ ဖြစ်နေမလား လို့ပါ။ ဘုံရင်မင်းကုသကြီး ပပဝတီနား ချဉ်းကပ်သလိုပေါ့ လေ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုမင်းကုသကြီးက အရပ်ဆိုးတာ။ အခု ဒရိုင်ဘာကိုမင်းမောင်ကတော့ အမျိုးသမီးတွေ ကျလောက် တဲ့ ကောင်ချောကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ”

ထားထား ပြောသည်ကို နွေးနွေးက ပြက်လုံးကောင်း ခဲခဲ ကြားရသလို ခစ်ခစ်တက် ရယ်မောလိုက်ပါ၏။

“တကယ်ပဲ မမထားကတော့ ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတတ် တယ်”

“မကြံကြံ မဖန်ဖန်နဲ့ နွေး၊ ကိုမင်းမောင်က ယောက်ျားထဲ မှာ သိပ်ကြည့်ကောင်းတဲ့ ယောက်ျား ဖြစ်နေတယ်။ မိန်းကလေး မပြောနဲ့ ယောက်ျားချင်းတောင် သူ့ကို အားကျလောက်တာ”

“မဟုတ်လိုက်တာ မမမထားရယ်။ နွေးက ဒရိုင်ဘာတစ် ယောက်ကို လက်ခံတဲ့အထိ ဦးနှောက်ဉာဏ် နည်းမယ်ထင် လို့လား”

“မထင်ပါဘူး၊ မထင်ပါဘူး။ မပြေးသော် ကန်ရာရှိဆိုတာ မျိုး ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ကဲ ... ဒါဆို မမထားကို နွေး မှန်မှန် ပြောစမ်း။ ဒရိုင်ဘာကိုမင်းမောင်ကို နွေးကော စိတ်မဝင် စားမိဘူးလား။ မှန်မှန်ပြောနော်”

“အင်း ... မညာစတမ်း ပြောရရင်တော့ နွေးလည်း ကိုမင်းမောင်ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ မမထားတောင် အခုမှ ဖြုန်းခနဲ တွေ့ဖူးတဲ့သူကို စိတ်ဝင်စားသွားတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မမထား ပြောသလိုပဲပေါ့လေ။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတာက ပိုနဲ့မ စိတ်ဝင်စားပုံမျိုး မဟုတ် ဘူး။ သူ့ကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တွေ့နေရတာတွေဟာ သာမန် ထက်ပိုပြီး၊ ထူးခြားတာတွေ တွေ့နေရလို့ စိတ်ဝင်စားတာ

မျိုးပါ၊ တကယ်တော့ နွေး သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာက ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ကို အဖြေရှာဖို့ စိတ်ဝင်စားမှုမျိုးပါ”

ထားထားက နွေး ပြောသမျှကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းကို ပြည်းလေးစွာ ညိတ်မိပါ၏။ ပြီး သက်ပြင်းကြီးတစ်လုံးကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ချလိုက်သည်။

“အင်း ... ထူးတော့ထူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာထူးမှန်း သာ မသိတာ နွေး၊ အဲ ... ကိုမင်းမောင် အကြောင်းတွေ ကြောင့် မမထား နွေးကို မေးမလို့ဟာ မေ့သွားတယ်၊ နွေးဆီကို ကိုကိုအောင်ဆီက စာလာသေးလားဟင်၊ မမထား တို့ဆီ ကိုကိုအောင်ဆီက စာမလာတာ တော်တော်ကြာသွား လို့”

“အယ် ... ကြည့်စမ်း၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ မနေ့ကပဲ စာတိုက်က ကိုကိုအောင်ရဲ့စာ လာပို့သွားတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ၊ စာထဲမှာ ဘာအကြောင်းတွေ ရေးထားလဲ၊ ပြန်မာပြည်ကို သူ ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမတဲ့လဲ၊ သူ့စာထဲမှာ မမထားအကြောင်းတွေကော ဘာရေးထားသေး လဲ နွေး”

နွေးနွေးချိန်သည် သူမ၏ လက်ချောင်းလေးများ ဦးခေါင်းဆံပင်ထဲသို့ ယားယံခြင်းမရှိပါဘဲလျက် ကုတ်လိုက်မိပါ သေး၏။

“အဲဒီ ကိုကိုအောင်ရဲ့ စာတိုက်ကလာတဲ့စာကို နွေး ဖောက်မဖတ်ရသေးဘူး မမထား၊ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ

တင်ထားပြီး ဖောက်ဖတ်ဖို့ မေ့နေတယ်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ဖို့ စိတ်စောနေလို့လေ၊ အခု မမထား ပြောမှပဲ ဒီစာ ဖတ်ဖို့ သတိရတယ်”

ထားထား နားခေါင်းလေး ရှုံ့မိပါ၏။

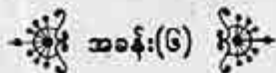
“အင်း ... ယောက်မကတော့ ကိုကိုအောင်ကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားပုံပဲ၊ နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းဆီက ပင်လယ်ကိုဖြတ်၊ ဝေဟင်ကိုဖြတ်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ရောက် လာတဲ့ စာကိုတောင် ဖွင့်ဖတ်ဖို့ မေ့နေရတယ်လို့”

“စိတ်မဝင်စားလို့ မဟုတ်ပါဘူး မမထားရယ်၊ ကျောင်း ပိတ်ရက် အိမ်အလုပ် လုပ်ချင်စောနဲ့ မေ့သွားတာပါ၊ တော်ကြာ ဖွင့်ဖတ်ပြီး မမထားနဲ့ ပတ်သက်တာပါလာတဲ့ အကြောင်းရှိရင် ဖုန်းဆက်ပြောမယ်လေ”

“အင်းပေါ့လေ၊ ကိုကိုအောင်က ကိုယ်ချစ်ကို ရှာမိတာကို”

ထားထားက နွေး၏ ပါးပြင်လေးကို မွှေးမွှေးပေး နှုတ်ဆက်ပြီး သူမ၏ ကားပေါ် တက်မောင်းထွက်သွားလေတော့ သည်။

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီးခင်ဗျား လူနာ သိပ်အရေးကြီးလို့ပါ။
ရှိခိုးပါရဲ့။ ဆရာကြီး ကယ်ပါ။ ဆရာကြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါ”
နွေးနွေးချိန် မအိပ်သေးပေ။ အပြင်မှ ယောက်ျားကြီး
တစ်ဦး၏ ငိုသံပါကြီးနှင့် ဖေဖေကို တုန်ယင်စွာ အော်ခေါ်နေသံ
ခြားရပါ၏။

ညကြီးမင်းကြီး ဆရာဝန် လာပင့်ခြင်းပင်။

နွေးနွေးချိန်က မမထားကို အားနာလှသဖြင့် မနေ့က
ကိုဇေယျာအောင်ဆီမှ လာသောစာကို မအိပ်သေးမီ ဖွင့်ဖတ်နေ
ခိုက် ဖြစ်ပါ၏။ ကိုဇေယျာအောင်၏ စာကို ဖတ်ရသည်မှာ
အရသာ မရှိလှပေ။ စတင်ပြီး နိဒါန်းချိရေးကတည်းက အင်္ဂလန်
တိုင်းပြည်ကြီးသည် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှကြောင်း။ သန့်ရှင်းမှု
ရှိလှကြောင်း။ စည်းကမ်းရှိလှကြောင်း၊ လူနေမှုအဆင့်မြင့်လှ
ကြောင်းတွေ ရေးသားသည်ပင် စာမျက်နှာ ပြည့်လှမခန်း
ရှိနေသည်။

ပြီးမှ နွေးကို သတိရကြောင်း၊ သူ ပြန်လာလျှင်
နွေးနွေးအတွက် မြန်မာပြည်တွင် ရှားပါးပြီး အဖိုးတန်ပစ္စည်းမျိုး
တွေ ဝယ်လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖတ်နေစဉ်မှာပင် အပြင်မှ
ယောက်ျားကြီး၏ ငိုသံပါနှင့် ဖေဖေအား အော်ခေါ်နေခြင်းကို
ကြားမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖတ်လက်စ ဖာရွက်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ပြီး
နွေးနွေးချိန် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ”

“ဖေဖေ ကြားတယ် သမီး၊ ဖေဖေ လိုက်သွားဖို့ အနွေး
ထည် ဝတ်နေပြီ”

နွေးနွေးချိန် အိပ်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။
ဖေဖေက အနွေးထည် ဝတ်ပြီး၍ ဆေးသေတ္တာကို

ဖွင့်ပြီး စစ်ဆေးနေခိုက် တွေ့ရသည်။

“ဆရာကြီး ခင်ဗျာ ... ကယ်တော်မူပါ”

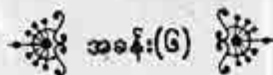
ထပ်မံပြီး အော်ခေါ်သံ ထွက်လာပြန်သည်။

“တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရမလား ဖေဖေ”

“ဖွင့်ပေးလိုက်လေ သမီး၊ လူနာ သေရေးရှင်ရေးအသည်း
အသန် ဖြစ်နေပုံရတယ်၊ ဖွင့်လိုက်၊ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်”

နွေးနွေးချိန် တံခါးဖွင့်လိုက်ပါ၏။

မျက်နှာသုတ်ပဝါ ဦးခေါင်းပတ်ပြီး စက်ဘီးနှင့်
လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါ၏။

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီးခင်ဗျား လူနာ သိပ်အရေးကြီးလို့ပါ။
 ရှိခိုးပါရဲ့၊ ဆရာကြီး ကယ်ပါ။ ဆရာကြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါ”
 နွေးနွေးချိန် မအိပ်သေးပေ။ အပြင်မှ ယောက်ျားကြီး
 တစ်ဦး၏ ငိုသံပါကြီးနှင့် ဖေဖေကို တုန်ယင်စွာ အော်ခေါ်နေသံ
 ခြားရပါ၏။

ညကြီးမင်းကြီး ဆရာဝန် လာပင့်ခြင်းပင်။
 နွေးနွေးချိန်က မမထားကို အားနာလှသဖြင့် မနေ့က
 ကိုဇေယျာအောင်ဆီမှ လာသောစာကို မအိပ်သေးမီ ဖွင့်ဖတ်နေ
 ခိုက် ပြစ်ပါ၏။ ကိုဇေယျာအောင်၏ စာကို ဖတ်ရသည်မှာ
 အရသာ မရှိလှပေ။ စတင်ပြီး နိဒါန်းချိရေးကတည်းက အင်္ဂလန်
 တိုင်းပြည်ကြီးသည် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှကြောင်း။ သန့်ရှင်းမှု
 ရှိလှကြောင်း။ စည်းကမ်းရှိလှကြောင်း။ လူနေမှုအဆင့်မြင့်လှ
 ကြောင်းတွေ ရေးသားသည်ပင် စာမျက်နှာ ပြည့်လှမခန်း
 ရှိနေသည်။

ပြီးမှ နွေးကို သတိရကြောင်း၊ သူ ပြန်လာလျှင်
 နွေးနွေးအတွက် မြန်မာပြည်တွင် ရှားပါးပြီး အဖိုးတန်ပစ္စည်းမျိုး
 တွေ ဝယ်လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖတ်နေစဉ်မှာပင် အပြင်မှ
 ယောက်ျားကြီး၏ ငိုသံပါနှင့် ဖေဖေအား အော်ခေါ်နေခြင်းကို
 ကြားမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖတ်လက်စ စာရွက်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ပြီး
 နွေးနွေးချိန် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ... ပေပေ”

“ဖေဖေ ကြားတယ် သမီး၊ ဖေဖေ လိုက်သွားဖို့ အဖွေး
 ထည် ဝတ်နေပြီ”

နွေးနွေးချိန် အိပ်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။
 ဖေဖေက အဖွေးထည် ဝတ်ပြီး၍ ဆေးသေတ္တာကို

ဖွင့်ပြီး စစ်ဆေးနေခိုက် တွေ့ရသည်။

“ဆရာကြီး ခင်ဗျာ ... ကယ်တော်မူပါ”

ထပ်မံပြီး အော်ခေါ်သံ ထွက်လာပြန်သည်။

“တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရမလား ဖေဖေ”

“ဖွင့်ပေးလိုက်လေ သမီး၊ လူနာ သေရေးရှင်ရေးအသည်း
 အသန် ပြစ်နေပုံရတယ်၊ ဖွင့်လိုက်၊ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်”

နွေးနွေးချိန် တံခါးဖွင့်လိုက်ပါ၏။

မျက်နှာသုတ်ပဝါ ဦးခေါင်းပတ်ပြီး စက်ဘီးနှင့်
 လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါ၏။

တံခါးဖွင့်ပေးသည်နှင့် ထိုလူကြီးသည် အထဲသို့ ဝင်လာကာ ဖေဖေရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးပြီး ...

“ကယ်ပါဦး ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ နေ့ခင်းမွန်းလွဲ တည်းက ငိုက်နာနေပါတယ်၊ ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့လစေ့ကြီးပါ၊ ရွာက လက်သည်တွေ ခံသွားပြီ၊ ခုထိ မမွေးနိုင်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မိန်းမလည်း မြောနေပြီ၊ ကယ်ပါဦး ဆရာကြီး”

သူ့ကိုယ်တွင် ဈေးတွေ ရွဲနေရုံမက မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေပါ ကျနေသည်။

“လူနာက ဘယ်ရွာမှာလဲ”

“ညောင်သုံးပင်မှာပါ ဆရာကြီး”

“အင်း ... အလှမ်းဝေးသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကားမောင်းလို့ရတဲ့ လှည်းလမ်းတော့ ရှိကောင်းပါရဲ့”

“ရပါတယ် ဆရာကြီး၊ မြို့ကကားတွေ ကျွန်တော့်တို့မှာ ကို စပါးဝယ်၊ ပဲဝယ် လာနေကြတာပါ၊ ကယ်ပါဦး ဆရာကြီး၊ တခြားဆရာဝန်တွေကို ကျွန်တော် ပင့်ပါသေး တယ်၊ ညကြီးသန်းခေါင်မို့ ဘယ်ဆရာဝန်မှ မလိုက်ကြပါ ဘူး၊ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်မိန်းမကို ကယ်ပါ၊ ကျွန်တော် ရှိခိုးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ စပါးတွေရော၊ ပဲတွေရော ရှိပါတယ်၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ရောင်းပြီး ဆရာကြီးကို ကန် တော့ပါမယ် ဆရာကြီး”

“ကယ်မှာပါ၊ ကျုပ် တတ်နိုင်သလောက် ဆောင်ရွက်ပေး မယ်၊ ဩော် ... သမီး နွေး၊ မကြေကိုဖြစ်ဖြစ် နင်းပုံကို ဖြစ်ဖြစ် မောင်မင်းမောင်ကို သွားခေါ်ပေးခိုင်းစမ်း၊ ကားပါ ထုတ်ခဲ့ပါလို့၊ ညဘက်ကြီးဆိုတော့ ဖေဖေ ကားမမောင်း နိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော် အဆင်သင့်ပါ ဦးလေး၊ နောက်ပြီး ဦးလေးရဲ့ အိစုဇူးဂျစ်ကားလည်း အဆင်သင့် ထုတ်ထားပြီးပါပြီ”

ကိုမင်းမောင်က အိမ်တံခါးဝတွင် ရပ်ပြီး ပြောလိုက် သည်ကို နွေးနွေးချိန်သည် အံ့ဩစွာ တွေ့ရပါ၏။ ဖေဖေအား သိလူကြီး အော်ခေါ်နေကတည်းက ကိုမင်းမောင် ကြားပြီး ကား လိုက်မောင်းပေးရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆရာဝန်ကြီး ထွက်လာသည်နှင့် ကိုမင်းမောင်သည် ဆေးသေတ္တာကို လှမ်းယူကာ အိစုဇူးဂျစ်ကားပေါ်သို့ တင်လိုက် သည်။

“ခင်ဗျား စက်ဘီးကို ဒီအိမ်မှာပဲ ခဏထားခဲ့၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့၊ ကဲ ... ကားပေါ်တက်၊ နောက်မှာ ဝင်ထိုင်”

ထိုလူကြီး နောက်ဘက်ကူရှင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီးမှာ ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ချိန် ရှေ့ကူရှင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ... မောင်းတော့ မောင်မင်းမောင်”

နွေးနွေးချိန်က အိမ်တံခါးပိတ်ရန်ပြုနေစဉ် ကိုမင်း မောင်သည် ကားကို မမောင်းသေးဘဲ ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဪ ... ခဏလေး မနွေးနွေးချိန်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုမင်းမောင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ သဖြင့် နွေးနွေးချိန်က အံ့ဩစွာ ရပ်ကြည့်နေသည်။

ကိုမင်းမောင်သည် ဧည့်ခန်း နံရံကပ်မှန်စီရိတ်တစ်ခုကို ဖွင့်ကာ အထဲမှ ပစ္စည်းအိတ်တစ်ခုကို ယူလိုက်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်ဆင်းသွားသည်။

ထိုနံရံကပ်မှန်စီရိတ်တွင် ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန် သည် ဆေးကုရာ၌ ချက်ချင်းမလိုသော ဆေးပစ္စည်းကိရိယာများ ထားရှိသော မှန်စီရိတ် ဖြစ်ပါလေ၏။

နွေးနွေးချိန်က ကိုမင်းမောင်သည် သွားခါနီးမှ ပြန်ဆင်းလာပြီး ပေပေအနေနှင့် မိမိအား မှန်စီရိတ်က ဘာယူပေး စမ်းဟု လှမ်းအော်ပြောလျှင် ရသားနှင့် ကိုမင်းမောင် ဘာလို့ သူ့ဟာသူ ဆင်းယူပေးသနည်း။

နွေးနွေးချိန် တံခါးပိတ်ပြီးနောက် သူမ၏ အိပ်ခန်း သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့သော ကိုဇေယျာအောင် ၏ ဖတ်လက်စစာကို ဆက်ပြီး ဖတ်ချင်စိတ် မရှိသောကြောင့် အခန်းမီးပိတ်ပြီး အိပ်ရာခုတင်သို့ လှဲမည်အပြုတွင် နွေးနွေး၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှန်ကို အပြင်ဘက်မှ မီးအလင်းရောင် လာဟပ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုမင်းမောင်၏ တန်းလျားအပေါ်ထပ် အခန်းမှာ မီးဖွင့်ထားကျက်သား တွေ့ရသည်။

“အဲ ... ဒုက္ခ”

ကိုဇော်ဝိတ် အပြောအရ မနင်းမုံထံမှတစ်ဆင့် နွေးနွေးချိန် ကြားရသည်မှာ ကိုမင်းမောင် အခန်းထဲတွင် အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေ ရှိသည်ဟု သိရသည်။

ကိုဇော်ဝိတ်မှာ အခုလို ညသန်းခေါင်ဆိုလျှင် ဆင်အော်၍ မနိုးအောင် အိပ်သူဖြစ်သည်။ ကိုဇော်ဝိတ်သည် အိပ်ရာဝင်ခါနီး အရက်တစ်ခွက် တစ်ဖလား သောက်ပြီးမှ အိပ် သည်ဟု ခေါ်ကြော့ ပြောဖူးသည်။

သူခိုးတက်ခိုးလျှင် ကိုမင်းမောင်၏ အခန်းမှ အဖိုး တန်ပစ္စည်းတွေ ပါသွားမည်ကို နွေးနွေးချိန်မှာ ကြားထဲက စိတ် ပူမိသည်။

ထို့အပြင် ... ကိုမင်းမောင်သည် သာမန်ထက် ပို၍ ထူးခြားသူ ဖြစ်ကြောင်း ကိုဇော်ဝိတ်က မနင်းမုံကို ပြောပြသည့် စကားတွေ နွေးနွေးချိန် ကြားထားသည်။

မမထားကလည်း ပြောသည်ပင်။ မမထားကဆိုလျှင် ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်းဖြင့် စိတ်ကူး ဆင်ဟန် ဝတ္ထုဆန်ဆန် ကိုမင်းမောင်က ဒရိုင်ဘာလုပ်ပြီး နွေးနွေးချိန်အား ချဉ်းကပ်လေသလားဟုပင် ပြောသွားသေးသည်။

ကိုမင်းမောင်၏ တကယ့်ခပ်မြစ်မြစ်ရပ်မှန်ကို နွေးနွေး ချိန် သိချင်နေသည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် လူတစ်ယောက်၏ လျှို့ဝှက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းနှင့် ပစ္စည်းတို့သည် ထိုသူ၏ အိပ်ခန်းစာရေးစားပွဲအံ့ဆွဲ စသည်တို့တွင် ရှိနေတတ်သည်။ နောက်ဆုံး ဒိုင်ယာရီဆောင်သူ ဆိုလျှင် ဒိုင်ယာရီထဲတွင် ရေးတတ်ကြပေသည်။ သူ့ထံသို့လာသောစာများ ဓာတ်ပုံများ စသဖြင့်လည်း ရှိတတ်ပေသည်။

နွေးနွေးချိန် အိပ်ရာတွင် ပြန်မလှဲအိပ်တော့ဘဲ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲမှ မီးတွေ မထွန်းဘဲ ဂိုဒေါင်တန်းလျားဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ခြံမြေထဲမှ နွေးနွေး မကြောက်။ တန်းလျားလှေကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ကိုမင်းမောင်၏ ပွင့်နေသော အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

အခန်းထဲသို့ မြင်လိုက်သည်နှင့်ပင် မနင်းမှု ပြောခဲ့သော စကားတွေမှာ အပိုတွေမဟုတ်ဘဲ လိုကိုလိုပင်နေသေးကြောင်း တွေ့ရပါ၏။

ကိုမင်းမောင်သည် လွန်စွာ သန့်ပြန့်စွာနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်သူတစ်ယောက်မှန်း မြင်ရုံနှင့် သိသာပါ၏။

သူ့အခန်းထဲတွင် ဖုန်မရှိ၊ ပင့်ကူအိမ်မရှိ၊ ကြမ်းခင်းသည်ပင် ပြောင်လက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ပေါ်ဝယ် အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူ၊ ဖွေးဖွေး၊ ခေါင်းဘုံးစွပ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ ခြင်ထောင်ဖြူဖြူဖွေးဖွေး

နေသည်။ စောင်မှာလည်း အနားညီခေါက်လျက်သား ခြေရင်းဘုတ် ရှိနေသည်။

အိပ်ရာခုတင်ဘေးတွင် စာကြည့်စားပွဲရှိသည်။ သန့်ဆီသည်သာ။ စားပွဲရှိ စာအုပ်များမှာ စိစိရီရီ ရှိသည်။ သူ့အရွယ်အစားနှင့်သူ အညီစိရီရီလည်းကောင်း၊ ထပ်၍လည်းကောင်း ဘဝရှိသည်။

နွေးနွေးချိန်သည် အခန်းထဲဝင်လာ စာရေးစားပွဲတွင် နိုင်လိုက်ရာ မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံတွင် ငံအာကံခံကတ်ပြားအဖြူအဖြူ ဆော့(ဖ်)အပြားကြီးကြီး အနီရောင်ဖြင့် ရေးထားသော စာတန်းကို တွေ့ရသည်။

လက်စားချေခြင်းသည် မယဉ်ကျေးပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ရိုင်းရမည်သာ။

စာတန်းတို့ကို ဖတ်ပြီး နွေးနွေးချိန်သည် ပခုံးလေးဘုတ်လိုက်မိပါ၏။ လက်စားချေခြင်းကို အဓိကထားပြီး ရေးထားသော အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါပေ၏။

လက်စားချေခြင်းကို ဥပဒေက လက်မခံပေ။ ဥပဒေအဆုံးအဖြတ်သာ ဖြစ်စေရပါ၏။

လက်စားချေခြင်း ဆိုသည်မှာ မယဉ်ကျေးသေးသော လူတစ်ဦးကလူတွေ ကျင့်သုံးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဒါကိုလည်း ကိုမင်းမောင် သိပြီး သတိထားပုံရသည်။ အဘယ်ကြောင့်များ ကိုမင်းမောင်သည် ဤစာတန်းခင်းကြောင်းကို မင်နီကြီးဖြင့်ရေးပြီး နံရံတွင် ဆွဲချိတ်ထားဘိသနည်း။

ကိုမင်းမောင်တွင် အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်ကို လက်စားချေရန် ရှိနေလေသလား။

တကယ်ပင် ကိုမင်းမောင်သည် တစ်မူထူးခြားပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းနေပါ၏။ ထိုစာတန်းမှ နွေးနွေးချိုချို မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

ခုတင်ခြေရင်း ခေါင်မိုးထုတ်တန်းမှ ကြီးနှစ်ပင်တို့ လောင်နှင့် သံကွင်းနှစ်ကွင်း ဆွဲချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ Ring-Bar ခေါ် ကာယဗလလေ့ကျင့်သည့် ကိရိယာတစ်ခုမှ နွေးနွေးချိုချို မြင်ဖူးသိဖူးသည်။

ထို့အပြင် ခုတင်နှင့်လွတ်ရာ ကြမ်းပြင်တွင် သံချောင်း ခွတ် ဝိတ်ပြားတွေ တွေ့ရပြန်သည်။

ကိုမင်းမောင် ရင်အုပ်ကြီး မိုးမောက်နေခြင်း၊ ပန်းလက်မောင်း လက်ဖျံတွင် ကြွက်သား မာဆယ်များ ဖုထစ်နေခြင်း ဝမ်းမိုက်ရုပ်ဟပ်ပြီး ဘယ်လီသားအတုံးလေးတွေ အမြောင်းလိုက် ရှိနေခြင်းတို့မှာ ဤကာယလေ့ကျင့်ခန်းတွေကြောင့်ဟု နွေးနွေးချိုချို မြင်တွေ့သဘောပေါက်ရပါ၏။

ခုတင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံတွင် သူ့သားရေအိတ် နှင့်သူ ထည့်ပြီးချိတ်ထားသော တယောအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ တယောအိတ်မှာ အကောင်းစားမစ်ပိတ်အိတ် ဖြစ်သည်။ အိတ်ကိုက တယောပုံစံ ထွက်နေသည်။ ဘေးတွင် တယောထီး သည့် ဘိုးတံထည့်နိုင်သော အိတ်မျောမျောလေး ကပ်ချုပ်ထားပြီး ဘိုးတံကို ထည့်ထားသည်။ တယောသားရေအိတ်ပေါ်တွင်လည်း

စာတန်းရေးထားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ နွေးနွေးချိုချို အနီးကပ် သွားပြီးစာတန်းကို ဖတ်သည်။

ညီမလေး ငယ်ငယ်အတွက်

အဖြေထွက်မှ

ဤတယော အသံထွက်မည်။

နွေးနွေးချိုချိုသည် တယောအိတ်ပေါ်တွင် ကပ်ချိတ် ထားသော စာကြောင်းလေး သုံးကြောင်းကိုဖတ်ကာ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးကြည့်နေသည်။

ညီမလေး ငယ်ငယ် ဆိုသည်မှာ မည်သူနည်း။

ကိုမင်းမောင်၏ ညီမလေးပေလား။

သို့မဟုတ် ငယ်ငယ် ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး

အား "ညီမလေး"ဟု တင်စားထားခြင်းလား။

နွေးနွေးချိုချို မဝေခွဲနိုင်ပေ။

စာကြည့်စားပွဲတွင် နွေးနွေးချိုချို ကုလားထိုင်၌ ခိုင်ချလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် တစ်ပုံစီ၊ တစ်ကန့်စီရှိနေသော စာအုပ် များထဲမှ ပထမအကန့်မှ စာအုပ်များကို ယူကြည့်သည်။

ချားဝီလီယံ၊ မိုက်ကယ်ဟာလီဒေး၊ ပက်ထရစ်ကွင်

တင်၊ မက်ကီစပီလိန်း စသည့် စုံထောက်စာရေးဆရာများ ရေး သည့် အင်္ဂလိပ်စုံထောက်ဝတ္ထုတွေကို တွေ့ရသည်။ အနောက်

နိုင်ငံများတွင် ကျော်ကြားသော စုံထောက်စာရေးဆရာတွေ၏ ဝတ္ထုများဖြစ်မှန်း နွေးနွေးချိုချို သိပါ၏။

ကိုမင်းမောင်သည် အင်္ဂလိပ်စာကို ဖတ်နိုင်၍ ဖတ်သည်ပဲ ထားဦး အဘယ်ကြောင့် နုံထောက်ဝတ္ထုတွေကိုမှ ရွေးပြီး ဖတ်လေသနည်း။

နုံထောက်ဝတ္ထုတိုင်းသည် ယေဘုယျအားဖြင့် ဇာတ်လမ်းတွင် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် လူကိုသတ်သည်။ လူသတ်သမားကို ရဲနုံထောက် သို့မဟုတ် ပြင်ပနုံထောက်များက ရှာဖွေ နုံစမ်းပုံများကို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ ရေးထားသည်မျိုးတွေ ဖြစ်ပါ၏။ သံထိတ်ရင်ဖို သတ်ဟယ် ပုတ်ဟယ် ဝတ္ထုမျိုးတွေ ဖြစ်သည်။ အဓိကမှာ လူသတ်သမားကို ရှာဖွေခြင်းပင်။

ကိုမင်းမောင်သည် အဘယ်ကြောင့် နုံထောက်ဝတ္ထုတွေကိုမှ ရွေးပြီးဖတ်လေသနည်း။

တစ်ခါ အခြားစာအုပ်ပုံမှ စာအုပ်တွေကိုယူကြည့်ပြန်ရာ အားကစားလေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်တွေ၊ ဂျူဂို၊ ကရာထေးကွန်ဖူး၊ ဗန်တို၊ သိုင်း စသော စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

အလွန်ထူးဆန်းသော အချက်တစ်ချက်မှာ ...

စာအုပ်တိုင်း၏ အဖုံးကို လှန်လိုက်၍ ပထမဆုံး

စာရွက်လွတ်ပေါ်တွင် ...

နေပူလည်း အရိပ်ထွက်သည်။

လသာလည်း အရိပ်ထွက်သည်။

အရိပ်ဆိုသည်မှာ ပျောက်ကွယ်ခြင်း မရှိပါလေ။

ခွေးခွေးချိန်သည် ဖတ်ရသမျှ စာတန်းတွေမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘာကိုရည်ရွယ်ရေးထားမှန်း မသိ။

မမထား ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကိုမင်းမောင်သည် သူ့ဆန်းနေသည်တော့ အမှန်။

ဘာကို ဘယ်လိုထူးဆန်းနေမှန်း မိမိတို့ ပသိမချင်း ညင် ပဟောဠိ ဖြစ်နေပါ၏။

သူ့စာအုပ်များကို နဂိုအတိုင်းပြန်၍ ခွေးခွေးချိန် နီထပ်ထားလိုက်သည်။

ပြီး ကိုမင်းမောင်၏ အိပ်ရာခေါင်းအုံးအောက်ကို လှန်ကြည့်မိသည်။

ငါးရာတန်ဘက်ဟုပ် အသစ်တစ်အုပ်၊ ငွေငါးသောင်း။

သော့တွဲတစ်တွဲ။ မှောက်လျက်သား ဝို(စ်)ကတ်ဆိုက် ဓာတ်ပုံကျောဘက်တို့ တွေ့ရပြန်သည်။

ကိုမင်းမောင်အား ဖေဖေက ဒရိုင်ဘာလခ တစ်သောင်းပေးသော်လည်း ယခုတစ်လခပင် မထုတ်ရသေးဘဲ သူ့ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ငွေငါးရာဘက်အုပ် ရှိနေသည်။ ထားသို့ပုံကလည်း သေတ္တာထဲ ဘာထဲ ထည့်သိမ်းခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ ခေါင်းအုံးအောက်မှာပင် ပြီးစလွယ် ထားသည်။ ငွေကို မက်မက်ဖောဖော မရှိသောပုံစံတွင် ရှိနေပါ၏။

သော့တွဲကို ကောက်ကိုင်ကြည့်ပြန်သည်။

သော့တွဲကို ကောက်ကိုင်ကြည့်ပြန်သည်။

သော့တွဲတွင် သော့ချောင်း(၅)ချောင်း တစ်မျိုးစီ ပါရှိသည်။ အင်္ဂလန်လုပ် ရေး(လ်)သော့ချောင်းများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ယနေ့ခေတ်တွင် တော်တော်များများ လူတွေသည် အဆင့်မီ တရုတ်နိသော့များကို သုံးကြပါလျက် အလွန်တန်ဖိုး ဈေးကြီးသော ရေး(လ်)သော့ကို ကိုမင်းမောင် သုံးပေသည်။ ယင်းသော့ချောင်း(၅)ချောင်းထဲတွင် သော့တံနှစ်ချောင်းမှာ သာမန် သော့ချောင်းများထက် ပိုမိုရှည်လျားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုသရည် သော့တံ(၂)ချောင်းသည် မီးခံသေတ္တာ သော့ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

“ဟယ် ... ရှုပ်ပါ!”

နွေးနွေးချိန်သည် အတွေးရခက်သောကြောင့် သော့ တွဲကို ခေါင်းအုံးအောက် နေရာမှာပင် ပြန်ထားလိုက်ပြီး မှောက် လျက်သား ရှိနေသည့် ပို့(စ်)ကတ်ဓာတ်ပုံကို ယူ၍ကြည့်လိုက်သည်။

တော်တော်ပုံချောလှသော အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ် ပင် မပြည့်တတ်သေးသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်နေ ပါ၏။

ဆိုင်တွင် အလှရိုက်ဓာတ်ပုံမျိုးမဟုတ်။

အပြင်တွင် အမျိုးသမီးငယ် သူ့ဟာသူ အရယ်အပြုံး နှင့် လှုပ်ရှားနေစဉ် ရိုက်ယူထားသော ဓာတ်ပုံမျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ကာလာပလင်နှင့် ရိုက်သောကြောင့် ရောင်စုံဓာတ်ပုံ ဖြစ်ပေသည်။ ဖလင်မှ ပိုစကတ်အရွယ် ပြန်ကူးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဓာတ်ပုံပါ အမျိုးသမီးငယ်သည် ရယ်မောနေစဉ် ကိုလိုက်သည်မို့ သူမ၏ပါးတွင် ပါးချိုင့်လေး ခွက်ဝင်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။

ကြည့်ရင်း နွေးနွေးချိန် ဖျတ်ခနဲ သတိတစ်ခုရလိုက် သည်။

ဖေဖေထံ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကိုမင်းမောင် ရောက်လာ ခဲ့က ဖေဖေနှင့် အလုပ်ခကားပြောရင်း ကိုမင်းမောင်သည် မိမိ မှားစူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ခြင်းကို ပြန်သတိရ သည်။

နွေးနွေးချိန်၏ ပါးတွင်လည်း နှုတ်ခမ်းပါးစပ်လှုပ် သွင်း ပါးချိုင့်ကလေး ခွက်ဝင်သွားခြင်းကို ကိုမင်းမောင် စူးစိုက် ကြည့်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ယခုမှ တွေးမိသဘောပေါက်မိသည်။

ဓာတ်ပုံထဲရှိ ငယ်ချောမလေးကဲ့သို့ပင် မိမိတွင် ပါးချိုင့်ပါရှိသည်ကို စူးစိုက်ကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

နွေးနွေးချိန်က ဓာတ်ပုံကျောဘက်တွင် အပြာရောင် ငင်ဖြင့် ရေးထားသော စာတန်းလေးကို ဖတ်ကြည့်ပြန်သည်။

ကိုကိုကျော် အတွဲက

ညီမလေး အသက်(၁၈)နှစ်ပြောက် မွေးနေ့လက် ဆောင်။

အသက်ရှည်အောင် အစ်ကိုကျော် ဆုတောင်းပေး နော်။

ညီမလေး

နွေးနွေးချိန်မှာ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောစာကို ပတ်ဖြင့်
တွေးရပြန်သည်။

ဤညီမလေးဆိုသူ၏ ဓာတ်ပုံသည် အဘယ်ကြောင့်
ကိုမင်းမောင်၏ အိပ်ရာခေါင်းအုံးအောက်တွင် ရှိနေသနည်း။

အစ်ကိုကျော် ဆိုသူမှာ မည်သူနည်း။

ကိုမင်းမောင်က ဤဓာတ်ပုံကို အဘယ်ကြောင့်
အမြတ်တနိုး သိမ်းထားသနည်း။

တယောအိတ်ပေါ်တွင် ရေးထားသော ညီမလေး
ငယ်ငယ် ဆိုသည်မှာ ဤဓာတ်ပုံက ညီမလေးပင် ဖြစ်နေသလား။

နွေးနွေးချိန် ခမျာ ဦးနှောက်ချာချာလည် စဉ်းစား
ရတော့သည်။

ငွေငါးသောင်းပါသော ဘဏ်ထုပ်ကို ပစ်စလက်ခတ်
ခေါင်းအုံးအောက် ထားရှိသော ကိုမင်းမောင်သည် မိမိတို့အိမ်တွင်
တစ်လလျှင် ငွေတစ်သောင်း လစာငွေဖြင့် ဒရိုင်ဘာ ဝင်လုပ်နေသည်
မှာ လခကိုမက်မောလို့လုပ်ခြင်း ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

ကိုမင်းမောင်၏ နံရံကပ် အခြားစားပွဲသေးတစ်ခု
ပေါ်တွင် နို့ဆီ၊ သကြား၊ နက်(စ်)ကော်ဖီဘူး၊ ဟောလစ်ဘူးနှင့်
တန်ဖိုးကြီးသော ရေနွေးထည် ဓာတ်ဘူးတို့ စီရရီ ရှိနေသည်ကို
လည်း နွေးနွေးချိန် လှမ်းမြင်ပြီး အတွေးပိုရပြန်သည်။ ကိုမင်းမောင်
အနေအထိုင်နှင့် စားသောက်ပုံများမှာ အဆင့်မြင့်လွန်းနေပါ
၏။

မြဲ၍ပြောရလျှင် ဤသို့သော ကိုမင်းမောင်သည်
... ဖေဖေထံမှရရှိသော လစာငွေတစ်လတစ်သောင်းထက် အများ
ကြီး ပိုမိုသုံးစွဲနိုင်ကြောင်း တွေ့နေရသည်။

မမထား ပြောသလို ကိုမင်းမောင်သည် ဤ
“ချိန်နွေးနွေးဂေဟာ” သို့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် လာရောက်ပြီး
ဒရိုင်ဘာလုပ်ခြင်းပေလား။

ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်၍ပေလား။
မဖြစ်နိုင်။ ဖေဖေ ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်ဝယ်

ဤသို့ပတ်သက်စရာ ဘာမျှမရှိအောင် သိက္ခာ သမာဓိအပြည့်အဝ
ရှိသူဖြစ်သည်။

ဒါဆို ...
မိမိ နွေးနွေးချိန်နှင့် ပတ်သက်၍ပေလား။

မိမိ နွေးနွေးချိန်သည် ရန်ကုန်ပညာရေးတက္ကသိုလ်
တွင် “ကွင်း”ခံယူရအောင် ချောမောလှပမုန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်
သိသည်။

ကိုမင်းမောင်က မိမိကို မက်မောပြီး ဒရိုင်ဘာအသွင်
ဖြင့် ချိန်နွေးနွေးဂေဟာအတွင်းရောက်အောင် ဒရိုင်ဘာ လာလုပ်
ခြင်းပေလား။

ယင်းသို့ ကြံကြံဖန်ဖန် အတွေးလေး တွေးလိုက်မိ
ရနှင့်ပင် နွေးနွေးချိန်မှာ ဘာကြောင့်မုန်းမသိ ရင်ကလေး တဆတ်
ဆတ် ခုန်မိပါ၏။

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ”

ရင်ခုန်နေသည့် ကြားပင် နွေးနွေးချိန်သည် တစ်ခု
တစ်ခုကို ဆက်စပ်ပြီး တွေးမိလိုက်သည်။

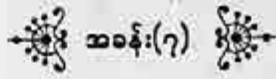
မိမိတို့ ချိန်နွေးနွေး ဂေဟာသို့ ကိုမင်းမောင် ဒရိုင်
ဘာ လုပ်ဖို့အတွက် ရန်ကုန်မှ ဖေဖေညီ နွေးနွေး၏ဦးလေး
ဦးမောင်မောင်ရှိန်က စာရေးသောကြောင့် ဖေဖေက ယုံကြည်စွာ
ကိုမင်းမောင်ကို လက်ခံအလုပ်ခန့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဦးလေးရှိန်၏ စာကို ဖေဖေသာပတ်ပြီး မိမိမပတ်
မိသေး။

ယခု ဦးလေးရှိန်၏စာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါက
ကိုမင်းမောင်၏ အကြောင်းကို သိတန်သရွေ့ သိနိုင်မည်။

ချက်ချင်း နွေးနွေးချိန် ထရပ်သည်။
ကိုမင်းမောင်၏ အခန်းမီး ပိတ်ပေးသည်။

သော့တန်းလန်းဖြင့်ဖွင့်ကာ ထားခဲ့သော တံခါးကို
ပြန်ပိတ်ပေးကာ သော့တန်းလန်းပင် ထားခဲ့ပြီး ဂိုဒေါင်တန်းလျားမှ
နွေးနွေးချိန် ပြန်ဆင်းလာပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

အစ်ကိုချိန် ...

မိနွေး အတွက် ဒရိုင်ဘာ အခက်အခဲ ရှိနေကြောင်း
ကျွန်တော် ကြားသိရတယ်။

ဒါကြောင့် အစ်ကိုချိန် အတွက်ရော မိနွေးအတွက်
ရော အလွန်သင့်တော်မဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် ကျွန်တော်
လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။

သူ့အတွက် ကျွန်တော် အားလုံး တာဝန်လည်းယူ
ပါတယ်။ အာမလည်း ခံပါတယ်။

အထူး ပြောချင်တာကတော့ သူဟာ ဒရိုင်ဘာဆိုပေ
မဲ့ အပြောအဆို အနေအထိုင် အပြုအမူ အားလုံး သာမန်
ဒရိုင်ဘာထက် ပိုမိုထူးခြားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက် စနိုး
စနောင့် လုံးဝမဖြစ်ပါနဲ့။ သူ့ဗီဇသာ ဖြစ်ပါတယ်။

အရာရာ သူ့ကိုစိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် ရဲရဲကြီးအား
ခံပါတယ်။

ညီ
မောင်မောင်ရှိန်

နွေးနွေးသည် ဦးလေးရှိန်၏ စာကိုပတ်ပြီး သက်ပြင်း
လေး ချမိပါ၏။

“ဟွန်း ... ဦးလေးရှိန် ရေးထားတာကလည်း ဘာမှပြည့်
ပြည့်စုံစုံ မပါဘူး။ ကိုမင်းမောင်ရဲ့ နာမည်တောင် စာထဲမှာ
မပါဘူး။ တကယ်ဆို သူဟာ ဘယ်လိုမျိုး ရဲ စာတို၊ ပညာ
အရည်အချင်း၊ သူ့ရဲ့ နောက်ကြောင်းဖာမောင် ဆီတာတွေ
ရေးပြသင့်တယ်။ အခု ဦးလေးရှိန်ကို မနဲဆက်မေးရမှာ
ကလည်း ဘယ်ကိုဆက်ရမှန်း မသိဘူး။”

ဟု ညည်းညည်းတွားတွားလေး စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆို
မိသည်။

တကယ်ပင် ဦးလေးရှိန်ကို နွေးနွေးချိန် မဆိုထား
လင့် အစ်ကိုအရင်း ဖေဖေ ဦးအောင်ချိန် ကိုယ်တိုင် ဘယ်လို
ဆက်သွယ်ရမည်မှန်း မသိပါလေ။

ဦးလေးရှိန်သည် အရောင်းအဝယ် လုပ်သည်။
နယ်ပေါင်းစုံသို့ ခရီးထွက်ကတ်သည်။ အမြဲတမ်း နေအိမ်ဟူ၍
မရှိ။ လူပျိုကြီး ဖြစ်သောကြောင့် ရောက်ရာအရပ်ရှိ မိတ်ဆွေအိမ်
တွင် နေချင်နေသည်။ တည်းခိုခန်းတွေမှာ တည်းခို တည်းခို

သည်။ ပဲခူးရှိ ချိန်နွေးနွေးဂေဟာသို့ ဦးလေးရှိန် စိတ်ကူးပေါက်
လမ်းကြိုဝင်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးရှိန်ကို ဆက်သွယ်မေးမြန်း၍
ရစကောင်းပေ။

မတတ်နိုင်တော့ပြီ။
ယခုအတောအတွင်း ဦးလေးရှိန်ကြီး ဥုံဖွ ချိန်နွေးနွေး
ဂေဟာသို့ ရောက်လာပါစေဟုသာ နွေးနွေး ဆုတောင်းရပေတော့
သည်။

ဦးလေးရှိန်၏ စာကိုကိုင်ကာ ငွေ နွေးချိန်သည်
သူမ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ဦးလေးရှိန်၏ စာကို အခေါက်လိုက် မိမိစာကြည့်
စားပွဲတွင် တင်လိုက်သည်နှင့် စောစောက ဖတ်လက်စ ပပြီးသေး
သော ကိုဇေယျာအောင်၏စာကို မြင်သည်။

နွေးနွေးချိန် ပြီးလိုက်ပြီး ကိုဇေယျာအောင်၏စာကို
လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ဘဲ အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းလိုက်
သည်။

တကယ် ဖြစ်သင့်သည်မှာ ...
လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားပြီးဖြစ်သည့် အင်္ဂလန်ရောက်
ကိုဇေယျာအောင်၏စာကို စိတ်ဝင်စားစွာ အစမှအဆုံး ဖတ်သင့်
သည်။ ဇေယျာအောင်အား စိတ်ဝင်စားသင့်သည်။ မကြာမီ
ကံဇေယျာအောင် ပြန်ရောက်ပြီး မိမိဖိုင်နယ်ဖြေပြီးသည်နှင့် လက်
ဆပ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ကိုယောအောင် အကြောင်း တွေးပြီး နွေးနွေးချိုချို ရင်ခုန်သင့်သည်။

ယခုတော့ ... ယင်းသို့မဟုတ်ပါလေတကား။

လူညိုထွားကြီး ကိုမင်းမောင်အား နွေးနွေးချိုချို စိတ်ဝင်စားမှုက ပိုနေသလား မပြောတတ်။

နွေးနွေးချိုချို တစ်ယောက်တည်း မိမိဘာသာ ပြုံးနေသည်။

လူ့မနော၊ လူ့စိတ်ဆိုသည်က အဆန်းသား။

တိမ်မယောင်နှင့် နက်ချင်နက်နေသည်။

တောင်သို့ပြေးလိုက်ရမည်အစား မြောက်သို့စွတ်မြင့်ချင် ပြေးနေသည်။

မှားနေမှန်းသိလျက် ထိုအမှားကိုပင် ကြည်နူးနေသည်

မျိုးလည်း ရှိတတ်ပါ၏။

အခက်သားကြီးပါလား။

နွေးနွေးချိုချိုမှာ အိပ်မပျော်ဘဲ တောင်တွေး မြောက်တွေး ပလုံစီနေသဖြင့် အချိန်ဘယ်လောက်ကုန်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်။

ခြံထဲသို့ ဖေဖေ၏ အိစုစုဂျစ်ကား မောင်းဝင်လာသံကို ကြားသည်နှင့် လဲလျောင်းရာမှထကာ စားပွဲတင်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ နံနက်(၃)နာရီပင် ထိုးနေပြီကော။

နွေးနွေးချိုချို အဆန်းထဲမှ ထွက်လာကာ အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး ဖေဖေကို ကြိုသည်။

ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ကားရပ်သည်။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်သည် အင်မတန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာပုံ ရသည်။ ဖေဖေ ဂျစ်ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် နွေးနွေးချိုချိုက ဖေဖေ၏ ဆေးသေတ္တာ၊ ဆေးအိတ် စသည်တို့ကို ခြင်းယူပေးသည်။ ကိုမင်းမောင် လိုက်ပို့စရာ မလိုတော့ပေ။

"ကဲ ... မောင်မင်းမောင် နားပေတော့၊ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ပစ်လိုက်၊ မောင်မင်းမောင်လည်း သိပ်ပင်ပန်းသွားပြီ၊ အဲ ... ဘုရား ရဟန်းတို့ကို လှူထားတာမျိုး မရှိရင် ဝိစကို ဘရန်ဒီ နှစ်ပက်လောက် သောက်လိုက်၊ ပင်ပန်းတာ သက်သာပြီး အိပ်ပျော်သွားမယ်၊ မောင်မင်းမောင်မှာ အတင်းနှင့် မရှိရင် ဦးလေးဆီက ယူသွား"

"ရပါတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော် သိပ်ပင်ပန်းလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ... အိပ်ရာထဲ လှဲလိုက်ရင် ခဏအတွင်း ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတဲ့အကျင့် ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကော်ဖီပူပူခါးခါး တစ်ခွက်သောက်လိုက်ရင် အပန်းပြေသွားမှာပါ ဦးလေး"

ပြောပြီး ကိုမင်းမောင်သည် ကားကိုဒေါင်သို့ ဆက်မောင်းသွားပေတော့သည်။

ဖေဖေ ဦးအောင်ချိန်အား သမီးနွေးနွေးချိုချိုက လက်မောင်းတွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာဝန်ကြီးသည် ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေပစ်ကပ်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။

“တကယ်ကို ခဲရာခဲဆစ်ပါ သမီးရယ်၊ မောင်မင်းမောင်
သာ ပါမသွားရင် ဒီလူနာအတွက် မလွယ်ဘူး၊ မလွယ်တာ
မှ တော်တော်ကိုမလွယ်တာ”

“ရှင် ... ကိုမင်းမောင် မယီရင် ဟုတ်လား ဖေဖေ”

“အေး ... ဖေဖေ ပြောပြမယ်၊ အခုလောလောဆယ်
ဖေဖေအတွက် ဝီစကီပုလင်းရယ်၊ ဆော်ဒါအေးကစ်ပုလင်း
ရယ်၊ ဖန်ခွက်ရယ် ယူပေးစမ်း သမီး”

ဖေဖေသည် အရက်ကို ခွဲခွဲမြဲမြဲ မသောက်သော်လည်း
အိမ်တွင်အသင့်ဆောင်ထားတတ်လေသည်။ ဖေဖေ သိပ်ပင်ပန်း
သည့်အခါ တစ်ပက် နှစ်ပက် စသဖြင့် သောက်သည်။ ဒါကလည်း
ဆယ်ခါရုံမှ တစ်ခါလောက်သာပင်။

ဖေဖေခိုင်းသည့်အတိုင်း နွေးနွေးချိန်က အားလုံး
လင်ပန်းတွင် ထည့်ယူလာပြီး ဖေဖေရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် ချလေ
သည်။

ဆရာဝန်ကြီးက အရက်နှစ်ပက် ဖန်ခွက်ထဲ ချင်ထည့်
ပြီး စိတ်ကြိုက်ဆော်ဒါရောကာ ပထမဆုံး တစ်ခဲသောက်လိုက်ပြီး
ဆက်၍ပြောသည်။

“ဪ ... သမီး၊ ခုန မောင်မင်းမောင်က ပြောတယ်
ကော်ဖီပူပူခါးခါးတစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်တယ်လို့
အဲ ... မကြွကိုဖြစ်ဖြစ် နှင်းမှုဲကိုဖြစ်ဖြစ် နှိုးပါ၊ ဖျော်ခိုင်း
ပြီး သွားပို့ခိုင်းပါ သမီး”

“မလိုဘူးထင်တယ် ဖေဖေ၊ သူ့အခန်းမှာ နက်(စ်)ကော်ဖီ၊
ဟောလစ်၊ သကြားနို့ဆီနဲ့ တတ်ဘူးပြည့် ရေခွေးရှိတယ်၊
သူ့ဟာသူ အကြိုက်ဖျော်သောက်မှာပါ ဖေဖေ”

“ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရယ်၊ သူ့မှာ အဲဒါတွေရှိတာ သေချာ
ရဲ့လား”

“သေချာတယ် ဖေဖေ၊ သမီးကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တာပါ၊
ဖေဖေတို့ ထွက်သွားတော့ သူ့အခန်းတံခါးပွင့် ဖိလင်းလေ
တာတွေလို့ သမီး သွားပိတ်ပေးရင်း မြင်ခဲ့တာပါ”

“အေး ... အဲဒါပြောတာပေါ့၊ လူနာရှင်လူကြီး ဖေဖေကို
အော်ခေါ်ပြီး ပြောနေကတည်းက မောင်မင်းမောင် ဒီပြုံး
အားလုံး ကြားတယ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေကားကို
သူ ဂိုဒေါင်ထဲကထုတ်ပြီး အဆင်သင့်စောင်ရင် သူ့အခန်း
မီးပိတ် တံခါးပိတ်ဖို့ မေသွားတာ ဖြစ်မယ်၊ တော်တယ်
သမီးရယ်၊ မောင်မင်းမောင် တကယ်တော်တယ်”

“ကိုမင်းမောင်က အယ်လီဇဘက်တာလဲ ဖေဖေ”

“လူနာက သားဦးလဲ ... ဖြစ်တယ်၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးက
လည်း ထွားလွန်းတယ်၊ ကိုးပေါင်လောက် ရှိမလားပဲ၊
လက်သည်တွေ နိပ်ထားလို့ ကလေးအနေထားကလည်း
ဗိုက်ထဲမှာ မမှန်တော့ဘူး၊ ပြောရင်တော့ သမီးရယ် ...
မိခင်ကလည်း ညှစ်အားမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဗိုက်စနာ
ကထည်းက ညှစ်ထားတာ အားကုန်နေပြီ၊ မြောနေပြီ”

“သူ့ကို စပြီးငိုက်နာကတည်းက ပဲခူးခေါ်လာပြီး ဆေးရုံ တင်သင့်တာပေါ့” ဖေဖေ”

“အင်း ... သမီးတို့ ဖေဖေတို့ကတော့ အဲဒီလို အမြင်မျိုး ရှိတာပေါ့။ သူတို့ကျတော့ အဲဒီလိုမမြင်ဘူး သမီး၊ သူတို့ ရွာနဲ့ ပဲခူးမြို့ဟာ ရှစ်မိုင်သာသာဝေးတယ်၊ လှည်းနဲ့လာ ရတယ်၊ လူနာကို ဆေးရုံတင်ရင် လူနာစောင့် တခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အကူလိုက်ပေးရမယ်၊ လူနာနဲ့ လူနာစောင့်အတွက် ညမနက် ထမင်းဝယ်စားရမယ်၊ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ခရီးကို နေ့တိုင်း ဘယ်လာပြီး ထမင်းဖို့ နိုင်မလဲ၊ ဝယ်စားရင် ပေါပေါလောလော ထမင်းဆိုင်မှာ တော့ လူတစ်ယောက်အတွက် တစ်နပ်ကို ငွေတစ်ရာဝန်း ကျင် ကုန်မယ်၊ လူနာစောင့်နဲ့ နှစ်ယောက်စာ ညမနက်ဝယ် စားရင် ငွေလေးငါးရာ တစ်နေ့ကုန်မယ်၊ အဲဒီလောက် ဘယ်အကုန်ခံနိုင်မလဲ၊ ဆင်းရဲသားတွေပဲ၊ နောက်ပြီး သူတို့ရွာတွေမှာ ဒီလိုပဲ လက်သည်ခေါ်ပြီး မွေးလေ့လည်း ရှိနေတာပဲ၊ ဒီတော့ မြို့ဆေးရုံကို ဘယ်လာမွေးတော့မလဲ အခုလို ခဲရာခဲဆစ် ဖြစ်သွားရတာက သူတို့ မရွှေ့လင့် ထားတဲ့ ကိစ္စပဲ”

နွေးနွေးချိန်သည် ကျွေးရွာကလူတွေ ဘာကြောင့် ဆေးရုံမတက်ချင်သည်ကို ယခု ဖေဖေပြောပြာမှ သဘောပေါက် ရပါ၏။

“လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ရွာလက်သည်တွေနဲ့မွေးရင် ရမှာပဲလို့ ထင်ကြတယ်လေ၊ ဒီရွာကလက်သည်နဲ့မရတော့ အနီးအနား ရွာက လက်သည်တွေ ခေါ်ပြန်ရော၊ လက်သည်တွေ နှိပ် ထားတာနဲ့ လူနာက မြောနေပြီ၊ ညကြီးကျမှ သူ့ယောက်ျား က ဒီလိုသာဆို သူ့မိန်းမ သေတော့မှာပဲလို့ စက်ဘီးတအား နင်း၊ ဖေဖေကို လာပင့်တာ။ လူနာရဲ့ အခြေအနေက လှည်းမစီးနိုင်တော့ဘူး၊ လှည်းဆောင်တာ ခံနိုင်ရည်မရှိ တော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ရှစ်မိုင်သာသာခရီးကိုသွားရင် သုံး နာရီထက် မနည်းကြာမယ်၊ လမ်းမှာတင် လူနာအသက် ထွက်သွားနိုင်တယ်၊ အင်း ... ဒီကိစ္စမှာ မောင်မင်းမောင်ကို ဖေဖေ တကယ်အံ့ဩသွားတယ်”

“ဘာလို့ ကိုမင်းမောင်ကို အံ့ဩတာလဲ ဖေဖေ”

“ဖေဖေဟာ ပြင်ပဆေးတိုက်ဖွင့် လူနာကုသရာမှာ ခွဲစိတ် ရမှလူနာဆိုရင် ဆေးရုံကိုသွားပါလို့ပဲ အမြဲညွှန်တယ်၊ အခု လူနာလည်း ဖေဖေ ဆေးထိုးပြီးမွေးရင်ရမှာပဲ၊ ခွဲစိတ်ကိရိယာ တွေကို ဖေဖေ ယူမသွားဘူး၊ အဲဒါ အိမ်ကနေပြီး ကား ထွက်မယ်ဆိုမှ မောင်မင်းမောင်က ကားကို စက်မသတ်ဘဲ ဟင်းဘရိတ်ဆွဲပြီး ဖေဖေ မှန်ဖီရိုထဲက ခွဲစိတ်ကိရိယာအိတ် ကို ဆင်းယူတာ၊ အဲဒီအိတ် ပါမသွားရင် လူနာအဖို့မလွယ် ဘူးသမီး”

“သူဆင်းပြီး အိတ်ယူတာ ဖေဖေ ယူခိုင်းလို့ ယူတာမဟုတ် ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး သမီး ... မဟုတ်ဘူး၊ မောင်မင်းမောင်က သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ လိုလိုမယ်မယ် ရှိအောင်ဆိုပြီး သူ့သဘောနဲ့ တက်ယူတာ၊ အဲ ... အိမ်ကထွက်ပြီး ညောင်ပင်ရွာ အရောက် ကားကိုလည်း တရကြမ်း မောင်းတော့တာပဲ၊ ဖေဖေတောင် ပြုတ်မကျအောင် မနည်းကိုင်ထားရတယ်၊ လူနာသိပ်အရေးကြီးမှန်း မောင်မင်းမောင် သိတယ်ထင်မိရဲ့၊ အင်း ... ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဖေဖေတို့ ရောက်သွားတော့ လူနာက စကားမေးတောင် မရတော့ဘူး၊ ဖေဖေ ဆေးထိုးပြီး မွေးနည်းနဲ့မွေးဖို့ ပထမကြိုးစားတယ်၊ အဲဒါလည်း မရဘူး”

ဖေဖေ ဝိဇ္ဇာကို အပြတ်မော့သောက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။ ဖေဖေ တော်တော် စိတ်မော့လူမော့ ဖြစ်လာပုံရပေသည်။

“မောင်မင်းမောင်က လူနာကို ဖေဖေ စမ်းသပ်နေချိန်မှာ အိမ်ရှင်ဆီက ရေခွေးတွေတောင်းပြီး ခွဲစိတ်ကိရိယာတွေကို ရေခွေးပူပူနဲ့ စိမ်တယ်၊ သန့်ရှင်းထားတယ်၊ ထိုဆေးတွေကိုလည်း ရေခွေးစိမ်ပြီးသား အပ်ပိုက်နဲ့ အသုံးစုတ်ထားတယ်၊ ဖေဖေက ဘာဆေးထိုးရမယ်လို့တော့ မပြောရသေးဘူး၊ နောက်ပြီး လူနာအားရှိအောင် ဆေးလည်း အသင့်ပိုက်စုတ်ထားတယ်”

ခွေးခွေးသည် ကိုမင်းမောင်၏ အကြောင်း ဖေဖေပြောနေသည်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားစွင့်နားထောင်ပါ၏။

“ပြောရရင်တော့ သမီးရယ်၊ များသောအားဖြင့်တော့ ဆေးထိုးပြီးမွေးလိုက်ရင် မွေးတာပဲ၊ ဖေဖေ ကြံခဲ့တယ်၊ ဒီလူနာ ကျတော့ မေ့ဆေးရော၊ အားဆေးရော၊ ထိုးပေးတာတောင် မမွေးနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ မောင်မင်းမောင်က ဖေဖေကို တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောတယ်၊ ‘ဦးလေး ... ဝိုက်ခွဲပြီးမွေးမှ ရတော့မဲ့ အခြေအနေရောက်ပြီ’တဲ့ ...

“ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း ခွဲမွေးရမဲ့ အခြေအနေ ရောက်နေပြီမှန်း သိထားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် လက်တွန့်နေတယ်၊ ဆေးရုံမှာကတော့ မားလည်ပြီးသား ဆရာမတွေလည်း ရှိတယ်၊ ဝိုက်ခွဲပြီး ပြန်ချုပ်တဲ့ အထိ ဆရာမတွေရဲ့ အကူအညီ အများကြီး ယူရတယ်၊ ခွဲစိတ်ချိန်မှာ လိုအပ်တဲ့ ဓား၊ ကတ်ကြေး၊ ဓာဂဗာ စတဲ့ ကိရိယာတွေကို အနီးကပ် လက်ထောက်ဆရာဝန်ကဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူနာပြုဆရာမကြီးကဖြစ်ဖြစ် လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ လိုတာကို အဆင်သင့် ပေးနိုင်ရတယ်၊ နောက် တစ်ချက် ရှိသေးတာက ဖေဖေမှာ ထုံဆေးပဲပါတယ်၊ ဆေးရုံမှာကတော့ မေ့ဆေးပေး သီးသန့်ဆရာဝန်နဲ့ မေ့ဆေးပေးပြီးမှ အချိန်ကိုက် အချိန်မီရအောင် ခွဲစိတ်ရတာ၊ အဲဒီလို အခက်အခဲ ဖြစ်နေတုန်းမှာ မောင်မင်းမောင်က သိမ်သားတွေရော၊ ရွာက သတင်းမေးလာတဲ့ လူတွေရောရေမှာမို့ ဖေဖေကို အင်အားလုံးဖြင့် ပြောတယ်”

“ကိုမင်းမောင်က ဖေဖေကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောတယ်၊ ဟုတ်လား ဖေဖေ”

“အေး ... ဘယ်တယ် သမီး၊ သူ ပြောတာက လူနာဟာ ဒီအတိုင်းထားလည်း သေနိုင်တယ်တဲ့၊ ခွဲစိတ်ပေးတာ အောင်မြင်ရင် မိခင်ဆုံးတောင် ကလေး အသက်ရှင်လျက် ရနိုင်တယ်တဲ့၊ ဒီထက်ကံကောင်းရင် မိခင်ရော ကလေး ရော အသက်ရှင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း ရှိသေးတယ်တဲ့၊ ဆေးရုံဖို့ ဖို့တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်မနတယ်တဲ့၊ သိပ်ကို နောက်ကျနေပြီတဲ့”

“အယ် ... ကိုမင်းမောင်က အဲဒီလောက်ကြီးတောင် ပြော တတ်သတဲ့လား ဖေဖေ၊ နွေးနွေးတို့တောင် သာမန်ကိစ္စ လောက်သာ အင်္ဂလိပ်လို ပြောနိုင်တာ၊ အခုတော့ ဆရာဝန် ကိစ္စ၊ ခွဲစိတ်ဖို့ကိစ္စ၊ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတွေနဲ့ သူပြောနိုင် တာ အံ့ဩစရာကြီး”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ သမီး၊ မောင်မင်းမောင်ကို ဖေဖေ အရမ်းအံ့ဩတယ်လို့ ဖေဖေကလည်း အင်္ဂလိပ်လို သူ့ကို ပြန်ပြောတယ်၊ ခွဲစိတ်ဖို့အတွက် ဖေဖေမှာ လက် ထောက်အကူအညီ မရှိဘူးဆိုတော့ မောင်မင်းမောင်က ကျွန်တော် တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ဦးလေးက ကူညီမယ်တဲ့၊ နောက်ဆုံး အသက်နှစ်ချောင်းကို ရအောင် ကြိုးစားတာမို့ ခွဲစိတ်သင့်ပါတယ်တဲ့လေ”

“သူ တကယ်စိတ်ရင်းကောင်းတယ်နော် ဖေဖေ”

“တိုတိုပြောရရင် လူနာရှင်ရဲ့ သဘောတူညီချက်ကို လူကြီး တွေရှေ့မှာယူပြီး ဖေဖေ ခွဲစိတ်ရတယ်၊ ဖေဖေ ခွဲစိတ်နေတုန်း မောင်မင်းမောင်က ခွဲစိတ်ကိရိယာတွေကို လိုအပ်တဲ့နေရာ မှာ လိုအပ်သလို ပေးသွားတာ တစ်ချက်မှ အမှားမရှိဘူး၊ တော်ရုံ သူနာပြုဆရာမတွေတောင် သူ့လို မှန်ကန်ပြီး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဒက်ခနဲ ဒက်ခနဲ ပေးနိုင်ဖို့ မလွယ် ဘူး၊ နောက်ပြီး ... ထုံဆေးပေးခဲ့ထားတာဆိုတော့ ထုံဆေး မပြေခင် ခွဲစိတ်ပြန်ချုပ်တွေပြီးဖို့ သိပ်လိုအပ်တာ”

“အောင်မြင်ရဲ့လား ဖေဖေ”

“အောင်မြင်တယ် သမီးရေ၊ နာရီဝက်အတွင်း ကလေးကို အရထုတ်ယူနိုင်တယ်၊ သားယောက်ျားလေး ဖြူဖြူမွှေးမွှေး ကြီး၊ အော်ငိုသံကြီးလည်း ပြိုလိုက်တာ အောင်လိုက်တာ၊ ခန့်မှန်းခြေ ကိုးပေါင် ဆယ်ပေါင်ကြားလောက် ရှိမယ်၊ ကလေးထွားလို့ အမေမမွေးနိုင်တာ၊ သားဦးလည်း သားဦး ကိုး၊ ခွဲစိတ် ကလေးရပြီး မိခင်ကို သေချာစေ့စေ့စပ်စပ် ဖိုးမဝင်အောင် ဂရုစိုက်ပြီး ဖေဖေ ပြန်ချုပ်ပေးတယ်၊ ပြန် ချုပ်တဲ့ နေရာမှာလည်း ချုပ်အပ်၊ ချုပ်ကြီး အသင့်ပြင်ပေး တာ မောင်မင်းမောင်ပဲ၊ အားဆေးတွေ၊ ကာကွယ်ဆေးတွေ လည်း ထိုးပေးခဲ့တယ်၊ အေး ... မိုးလင်းတဲ့အထိ လူနာ အသက်ရှင်သေးရင် ဒီလူနာ မသေတော့ဘူး၊ မိခင်ရော

ကလေးရော အသက်ကို ဖေဖေ ကယ်နိုင်တယ်ပေါ့လေ၊ အဓိက သိပ်ကျတာကတော့ မောင်မင်းမောင်ရဲ့ အကူအညီ ကြောင့်လို့ ပြောရမှာပဲ”

“ဖေဖေက ကိုမင်းမောင်ကို မေးမကြည့်ဘူးလား၊ ဒီလို ဖေဖေကို ကူညီနိုင်အောင် ဒီအတတ်ပညာ သူ ဘယ်ကရ သလဲလို့”

“ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် သိချင်နေလို့ မေးပါ တယ်”

“ဒီတော့ သူက ဘာပြောလဲ ဖေဖေ”

“သူဟာ ဒီအိမ်ကိုမလာခင် မစ္စတာချောက်ဒရီ ဆိုတဲ့ ကုလားဆရာဝန်ကြီးမှာ ဒရိုင်ဘာ လုပ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ ကုလား ဆရာဝန်ကြီးက သူ့စနိုး၊ သားသမီးတွေအားလုံး အိန္ဒိယ ကာလကတ္တာမှာ နေတယ်တဲ့၊ သူက တစ်ယောက်တည်း သမား ဖြစ်နေလို့ မောင်မင်းမောင်နဲ့ အတူတူနေပြီး အဲဒီ ကုလားဆရာဝန်ကြီးကပဲ သူ့ကို အင်္ဂလိပ်စကား သင်ပေး လို့ သူ အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်တာတဲ့၊ အရေးနဲ့ အဖတ် မှာတော့ သင်မပေးလို့ မတတ်ဘူးတဲ့၊ နောက်ပြီး ကုလား ဆရာဝန်ကြီး လူနာတွေကို လိုက်ကုတိုင်း သူက ကားမောင်း လိုက်ပို့ရင်းရော ကုလားဆရာဝန်ကြီး ဆေးခန်းမှာ ကုသ တိုင်း သူက အကူအညီ ပေးရလို့ ဒီပညာတချို့ကို သူ တတ်တာပါတဲ့”

“အဲဒီ ကုလားဆရာဝန်ကြီးက ဘယ်သူလဲလို့ မေးမကြည့် ဘူးလား ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့ ရွယ်တုတန်းတု ဆရာဝန်ကြီး အချင်းချင်း ဖေဖေ သိချင်သိမှာပေါ့”

“မေးတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ကုလားဆရာဝန်ကြီး နာမည်က မစ္စတာချောက်ဒရီတဲ့”

“အဲဒီ မစ္စတာချောက်ဒရီကို ဖေဖေ မသိဘူးလားဟင်”
ဦးအောင်ချိန် ခေါင်းခါပြသည့်။

“ကုလားတွေထဲမှာ မစ္စတာချောက်ဒရီ ဆိုတဲ့ နာမည်တူတွေ အများကြီးရှိတယ် သမီး၊ ချောက်ဒရီကို ခွဲခြားသိနိုင်ဖို့က ချောက်ဒရီ နာမည်ရှေ့မှာ “A”တို့ “I”တို့ “K”တို့ တတ်လေ့ရှိတယ်၊ အဲဒါချောက်ဒရီ၊ ဂျေချောက်ဒရီ၊ ဂေ ချောက်ဒရီ စသဖြင့်ပေါ့လေ၊ အဲဒါဆိုရင် ဖေဖေနဲ့ သိတဲ့ ချောက်ဒရီ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အခု မောင်မင်းမောင်က ချောက်ဒရီလို့ပဲ ပြောတယ်။ ချောက်ဒရီ ရှေ့က ဘာခံထား မှန်း မသိဘူးတဲ့၊ နောက်ပြီး ... အဲဒီကုလားဆရာဝန်ကြီး ကအိန္ဒိယ ကာလကတ္တာကို ပြန်သွားပြီတဲ့၊ ဒါကြောင့် မောင်မင်းမောင်မှာ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေလို့ သမီးရဲ့ ဦးလေးရှိန်က သမီးနွေးမှာလည်း ဒရိုင်ဘာ လိုအပ်နေတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီး အာမခံလွှတ်ပေးလိုက်တာတဲ့”

“အင်း ... သွားပြန်လေရော”

ဟုသာ နွေးနွေးချိန် ခေါင်းထဲတွင် မှတ်ချက်ပြုရ ပြန်တော့သည်။ ကိုမင်းမောင်၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်တို့ကို ခြေရာ

ကောက်လိုက်တိုင်း ငြေရာလည်းပျောက် ရေလည်းနောက်ဆိုသလို အစပျောက်သွားပြီး နွေးနွေးချိန် စိတ်မော့၍ ကျန်ခဲ့ပါ၏။

ဧည့်ခန်းမှ သံစုံတီး တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ သုံးချက် တီးသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နံနက် သုံးနာရီပင် ထိုးလေပြီကော။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်ရော သမီးနွေးနွေးချိန်ပါ တိုင် ကပ်နာရီကြီးကို မော့ကြည့်ကြသည်။

"ကဲ ... ဖေဖေ အိပ်တော့မယ်၊ သမီးနွေးလည်း အိပ်ပေ တော့၊ နက်ဖြန် ကျောင်းမတက်နိုင်ရင် မတက်နဲ့၊ ဒီည သမီး အိပ်ရေးပျက်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ ကျောင်းမှာ ခေါင်းပူးတာတို့ဘာတို့ ဖြစ်မယ်"

ဖေဖေ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

နွေးနွေးချိန်လည်း သူမ၏ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါလေ သည်။

နွေးနွေးချိန် ချက်ချင်းအိပ်မပျော်။

ခွဲစိတ်ရေး ကိစ္စတွင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောသော ကိုမင်းမောင်။

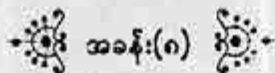
ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခွဲစိတ်ရာမှာပင် ခွဲစိတ် ငါရိယာများပေါ်၌ နားလည်ကျွမ်းကျင်သော ကိုမင်းမောင်။

ကုလားဆရာဝန်ကြီးဆီမှာ လုပ်ခဲ့ပါသည်ဟု ပြောပြီး ယခုမူ ကုလားဆရာဝန်ကြီး အိန္ဒိယပြန်သွားပြီဟု ဆိုခြင်းများ ငြေရာပျောက်ဖုံးကွယ်ပြောလိုက်သော ကိုမင်းမောင်။

ပဟေဠိမှ တကယ်ကို ပဟေဠိ။ အဖြေညှိမရသော ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ပါလေတာကား။

မည်မျှပင် အိပ်ရေးပျက်ပျက်၊ ငွေးငွေ့ချိန်သည် နံနက်စောစော အိပ်ရာထ အကျင့်ပါနေပါ၏။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ကိုမင်းမောင်မှာ ညက ဖေဖေနှင့် တူ အိပ်ရေးပျက် ပင်ပန်းခဲ့သည်။ ကိုမင်းမောင် အိပ်ရာထ နောက်ကျ၍ အချိန်မမီက ကျောင်းမသွားတော့ဟု ငွေးငွေ့ချိန် ဆုံးဖြတ်ထားပါ၏။

သို့သော် ...

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ပွင့်လိုက်တာနှင့် ကိုမင်းမောင် တစ်ယောက် အက်(စ်)အီးကားကို ရေဖတ်ဖြင့် ပွတ်တိုက်သန့်စင် နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

ဝီရိယကောင်းသော ကိုမင်းမောင်အား ငွေးငွေ့ချိန် သည် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုမင်းမောင်ကလည်း ကားကို ရေဖတ်တိုက်ရာမှ ငွေးငွေ့ အိမ်တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေ ကြည့်နေ သည်ကို ပြန်လည်ကာ ကိုမင်းမောင် စူးစိုက်ကြည့်နေ သည်။

မိန်းမ တကယ်လှ၊ မလှ နံနက်အိပ်ရာထတွင် ကြည့် ၎င်း ရှေးလူကြီးများ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ဟုတ်ပါပေ၏။ မှန်ပါပေ၏။

နံနက်အိပ်ရာမှ ထ၊ ထချင်း မိန်းမသားတို့သည် ဘာမှ မဖြိုးလိမ်း မခြယ်သရသေးသည်မို့ ပင်ကိုယ်အရှိအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။

ငွေးငွေ့ချိန်၏ ပီတုံးရောင်ကေသာမှာ ကပိုကရို အံကြွကြွလေး ပွဖောင်းနေသည်။ ဆံစ ဆံညွန့်တချို့ နဖူးပြင်ဝယ် ဒါကျနေသည်။ ဤသည်ကပင် တစ်မျိုးသော နဂိုအလှ ဖြစ်နေစေပါ ၏။ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးမရှိ၊ ပေါင်ခါ မရှိဘဲ ပကတိအသား ရောင်အတိုင်း ငွေးငွေ့ချိန်၏ မျက်နှာလေးမှာ ဝင်းဝင်းဖြူ ခြူဖြူဝင်းပြီး စိုပြည်နေပေသည်။

ငွေးငွေ့ချိန်၏ အလှမျိုးသည် ဘယ်အခါဖြစ်စေ မပြယ်သော အလှမျိုး ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ မိမိကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော ကိုမင်းမောင်အား ငွေးငွေ့ချိန်က ပြီးပြလိုက်သည်။ သံဘာဂျာတံခါး ကို ဆွဲပွင့်ပြီး ...

“ဒီနေ့ ကျောင်းလိုက်ဖို့လို့ ဖြစ်မလား ကိုမင်းမောင်၊ ညက အိပ်ရေးပျက် ပင်ပန်းသွားလို့လေ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျောင်းရောက်ပြီးရင် သစ်ပင်ရိပ် ကောင်းကောင်းအောက်မှာ ကားရပ်ပြီး အိပ်ငိုက်နေလို့ရတာ

ပဲ၊ နွေးနွေးချိန်သာ ညက အိပ်ရေးပျက်ပြီး ကလပ်(စ်)ထဲမှာ ငိုက်နေမှာစိုးရတာပါ။”

နွေးနွေးချိန် တွေးကြည့်သည်။ ညက မိမိ အိပ်ရေးပျက်မှန်း ကိုမင်းမောင် ဘယ်လိုသိလေသနည်း။ ကကယ်ဆို ဖေဖေ ထွက်သွားပြီး ပြန်လာသည်အထိ နာရီလေးနာရီကြာသည်။ မိမိ အိပ်လျှင် အိပ်ရေးပျက်စရာမဟုတ်။

“ဒါဆိုလည်း ကျောင်းသွားတာပေါ့၊ နွေးနွေး ကလပ်(စ်)ထဲမှာ ငိုက်လေမရှိပါဘူး။ နွေးနွေး ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်တော့မယ်”

ယခင်က ကိုမင်းမောင်အား “ကျွန်မ” ဟု ပြောခဲ့ရာမှ ယခု ဘယ်လိုကဘယ်လို ကျွန်မကိုယ်စား နွေးနွေးဟု ပြောလိုက်မိလေမှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် မသိပါလေတော့။

နွေးနွေးချိန် သံဘာဂျာကို ပြန်ဆွဲစေပြီး အိမ်ထဲဝင်ရန် လှည့်လိုက်သည်။

“မနွေးနွေးချိန် ... ဒီမှာ”

ကိုမင်းမောင် ခေါ်သံကြောင့် နွေးနွေး ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုမင်းမောင် ဇာတ်ထဲတွင် မိန်းမကိုင် ပိရမစ်လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ကိုင်ပြီး လှမ်းပေးနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မိမိ၏ လက်ကိုင်ပဝါလေးပါပေ။ ညက ကိုမင်းမောင်၏ အခန်းသို့ သွားရာတွင် ခါးကြားညှပ်ပါသွားပြီး ထိုအခန်းထဲမှာပင် ကျကျနံနံခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

နွေးနွေးချိန် ရှက်သွေးလေး ပြာသွားသည်။

ကိုမင်းမောင် မရှိခိုက် သူ၏ အခန်းကို မိမိ ဝင်ခဲ့သည်မှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သဘော သက်ပင်သွားသဖြင့် ရှက်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဪ ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ညက ကိုမင်းမောင်ရဲ့ အခန်းထဲ နွေးနွေး ရောက်သွားသေးတယ်။ အဲဒါကို အထင်မလွဲစေချင်ဘူး။ ကိုမင်းမောင် ထွက်သွားတော့ ကိုမင်းမောင်ရဲ့ အခန်းမီးလည်းပွင့်၊ တံခါးလည်း ပွင့်နေတာ နွေးရဲ့ အခန်းပြတင်းပေါက်က လှမ်းမြင်တယ်။ မနင်းမဲ့နဲ့ ဦးဖော်ပီတ် အပြောအရ ကိုမင်းမောင်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်လို့ နွေးနွေး သိထားတယ်။ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းတွေ လူခိုးမှာစိုးလို့ သွားပြီး မီးပိတ် တံခါးပိတ်ပေးဖို့ ရောက်သွားတာပါ။ အဲဒီမှာ လက်ကိုင်ပဝါ ခါးကြားမှာ ပါသွားပြီး ကျကျနံနံတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ရှည်လျားစွာပင် နွေးနွေးချိန်က ရှင်းပြသည်။ နွေးနွေး ရှင်းပြသမျှကိုလည်း ကိုမင်းမောင်က နားစိုက်ထောင်ပါ၏။

နွေးနွေးချိန်က ကမ်းပေးနေသော သူမ၏ လက်ကိုင်ပဝါကို လှမ်းယူ လိုက်သည်။

ကိုမင်းမောင်က နောက်ထပ် စကားထပ်မပြောတော့ပေ။ သူ့အခန်းထဲသို့ နွေးနွေးချိန် ဝင်ရောက်သည့်ကိစ္စအတွက် ဘာမှ ဝေဖန်ခြင်း၊ ပြောဆိုခြင်း မပြုပါလေ။ နွေးနွေးကို ကျောပေးကာ ရေဖတ်တိုက်လက်စ ကားကို ပြန်တိုက်နေသည်။

နွေးနွေးချိန်သည် ရေချိုးစဉ်မှာရော့ ဖြီးလိမ်းဝတ်ဆင်
စဉ်မှာရော့ ကိုမင်းမောင် အခန်းသို့ မိမိ ဝင်ရောက်ခဲ့မိခြင်းကို
စိတ်မလုံဘဲ ရှက်စိတ်လေး ဖြစ်နေရပါ၏။

ကိုမင်းမောင်က ထိုကိစ္စအတွက် ဘာတစ်ခုနဲ့
ပြန်မပြောခြင်းကြောင့်လည်း နွေးနွေးချိန် ရင်ထဲတွင် သို့လေး
သို့လောဟု ဖြစ်ရပါ၏။

ကိုမင်းမောင်သည် ကားကို မှန်မှန်မောင်းနေပါ၏။
နွေးနွေးချိန် စိတ်ထဲတွင် ကိုမင်းမောင်က မိမိ သူ၏ အခန်း
သို့ဝင်မိခဲ့ပြီး လက်ကိုင်ပဝါ ကျန်ခဲ့သည် ကိစ္စအတွက် ကိုမင်းမောင်
ထံမှ တစ်ခုခု ပြောလေမလားဟု နားစွင့်မျှော်လင့်မိသည်။

ဆယ်မိုင်ကုန်း အဆင်းသို့ ရောက်ပေပြီ
ကိုမင်းမောင်က ဘာမျှ မပြောသောအခါ နွေးနွေးချိန် မနေနိုင်တော့
ဘဲ စကားစပြောလိုက်မိသည်။

“ကိုမင်းမောင်”

“ပြောပါ နွေးနွေးချိန်”

“ကိုမင်းမောင် အနေနဲ့ နွေးနွေးကို တစ်ခုခုတော့ ပြော
ကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုခု ပြောရမှာလဲ”

“ညက ကိုမင်းမောင်ရဲ့ အခန်းထဲ မနွေးနွေး ဝင်မိတဲ့အတွက်
လေ”

“ဪ ... ဒါလား။ မနွေးနွေးချိန်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးက ဘာလို့ တင်တာလဲဟင်”

“ကျွန်တော့်အခန်းမှာ သူ့ခိုးဝင်မှာစိုးလို့ တံခါးပိတ်ပေးတာ
ရယ်၊ မီးပိတ်ပေးတာရယ်ကို ကျေးဇူးတင်တာပါ”

“ဪ ... ကိုမင်းမောင်ရယ်”ဟု နွေးနွေးချိန်
ရင်ထဲတွင် ကျိတ်ပြီး ညည်းညူလိုက်မိသည်။

နွေးနွေးချိန် ပြောစေချင်သည်မှာ သူမအနေနှင့်
ညက သူ့အခန်းထဲဝင်ပြီး နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော
စာတန်းအကြောင်း၊ တယောအိတ်တွင် ရှိနေသော စာတန်း
အကြောင်း၊ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားရှိသော မိန်းမချောမိန်းမ
ပန်းလေး၏ ဓာတ်ပုံအကြောင်းတို့ကို အကြောင်းပြုသည့်စကားမျိုး
ပြောစေချင်သည်။

ယခု ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ပိတ်ပြောခြင်းဖြင့်
မိမိ သိလိုသော အကြောင်းတွေ ဆက်ပြော၍ မရအောင်
ပြင်သွားသဖြင့် နွေးနွေးချိန် ညည်းညည်းတွားတွားလေး ပြစ်သွား
တော့သည်။

ကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး အချိန်ဇယားအတိုင်း
ကလပ်(ခံ)တစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်နေရသော်လည်း ရာနှုန်းပြည့်
ခိတ်ဝင်စားမှု မရဘဲ ကိုမင်းမောင်၏ အကြောင်းကိုသာ တွေးနေ
မိသည်။

ဪ ... ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်၏ တစ်ဦးတည်း
သောသမီး နွေးနွေးချိန်။

ပညာရေးတက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်နေပြီး ကွင်း
အဖြစ်ခံယူထားသော နွေးနွေးချိန်။

စေ့စပ်ထားသူမှာ မိဘချမ်းသာရုံမက နိုင်ငံခြားမှာ
ဘွဲ့လွန်ဒီဂရီကိုယူမည့် ကိုဇေယျာအောင်နှင့် စေ့စပ်ထားသော
ဇနီးလောင်း နွေးနွေးချိန်။

ယင်းသို့သော ဂုဏ်ပုဒ်တွေ တသိကြီး ရှိနေသော
နွေးနွေးချိန်သည် ဂုဏ်သရေရှိ ခင်ပွန်းလောင်း ကိုဇေယျာအောင်
၏ အကြောင်းကို စိုးစဉ်းလေးမျှ မတွေးဘဲ အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာ
ကိုမင်းမောင်၏ အကြောင်းကို တွေးနေမိခြင်းအတွက် မိမိ လိပ်ပြာနှင့်
မိမိ၏ ကိုယ်စောင်နတ်ကိုပင် ရှက်မိပါတော့၏။

ဒီလိုနှင့် ကလပ်(ခဲ)ချိန် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြီးသွားပြီး
နောက်တစ်ချိန်မကူးမီ ဆယ်မိနစ်ခန့် နားချိန်တွင် ဆရာဦးစိန်ဌေး
သည် ဝိုင်တွေနေသော နွေးနွေးချိန် ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
လာကာ စကားလာပြောလေသည်။

“ဆရာ ... နွေးနွေး ကို ပြောစရာရှိလို့ တမင်လာတွေ့တာ
“ပြောပါ ဆရာ”

ဆရာဦးစိန်ဌေးသည် နာရီးတွင် ချက်ပြုတ်ကွေး
သည် ကော်ကိုင်းမျက်မှန်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ပင့်တင်လိုက်သေးသည်။

“ဆရာ မျက်စိအားနည်းတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့်
မျက်စိကို စမ်းသပ်ပြီး ကိုက်ညီတဲ့ ပါဝါမျက်မှန် တစ်
ထားပြီးကတည်းက ဆရာ အမြင်ကောင်းသွားတယ်။

အမြင်ရှင်းသွားတယ်၊ ဘာမဆို ကြည်ကြည်လင်လင်
ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တယ်၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲက စားလုံ
သေးသေးမွှားမွှားလေးတွေကိုလည်း မြင်တယ်၊ သစ်ပင်ထိပ်
ဖျားမှာ နားနေတဲ့ စာကလေးကိုလည်း သေလေ့ချာချာ
မြင်တယ်၊ သံသဲကွဲကွဲ မြင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ဆရာ
လူတစ်ယောက်ကို လူမှားပြီး နှုတ်ဆက်မိလို့ ကိုယ့်မျက်လုံး
ကိုပြန်ပြီး ကွန်ပျူတာစက်နဲ့ ပြန်စမ်းသပ်ကြည့်ရမလား
တောင် ထင်မိတယ် နွေးနွေး။”

နွေးနွေးချိန်က ဆရာဦးစိန်ဌေး ပြောသည်ကို ပဟောင်း
ဘာပါနေ၍ ရယ်မောမိပါ၏။

“ဆရာက အသက်လည်း သိပ်မကြီးသေးဘူး၊ ပါဝါမျက်မှန်
လည်း တပ်ထားလျက်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုများ ဆရာ သွားပြီ
လူမှားနှုတ်ဆက်မိလို့လဲ ဆရာ”

“ဆရာ လူမှားတဲ့လူဟာ နွေးနွေးရဲ့ ဒရိုင်ဘာကို မှားတာ၊
ဒါကြောင့် နွေးနွေးကို တမင်လာပြောတာ”

“ရှင် ...”

“မရှင်နဲ့ နွေးနွေး၊ နွေးနွေးရဲ့ ဒရိုင်ဘာကို ဆရာနဲ့
သိက္ခမားဖူးခဲ့တဲ့ ကိုကျော်သူဆိုတဲ့လူနဲ့ မှားပြီး သွားနှုတ်ဆက်
မိတာ၊ နွေးနွေးရဲ့ ဒရိုင်ဘာက ဆရာ လူမှားနေပါတယ်၊
ကျွန်တော် မနွေးနွေးချိန်တို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာမင်းမောင်ပါ
လို့ ပြန်ပြောတယ်၊ ဆရာ သူ့ကို သေချာပြန်ကြည့်တယ်။

မျက်မှန်ချွတ်ပြီး မျက်စိကို ပွတ်၊ မျက်မှန်ပြန်တပ်ပြီး ကြည့်တယ်။ အဲ ... ကိုကျော်သူနဲ့ တူနေတာကတော့ ချွတ်စွပ်ပဲ။ မျက်နှာရော ကိုယ်ထည်ရော တူရုံမကသေးဘူး သူက ဆရာလူများနေပါတယ်လို့ ပြန်ပြောတဲ့အသံကိုကလည်း ကိုကျော်သူရဲ့ အသံအတိုင်းပဲ။

နွေးနွေးချိန် ဖျတ်ခနဲ သတိကစံခုရလိုက်မိပါ၏။ မနေ့ညက ကိုမင်းမောင်၏ အိပ်ရာခေါင်းဘက်ဘက်တွင် တွေ့ခဲ့သော ဓာတ်ပုံ၏ နောက်ကျောဘက်မှ စာတန်းတွင် “ကိုကိုကျော်” ဟု ရေးထားသည်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ယခု ဆရာဦးစိန်ဌေး၏ ပိတ်ဆွေသည် ကိုကျော်သူ ဟု ဆိုသည်။

ကိုကျော်သူဆိုသည်မှာ ဓာတ်ပုံရှင် အမျိုးသမီးငယ် ချောလေးက ကိုကိုကျော်ဟု ခေါ်သူပင် ဖြစ်လေမလား။

“ဆရာမိတ်ဆွေ ကိုကျော်သူက ဘယ်လိုလူလဲ ဆရာ”
“ဆရာ ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက ဆေးတက္ကသိုလ် တက်နိုင်တဲ့အမှတ်မီခဲ့လို့ ဆေးတက္ကသိုလ်ကို တက်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းသားချင်း ကိုကျော်သူဆိုတဲ့ လူနဲ့ အတန်းတူ သိက္ခမိန်းမ တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အတုသွား အတုလာ လည်ပင်းဖက် သူငယ်ချင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ သာမန်မိတ်ဆွေအဖြစ် လောက် သိက္ခမိန်းမတာပဲ။ ဆရာက ဒုတိယနှစ်မှာ နှစ်ခံကျတယ်။ ကျောင်းထွက်ပြီး ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကို ပြောင်း

တက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီက ဘီအီးဒီဘွဲ့ ရပြီးတဲ့နောက် ဆရာဝင်လုပ်နေတာ။ ခုပြောတဲ့ ကိုကျော်သူကတော့ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်သွားလို့ ဆရာနဲ့ ကွဲသွားတယ်။ ခုလောက်ဆို ကိုကျော်သူဟာ ဝါရင့်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလောက်ပြီပေါ့။ အဲဒါပဲ နွေးနွေး၊ ဆရာ လူများသွားတာ အဲဒါပဲ။

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆို အဲဒီ ကိုကျော်သူက ဆရာဝန် ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“သိပ်သေချာတာပေါ့။ သူက စာတော်တဲ့လူပဲ။ ဆရာဟာ အဲဒီမှာ နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် ကျခဲ့တာ။ ဒီလူက စာလည်း တော်ရုံမကဘူး။ အဆိုအတီးလည်း မဆိုးဘူး။ ရုပ်ကလည်း ဖြောင့်တော့ သူ့ကို အမိစီကင်းလို့တောင် တင်စားကြတယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဆရာက ကိုကျော်သူနဲ့ လူမှားမဲ့မှားတော့ နွေးနွေး ဒရိုင်ဘာနဲ့မှ လူမှားသွားတာကို”

ဆရာဦးစိန်ဌေးက ရယ်မောပြီး ဆက်ပြောသည်။
“နွေးနွေးရဲ့ ဒရိုင်ဘာ ကိုမင်းမောင်ကလည်း ခပ်အကြောင်ကြောင်နဲ့ကို။ ဆရာက ဟေး ... ကိုကျော်သူခင်ဗျား ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီပညာရေးတက္ကသိုလ်ဘက်ကို လာတာလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ ဆရာအနေနဲ့ ကိုကျော်သူလိုလူက အက်(စ်)စီးကားစီးတာ ဆန်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် ကိုကျော်သူ အက်(စ်)စီးကားနဲ့ ဒီကိုလာတာ ထင်တာပေါ့။ အမယ် ... နွေးနွေးရဲ့ ဒါရိုက်ဘာက ဆရာ သူ့ကို

လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သံကြားတော့ လှည့်ကြည့်ပြီး ဆရာကို ပြုံးပြတယ်။ ဆရာကို သိတဲ့ပုံစံနဲ့ ပြုံးတဲ့အပြုံးမျိုး ပြုံးပြပြီး မှ ဆရာ လူမှားနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီမှာ ကျောင်း တက်နေတဲ့ မနွေးနွေးချိန်ရဲ့ ကားကို မောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာ မင်းမောင်ပါလို့ ပြန်ပြောလိုက်တာနဲ့ ဆရာမှာ အကြောင်း မကြောင် ဖြစ်သွားတာပေါ့။”

“သူက ဆရာကို ဒီဋ္ဌာနက ဆရာမှန် သိနေလို့ ဆရာလို့ ခေါ်တာလား ဆရာ”

“အင်း ... သိချင်လည်း သိမလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ဒရိုင်ဘာလုပ်တဲ့ သူတွေဟာ နည်းနည်းပါးပါး ဟန်ဟန်ပန်ပန်လှဆိုရင် ဆရာလို့ ခေါ်တတ်တာပဲ နွေးနွေး၊ ဩော် ... ဩော် ... နောက်တစ်ခု ပြောစရာ ရှိသေး တယ်”

“လူမှားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲလား ဆရာ”

“နိုး ... နိုး ... အခုဟာက သပ်သပ်၊ တခြားကိစ္စပါ ဒီကိစ္စ နွေးနွေးကို ပြောမယ်၊ ပြောမယ်နဲ့ ပြောဖို့ မကြံ ကြိုက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေ့မှ နွေးနွေးရဲ့ ဒရိုင်ဘာကို လူမှားခေါ်တာကို ပြောရင်း အဲဒီ တခြားအကြောင်းလည်း ပြောဖြစ်တာ”

“အဲဒီတခြားအကြောင်းဆိုတာ ဝကလဲဆရာ”

“အင်း ... ချာလီကိစ္စပါ”

ချာလီဟု ဆရာက ပြောလိုက်သည်နှင့် နွေးနွေးမှာ ဆန်တုန်လှုပ်လှုပ်လေး ဖြစ်သွားပါ၏။

ချာလီသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် တော်တော်ချမ်းသာ ဩယ်ဝသော မိဘ၏ သားဖြစ်လေသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ချမ်းလည်းချမ်းသာပြန်မို့ ချာလီသည် ဆီးပေသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားအပျံစားဖြင့် ကျောင်းတက်ပြီး ငွေကို ဆလိုသုံးသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ အပေါင်း အသင်းလည်း စုံပေသည်။

နွေးနွေးချိန်အား ချာလီက သံသဲမဲမဲ ချဉ်းကပ်ပြီး ခုခံရေးဆိုနေသူ ဖြစ်ပါ၏။

နောက်ဆုံး ချာလီ၏ ချဉ်းကပ်မှုသည် ရဲတင်းလွန်း သောသဖြင့် နွေးနွေးချိန်က မိမိကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေကြောင်း မိမိမောက္ခချုပ်အား တိုင်ကြားတော့သည်။

ပါမောက္ခချုပ်က ချာလီအား ရုံးခန်းခေါ်ပြီး နောက် ဆုံးသတိပေးခြင်းခံထားရသူ ဖြစ်ပါ၏။

“ချာလီကိစ္စဆိုတာက ဘာလဲ ဆရာ”

“ချာလီကို ပါမောက္ခချုပ်က ကျောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“သူ့ကို ကျောင်းထုတ်ပစ်တာ နွေးနွေးက ပါမောက္ခချုပ် ကို တိုင်တာကြောင့်လား ဆရာ”

“အဲဒါလည်း အကြောင်းတစ်ချက်အနေနဲ့ပါတယ်ပေါ့၊ ဒီပြင် အကြောင်းတွေ အပြစ်တွေကလည်း အများကြီးပါ၊ ကျောင်း

ရက်ပျက်တာတွေရော၊ ကျောင်းတက်ပြန်လည်း မူးယစ်ပြီး ဆရာတွေ ဆရာမတွေကို မထီမဲ့မြင် လုပ်တာတွေ၊ မထီလေးစားလုပ်တာတွေ၊ သူကပဲ ပြန်ခြိမ်းခြောက်စကား ပြောတာရော အားလုံး ဌာနဆိုင်ရာ ဆရာတွေအားလုံးနဲ့ အစည်းအဝေးလုပ်ပြီးမှ အစည်းအဝေးဆုံးဖြတ်ချက်အရ ကျောင်းထုတ်လိုက်တာပါ။ ကျောင်းထုတ်ခံရတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိသွားပြီ။ အဲ ... အခု နောက်ထပ် ဆရာသတင်း တစ်ခုကြားတာက သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ နွေးနွေး ကျောင်းအလာဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းအဆင်းဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်ကား တင်ပြေးဖို့ သူတို့ တိုင်ပင်နေကြတာ ကြားခဲ့တဲ့လူက ဆရာကို ပြန်ပြောတယ်။ ဆရာ ကြားတာတော့ နှစ်ရက် သုံးရက်ရှိပြီ။ ဒါကြောင့် နွေးနွေးကို တမင်တွေ့အောင် ဆရာ လိုက်ရှာပြီး တမင်လာပြောတာ”

“သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

ဆရာဦးစိန်ဌေး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

ကျန်သေးသော ကလပ်(စ်)များကို နွေးနွေးချိန် ဆက်တက်သည်။

ပို့ချသောသင်ခန်းစာတွင် နွေးနွေးချိန် လုံးဝ အာရုံထား၍မရတော့ပေ။ ကိုကျော်သူဆိုသော ဆရာဝန်နှင့် ကိုမင်းဟောင် တူလွန်း၍ လူမှားသည့်အကြောင်းနှင့် ဆက်စပ်ကာ ညက ဖေဖေနှင့် အကူလိုက်သွားပြီး ဆရာဝန်ကိစ္စ ဆရာဝန်အတတ်ပညာ

ပိုင်းတွေနှင့် ကိုမင်းမောင် ဖေဖေကို ကူညီပုံတွေ၊ ဖေဖေက ခုံးကျူးပုံတွေသာ နွေးနွေးချိန် ခေါင်းထဲ တရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေတာကြောင့် ပို့ချချက်တွေကို စိတ်မဝင်စားတာလည်း ပါသည်။

ပြီး ချာလီ ကျောင်းထုတ်ခံရပြီး မိမိကို လမ်းက ဖြတ် ကားတင်ဖို့ ကြံစည်နေသည်ဆိုသည့် အကြောင်းလည်း ပါပါသေး၏။

နွေးနွေးချိန် ကြီးစွာပင် သတိထားရမည်ဟု သဘောပေါက်ပါ၏။

သို့ဖြင့်ပင် ဒီနေ့အဖို့ ကလပ်(စ်)တွေ ပြီးသွားသည်။

အခန်း(၉)

ဆရာဦးစိန်ဌေး၏ ချာလီနှင့်ပတ်သက်သော သတင်း
မှာ မှန်ကန်သောသတင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်လောက်က ဆရာဦးစိန်ဌေး
ကြားထားသောသတင်းသည် ယနေ့မှာပင် လက်တွေ့ဖြစ်လာတော့
သည်။

အင်းတကော်မှ ထွက်လာပြီး လှည်းကူးသို့ တော်
တော်လေးမောင်းလာမိပြီးနောက် သစ်ပင်အုပ်ကြားမှ ထွက်လာသော
ပါဂျရိုကားတစ်စီးသည် ကတ္တရာလမ်းပေါ်တက်ကာ ကန့်လန့်
ကြီး ပိတ်ရပ်လိုက်သောကြောင့် ကိုမင်းမောင်မှာ ဆက်မောင်း၍
မရတော့ဘဲ ကားကို ရပ်လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ဒုက္ခပဲ၊ ကိုမင်းမောင် လုပ်ပါဦး၊ အဲဒီလူတွေ
က နွေးနွေးကို အတင်းကားတင်ပြေးဖို့ ကြံစည်နေတဲ့
ဇီဝတွေပါ၊ အဲဒီထဲက ခေါင်းဆောင်ဟာ အဲဒီပါဂျရိုကားပိုင်
ရှင် ချာလီဆိုတဲ့ လူပါ၊ သူ နွေးနွေးကို မရတဲ့အပြင်

ကျောင်းထုတ်ခဲလိုက်ရလို့ အခုလို အကြမ်းဖက်ကြံစည်တာ၊
ကိုမင်းမောင် ကယ်ပါဦး၊ နွေးနွေး ရေတိမ်နစ်မှာ”

ပါဂျရိုကားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

မောင်းသူက ပါဂျရိုကားကို စက်မရပ်ဘဲ ကားပေါ်
ထိုင်ကာ အသင့်မောင်းထွက်ရန် ဖြစ်ပုံရသည်။

ဆင်းလာသူနှစ်ယောက်လုံးမှာ ဘောင်းဘီတွေ
ညှက်ကင်တွေ ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာတင်းမာပါ၏။ သူတို့အသက်
အရွယ်မှာ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်စီမျှသာ ရှိပုံရသည်။

“ရှေ့ကလူဟာ ချာလီပဲ ကိုမင်းမောင်၊ သူ သိပ်ကြမ်းတယ်၊
ရမ်းလည်းရမ်းတယ်၊ လုပ်ပါဦး”

“ကားတံခါးတွေ မှန်ပိတ်ပြီး အထဲက ခလုတ်တွေ နှိပ်ပြီး
ချက်ချထားပါ မနွေးနွေးချိန်”

ဟု ကိုမင်းမောင် ပြန်ပြောရင်း ကားရှေ့ပြတင်းပေါက်
မှန်နှစ်ချပ်ကိုလည်း မှန်တွေတင်ပြီး ဟိုဘက်ပေါက်၏ တံခါးခလုတ်
ချက်ကို ချထားသည်။

ကိုမင်းမောင် ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ကားတံခါးကို
အပြင်မှ ကားသော့ချောင်းဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။

ချာလီတို့ အပြင်တွင် မိမိတို့နှစ်ယောက်နှင့်ပင်
ဤဒရိုင်ဘာကို စွဲစရာမလိုဟု တွက်ပုံရသည်။

“ပေးစမ်း ... ကားသော့၊ ဒါမှမဟုတ် ကားတံခါးသော့
ပြန်ဖွင့်လိုက်”

ကိုမင်းမောင်က နေရာမှာပင် ထုံပေပေ ရပ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် အသားအနာမခံချင်နဲ့ ပေးလေ သော့”

နွေးနွေးသည် ကားထဲမှ အားလုံးလှမ်းမြင်နေရပါ၏။ ရင်ဖိုစွာ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ချာလီသည် လူကြမ်းစိတ်ကြမ်းဖြစ်သည်။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း လူကြမ်းတွေပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ဟ ... ဒီဒရိုင်ဘာ တယ်နားဝေးပါလား၊ ပေးလေ ကားသော့”

သူတို့ထဲမှ အရက်နဲ့တွေ့ ထွက်နေသည်။

“ရှော့ သော့”

ကိုမင်းမောင်က ချာလီကို အတိုက်အခံ မပြုချင်တော့ သောပုံစံဖြင့် ကားသော့ကို လက်ဆန့်ပြီး တွဲလောင်းကိုင်ရင် လှမ်းပေးနေသောကြောင့် နွေးနွေးချိန်မှာ သွားပြီဟု တွက်ရင် မျက်ရည်တွေ ကျလာပါ၏။

သို့သော် မျက်ရည်တွေကြားမှပင် ကိုမင်းမောင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို နွေးနွေးချိန် မြင်ရပြန်သည်။

ကိုမင်းမောင်၏ လှုပ်ရှားမှု သွက်လွန်းလိုက်သည်မှာ ဘာနှင့် ပုံခိုင်းနှိုင်းယှဉ်ပြောရမည်မှန်းပင် မသိပါတော့။ အများ ယေဘုယျ နှိုင်းသလိုပင် လျှပ်တစ်ပြက်ဟု ဆိုရလေမလား။

ကိုမင်းမောင် သွက်လိုက်ပုံမှာ အံ့မခန်း ...။

သော့လှမ်းယူသော ချာလီ၏ လက်ကောက်ဝတ်တို့ အမိဖမ်းဆုပ်ပြီး ရှေ့သို့ တအား ဆောင့်ဆွဲကာ ဝိုက်ပါလာသော

ချာလီ၏ ဦးခေါင်းနှင့် သူ၏ ဦးခေါင်းကို မှားဝေ့သလို ဦးခေါင်းချင်း ဝိုက်လိုက်သည်မှာ စွပ်စဲနဲ့ပင် အသံထွက်ပါ၏။

ချာလီ၏ ခေါင်းမှူးသွားပြီး ယိတိယောင်တောင် မြစ်နေစဉ်တွင် ကိုမင်းမောင်က သူ၏ ညာလက်သီးဖြင့် ချာလီ၏ မျက်နှာကို ထိုးလိုက်ရာ ချာလီ နောက်သို့ လန်သွားသည်။ လဲတော့မလဲသေး။

ချာလီမှာ အထိုးခံလိုက်ရသည့် မျက်နှာ၌ နာကျင် လွန်းသွားသဖြင့် သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို အုပ်လိုက် သည်။ ကိုမင်းမောင်က ချာလီ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဘယ်ဖြောင့်လက်သီး ဘစ်ချက် ထပ်ဝင်လိုက်ပြန်ရာ ချာလီပါးစပ်မှ အွတ်ခနဲ အသံပင် ထွက်လာသည်။ ဗိုက်ကို အထိုးခံရသဖြင့် ခါးကြီးကုန်းအသွား တွင် ချာလီ၏ လည်ကုပ်ကို ကိုမင်းမောင် လက်ဝါးစောင်းတစ် ချက် ထပ်ခုတ်လိုက်ရာ ချာလီ ဒူးထောက်ထိုင်ကျသွားသည်။

အင်မတန်ကြမ်းပါသည်။ အင်မတန် ရမ်းပါသည်ဆို သည့် ချာလီမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ကျရာမှ ကိုမင်းမောင်အား မော့ကြည့်နေစဉ် ကိုမင်းမောင်သည် ချာလီ၏ ရင်ဘတ်ကို ခြေဖဝါးဖြင့် နောက်သို့ ကန်တွန်းလိုက်ရာ ချာလီမှာ ပက်လက် ကြီး လန်လဲကျသွားပြီး မထနိုင်တော့ပါပေ။

“ဖြောက်”

မောင်းပြန်ဓားခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး ဓားသွားထွက်အလာ တွင် ချာလီ၏ အဖော်သည် ကိုမင်းမောင်အား ဓားဦးစိုက် ခင်လာသည်။

"ကိုမင်းမောင် ... ဓား ... ဓား"ဟု ကားထဲ
နွေးနွေးချိန် အထိတ်တလန့် ကုန်းအော်သတိပေးသည်။

မြောက်ခနဲ အသံကြားကတည်းက ကိုမင်းမောင်
သည် ချာလီရင်ဘတ်ကို ကန်ပြီး နောက်သို့ ပြန်အလှည့်မှ
စက္ကန့်ပိုင်းလောက် နောက်ကျသွားပါ၏။ ဘယ်သို့လည်းကောင်း
ညာသို့လည်းကောင်း ရှောင်တိမ်းချိန် မရလိုက်သောကြောင့်
ဦးစိုက်ကျလာသော အဖော်ကောင်၏ ဓားချက်ကို ရင်ဘတ်မျက်နှာ
မထိုးမိအောင်သာ လက်ဝဲလက်အိုး လက်ဖျံကျွေးပြီး ဆီးကာလိုက်
ရပေသည်။

ဓားဦးစိုက်ထိုးချလိုက်သော ဓားချက်သည် ရင်ဘတ်
နှင့် မျက်နှာကို မထိုးမိသော်လည်း ကိုမင်းမောင်၏ လက်မောင်း
အိုးကြီးထဲသို့ ဓားသွား စိုက်ဝင်သွားကာ သွေးတွေ ပြာစေ
ကန်ထွက်လာပေသည်။

"အို ..."

နွေးနွေးချိန် စိုးရိမ်တကြီး အာမေဒိုတ်သံ ထွက်သွား
ပါ၏။

ကိုမင်းမောင်သည် လက်မောင်းအိုးတွင် ဓားထိုး
ရသော်လည်း ဓားသမားက လူချင်းပူးပြီး အထိုးတွင် ဓားသမား၏
ဝမ်းစိုက်သို့ ပခုံးလျှိုကာ ဓားသမားကို ကိုင်မြှောက်ကာ မြေပြင်
ပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်ချလိုက်တော့သည်။ ဓားသမားမှာ ဘယ်လိုပုံဖြ
မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည် မသိ။ ပြန်မထနိုင်တော့ပေ။ ချာ
လည်း မြေကြီးပေါ်မှာပင် သတိမေ့နေသည်။

ပါဂျရိုကားပေါ်မှ တတိယကောင် ဆင်းလာပြန်

ကိုမင်းမောင်သည် လက်မောင်းအိုးတွင် စိုက်ဝင်နေ
မောင်းပြန်ဓားကို ဆွဲနှုတ်ကာ ဆင်းလာသည့် တတိယ
ကောင်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

တတိယကောင်သည် သူ့ဆရာသမားနှစ်ကောင်စလုံး
အလုံးအလဲ ခံရသည်မှာ မျက်မြင်ကြီး ဖြစ်သွားသဖြင့် ကိုမင်းမောင်
သွန်ပြိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

"ဟာ ... အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့၊
ကျွန်တော်က ကားလိုက်မောင်းပေးရုံသက်သက် လိုက်လာ
တာပါ။ ချာလီက သူ့အမျိုးသမီးကို ကားပေါ်အရောက်
သူတို့ ဆွဲတင်ပြီး ကားနဲ့ တစ်ချိုးတည်း မောင်းထွက်ပြေး
ဖို့ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လို့ လိုက်
လာရတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဟိုနှစ်ယောက်
ကော အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး"

"အေး ... မင်း ကားပေါ်တင်ပြီး ဆရာဝန်ဆီ သွားပြရင်
တော့ နှစ်ယောက်စလုံး မြန်မြန်ပြန်ပြီး သတိရနိုင်စရာ
ရှိတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ချက်ချင်း ပြန်သတိရဖို့
မလွယ်ဘူး၊ မင်းဟာမင်း ဒီနှစ်ကောင်ကို ကားပေါ်တင်သွား
ပေတော့"

ပြောပြီး ကိုမင်းမောင်က ဒရိုင်ဘာဘက်ရှိ တံခါး
သိပ်သော့ကို ဖွင့်ကာ သူ၏ ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ပြီး
ကားဆက်မောင်းရန်ပြင်သည်။

“ဟင် ... သွေးတွေ၊ သွေးတွေ၊ ကိုမင်းမောင်ရဲ့ လက်မောင်မှာ အရမ်းထွက်နေတယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး မနွေးနွေးချိန်၊ အသားထဲသာ စိုက်ဝင်တာ၊ အရိုးကို ထိပုံမရဘူး၊ ကျုပ် လက်ချောင်းအကွေးအဆန့် ရနေတာပဲ၊ နဂိုအတိုင်းပဲ”

“အို ... ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ကားမမောင်းပါနဲ့ ကိုမင်းမောင်၊ နွေး မောင်းပါ့မယ်”

နွေးနွေးချိန်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူမ ထိုင်နေသော နောက်ကုရှင်မှ ကားချက်တွေ ဖွင့်ပြီး ဆင်းကာ ကိုမင်းမောင်ဘေးတွင် လာရပ်သဖြင့် ကိုမင်းမောင်က ဟိုဘက်ကုရှင်သို့ ရွှေ့ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

နွေးနွေးချိန်က မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင် တံခါးပိတ်ပြီး ထိုနေရာမှ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

မောင်းလျက်သားကပင် ကိုမင်းမောင်ဘက်သို့ ခဏခဏ လှည့်ကြည့်သည်။ သိပ်စိုးရိမ်မိသည်။

ကိုမင်းမောင်သည် ဓားထိုးခံရသော လက်မောင်းကို သူညာလက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားရာ လက်ချောင်းများကြားမှ သွေးထွေးယိုစီးထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုမင်းမောင်သည် ကားကုရှင်နောက်မှီတွင် ဦးခေါင်းမှေးကာ မျက်လုံးကို မှိတ်ပြီး မှိန်းနေပါ၏။

ညက ဖေဖေနှင့်အတူ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်မှ ပြန်လာသည်။ နံနက်စောစောထပြီး မိမိကို ကျောင်းပို့ရသည်။

ကိုမင်းမောင်အတွက် အိပ်ရေးတွေ သိပ်ပျက်ပြီး ညကလည်း အိပ်ပန်းခဲ့သည်။ ယခု ချာလီတို့နစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်တည်းပတ်နေသောကြောင့်ရောဆိုလျှင် ‘ကိုမင်းမောင် အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။’

အားလုံးတွက်ကြည့်လျှင် ...

ညက မိခင်နှင့်ကလေး အသက်နှစ်ချောင်းကို ကယ်ခဲ့ပြီး ယခု မိမိဘဝ အပတ်ဆယ်မရအောင် ချာလီတို့ လက်မှတ်တိမ်မနစ်အောင် ကယ်ခဲ့ပြန်သည်။

ကိုမင်းမောင်သာ မကယ်လျှင် မိမိဘဝနှင့် အရှက်မရှိတော့ တွေးဝံ့စရာမရှိအောင် ဆုံးရှုံးနစ်နာရမည်။

နွေးနွေးချိန်သည် ကားမောင်းလျက်ကပင် မှိန်းနေသော ကိုမင်းမောင်၏ နဖူးပြင်ကို သူမ၏ လက်မဝါးနုနုလေးဖြင့် အဖျားသွေးများ ဝင်ပြီး ကိုယ်ပူနေပြီလား စမ်းကြည့်လေသည်။

နွေးနွေးချိန်၏ နူးညံ့သော လက်မဝါး၏ အထိအတွေ့ကြောင့် ကိုမင်းမောင် မျက်စိမှိတ် မှိန်းနေရာမှ မျက်လုံးပွင့်ကြည့်သည်။

“အစ်ကို”

ကိုမင်းမောင်ဟု ခေါ်နေကျမှ နွေးနွေးချိန်၏ နှုတ်မှ အလိုလိုပင် “အစ်ကို”ဟု ခေါ်လိုက်မိပါ၏။

“အစ်ကိုလက်မောင်းမှာ သွေးတွေ သိပ်ထွက်နေတယ်၊ သွေးထွက်လွန်သွားမှာ စိုးရတယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ လှည်းကုအထိတော့ ဒီလိုပဲ နေရမှာပဲ၊ လှည်းကူးဂေ့ကံမှ ရဲစခန်းကို ဝင်ပြီး တိုင်ရမယ်၊ ပြီးလှည်းကူးဆေးရုံမှာ ဝင်ပြီး ကုရမှာပဲ”

“လှည်းကူးမရောက်ခင်ကို သွေးတွေက သိပ်ထွက်နေတာ၊ နွေး စိုးရိမ်တယ် အစ်ကို”

“ရမှာပါ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ခံကျန်းမာရေး ကိုယ်ခံအားက ဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ရည် ရှိမှာပါ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မနွေးနွေးချိန်”

ဆက်၍ အရှိန်ပိုမြှင့်မောင်းသည်။

ကိုမင်းမောင် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ပြန်မှိန်းနေသည်။

“အစ်ကို”

“ပြောပါ မနွေးနွေးချိန်”

“သက်သာရဲ့လားဟင်၊ သိပ်နာနေလား”

“သက်လည်းသက်သာတယ်၊ သိပ်လည်းမနာဘူး”

“နွေး တစ်ခုစဉ်းစားတယ် အစ်ကို”

“ဘာကို စဉ်းစားတာလဲ”

“အခုကိစ္စကို ရဲတိုင်ချက်ဖွင့်ရင် ကောင်းမှကောင်းပါ့မလားလို့၊ တိုင်ချက်ဖွင့်တာနဲ့ ချာလီက နွေးကို ကားတင်ပို့ကြံစည်ကြီးစားတာကို ပြောရတော့မယ်၊ ဒီသတင်း ကျောင်းမှာ ပြန့်သွားရင် နွေးအတွက် သိပ်ရှက်စရာ ဖြစ်နေမလားလို့”

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် အကြံမပေးတတ်ဘူး မနွေးနွေးချိန်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်၊ အခု မနွေးနွေးချိန် တက်နေတာ ဖိုင်နယ်တန်းနော်”

“အဲဒါ ဟုတ်တယ်”

“နောက်ထပ် ကျောင်းမတက်တော့ဘဲ အိမ်မှာပဲ စာကြည့်ပြီး စာမေးပွဲနေရောက်မှ သွားဖြေရင် ရမလား”

“ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကို၊ စာမေးပွဲက နောက်ထပ် ငါးလလုံးလုံး လိုသေးတယ်၊ နောက်ပြီး နောက်ထပ်ငါးလလုံးလုံး ကျောင်းရက်ပျက်တွေ များသွားရင် မာမေးပွဲဖြေခွင့်ကော အပိတ်ခံချင်ခံရမလားပဲ”

“အင်း ... အခုလို ကျောင်းဆက်တက်မယ်၊ ရဲကိုလည်း အမှုဖွင့်မထားဘူးဆိုရင် ချာလီတို့ဟာ မနွေးနွေးချိန်ကို ထပ်ပြီး ကြံစည်ကြီးစားလာကြရင်တော့ အခုထက် ပိုကြမ်းပြီး အခုထက် အင်အားပိုများတဲ့နည်းနဲ့ ကြံစည်ကြပြီး မနွေးနွေးချိန်ကို မရ၊အရ အတင်းရအောင် ကြံကြမယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်သတ္တိကောင်းကောင်း သူတို့ဘက်က အခုထက်ပိုတဲ့ လူအင်အား လက်နက်အင်အား သုံးလာရင် ကျွန်တော် ခံချလည်း ကျွန်တော် ရှုံးမှာပဲ၊ တကယ်တမ်း ကာကွယ်ဟန့်တားပေးနိုင်တာက ရဲအဖွဲ့ပဲ မနွေးနွေးချိန်၊ အဲ ... နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတာ၊ “နောက်တစ်ချက်က ဘာလဲ အစ်ကို”

“အခု လှည်းကူးနားရောက်နေပြီ၊ ကျွန်တော့် ဒဏ်ရာကို လှည်းကူးဆေးရုံဝင်ပြီး ဆေးထည့်ကုသဖို့ကို လှည်းကူးဆေးရုံက ဒီအတိုင်းဆို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဓားဒဏ်ရာဆိုတာ ရာဇဝတ်ကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်၊ ဆေးရုံဆေးမဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ဆေးတိုက်တွေကလည်း ရာဇဝတ်ကြောင်းနဲ့ ရလွယ်တဲ့ ဒဏ်ရာကို မကုရဲကြဘူး၊ ဒါဟာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဥပဒေကို လိုက်နာလို့ပဲ၊ ဒီတော့ လှည်းကူးက မဝင်နဲ့တော့၊ ပဲခူးရောက်မှ ဦးလေးဦးအောင်ချိန်နဲ့ တိုင်ဝင်ပြီး လုပ်ကြတာပေါ့၊ အဲ ... ဦးလေးဦးအောင်ချိန်ကလည်း သူများထက်တောင် ပိုပြီး ဥပဒေကို လေးစားတာ၊ ဒီဒဏ်ရာကို ကုပါ့မလားပဲ”

နွေးနွေးချိန်သည် ကိုမင်းမောင် ပြောသမျှအကျိုးသက်အကြောင်းတို့ကို နားထောင်ပြီး သူမ၏ ဦးခေါင်းကို ညိတ်လိုက်သည်။

“နွေး လှည်းကူးပဲဝင်မယ် အစ်ကို၊ ရဲစခန်းမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်မယ်၊ အစ်ကိုအနာ သွေးထွက်လွန်မှာကို မကြည့်ရဘဲ လို့ပဲ၊ ပဲခူးအထိ ဆက်မောင်းရင် သွေးထွက်တဲ့အချိန်တွေ ပိုပြီး သိပ်ကြာသွားလို့ အစ်ကို တစ်ခုခုဖြစ်မှာ နွေး စိုးရိမ်တယ်၊ ဖေဖေအနေနဲ့ကတော့ သမီးကြောင့် ရလွယ်တဲ့ ဒဏ်ရာကို ကုမှာတော့ ကုမှာပါ၊ ပြဿနာကို နောက်မှ ဖေဖေ ရှင်းပလေ့စေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နွေး လှည်းကူးကို ပဲဝင်မယ် အစ်ကို”

လှည်းကူး ဝင်လာသည်နှင့် ရဲစခန်းနေရာကို ပေးမြန်းပြီး ရဲစခန်းသို့ပင် နွေးနွေးချိန် မောင်းဝင်ခဲ့ပါ၏။

ချာလီနှင့် သူ့အဖော်တွေက နွေးနွေးချိန်ကို အတင်းအဓမ္မ ကားတင်ရန် ကြံစည်ကြိုးစားချက်ကိုလည်း အမှုဖွင့်လေသည်။

နွေးနွေးကို အကာအကွယ်ပေးရင်း ကိုမင်းမောင်အား ဓားနှင့် ထိုးခြင်းကိုလည်း အမှုဖွင့်သည်။

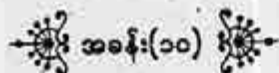
အမှုဖွင့်ပြီးသည်နှင့် လှည်းကူးဆေးရုံသို့ ဆက်မောင်းပြီး ရဲ၏ အကူအညီဖြင့် ကိုမင်းမောင် လက်မှ ဒဏ်ရာကို ဆေးရုံမှ ဆေးထိုးဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းပေးခြင်းများ လုပ်ဆောင်ပေးပါ၏။

အားလုံးအပြီးမှ ပဲခူးသို့ နွေးနွေးချိန်ကပင် ဆက်မောင်းခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်သော် ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ချိန်သည် အိမ်တွင် ရှိမနေပေ။ ညက မီးဖွားထားသော လူနာကို သွားကြည့်သည်ဟု သိရသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ လှည်းကူးမှာ ဝင်ကုခဲ့လို့”ဟု နွေးနွေး သူမဘာသာ ရွတ်ဆိုမိသည်။

အနာရှိန်ကြောင့်ပဲဖြစ်မည်။
ကိုမင်းမောင် ပြဒါးချိန် (၁၀၂)ဒီဂရီအထိ အဖျား
ရှိလေသည်။

ကိုမင်းမောင် ဖျားသောကြောင့်ရော့ ...
လတ်တလော ချာလီဖ် ရန်မအေးဟု ယူဆသည်
ကြောင့်ရော နွေးနွေးချိန်ကို ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ချိန်က ကျောင်း
မတက်နှင့်ဦးဟု ပြောထားသည်။

နွေးနွေးချိန် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုမင်းမောင်
ဖျားနေစဉ် ကျောင်းမတက်လိုပေ။

ကိုမင်းမောင်အား နေ့စဉ် အချိန်နှင့် ဆေးသောက်၊
ဒဏ်ရာကို ဆေးကြော၊ ဆေးထည့် ပတ်တီးအသစ်လဲခြင်းတို့ကို
နေ့စဉ် နွေးနွေးချိန်က လုပ်ပေးရန်လည်း ဖေဖေက မှာကြားထား
သည်။

နွေးနွေးချိန် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယင်းသို့ ပြုလုပ်
ပေးရသည်ကို ကျေနပ်ကြည်နူးပါ၏။ မိမိအတွက် ကိုမင်းမောင်
တွင် ယခုလို ဖြစ်ရခြင်းကို မိမိတွင် လုပ်ပေးရမည့်တာဝန်
ရှိသည်ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ဖြေသိမိပါ၏။

ယနေ့ ...

ဖေဖေ ဆေးခန်းထွက်သွားပြီး မကြာမီပင် မမထား
သည် သူ့ကားလေးနှင့် ပေါက်ချလာသည်။

“ဝေး ... ယောက်မ”

ထားထားက စီခနဲ အသံပြုရင်း ဒရောသောပါးပင်
ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် နွေးနွေးချိန်ကို တွေ့သည်နှင့် အတင်း
ဖက်ကာ ...

“အံ့မာမင်း ကံကောင်းလို့ပါလား၊ ယောက်မရာ၊ ကိုမင်းမောင်
လူစွမ်းကောင်းလို့ ယောက်မ ဘာမှ မဖြစ်တာဆို၊ နို့မို့ရင်
ချာလိုလက်ထဲမှာ ယောက်မ ဘဝပျက်ပြီ”

“မမထား ဒီသတင်း ဘယ်က ကြားလဲဟင်”

“ဒီနေ့ မမထား အိပ်ရာထကတည်းက ကောင်းကောင်း
နေမကောင်းချင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် နွေးတို့ဖေဖေ အန်ကယ်
ရဲ့ ဆေးတိုက်မှာ သွားပြတာ၊ မနေ့က ကျောင်းကအပြန်
နွေးတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ ပြောပြလို့ ဒီကို တန်းပြီး
ပြေးလာတာ၊ ပြောစမ်းပါဦး ယောက်မဖုရ်၊ အန်ကယ်က
လူနာတွေ စီနေတာနဲ့ တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ပြောလိုက်တာ။

သေချာအသေးစိတ် ပြောပြတာမဟုတ်ဘူး၊ အခုကိုမင်းမောင်
ကော ဘယ်မှာလဲ”

“သူ ဖျားနေပီ မမထား၊ အနာရှိန်ရော၊ အိပ်ရေးပျက်ကာ
ရော၊ ပင်ပန်းလွန်းတာရော စုပြုံပြီး မဖျားဘဲနေတော့မလား၊
နွေးရဲ့ဘဝဟာ ကိုမင်းမောင် ကယ်တင်ပေးတဲ့ ဘဝပဲရှိတာ
မမထား၊ တကယ် သူ့ကို နွေး အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်”

ဒီနောက်မှာတော့ နွေးနွေးချိန်သည် ဖြစ်ပျက်သမျှ
အားလုံး အသေးစိတ်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ထားထားအား ပြောပြပေ
တော့သည်။

ကိုမင်းမောင်က သူမအား တံခါးမှန်တွေပိတ်၊
ချက်ချ ခလုတ်နှိပ်ပြီးမှ ဘေးမသီရန်မခစေရန် ကာကွယ်ပေးထား
ပြီးမှ ချာလီတို့အား ရင်ဆိုင်ပုံ၊ ကိုမင်းမောင်၏ အသတ်အပုတ်
သွက်လက်ကျွမ်းလှပုံတွေကို ပြောပြရာ၌ နွေးနွေးချိန်၏ မျက်လုံး
အဖုံမှာ အရောင်လေးများပင် တောက်ပနေသလားဟု ထားထားမှာ
နွေးအား ငေးကြည့်ရင်း နားထောင်ပါ၏။

“ဒါဆို ချာလီက ယောက်မကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့
လိုက်ရဘူးပေါ့နော်”

“တို့ဖို့နေနေသာသာ နွေးအနားတောင် ကပ်ခွင့်မရလိုက်
ဘူး၊ ကိုမင်းမောင်က ချာလီကို ပထမဆုံး လှဲသိပ်ထား
လိုက်တာ”

“ချာလီတို့အဖွဲ့ကိုတောင် ကိုမင်းမောင်က တစ်ယောက်
တည်းနဲ့ အပြတ်လှဲနိုင်တယ်ဆိုတော့ ကိုမင်းမောင် ကိုယ်

တိုင် ကွန်ဖူးတွေ၊ သိုင်းတွေ၊ ဂျူဒိုတွေ ကျွမ်းကျင်ထားလို့
နေမှာပေါ့နော် နွေး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ချာလီကိုယ်တိုင်
က အဲဒါတွေ တော်တော်လိုက်စားပြီး သင်တန်းတွေ
တက်ထားတာလို့ မမထား ကြားတယ်၊ ဒီကိုယ်ခံပညာ
တွေ တတ်ကျွမ်းလို့လဲ ဒီကောင် ချာလီ ဆိုးမိုက်နေတာ
တဲ့”

“အင်း ... အစ်ကို ... အဲလေ ... ကိုမင်းမောင်က ဒီပညာ
တွေ တကယ်ကျွမ်းကျင်တာတော့ နွေး မျက်မြင်ပဲ မမထား၊
နွေး ကားမှန်ထဲက လှမ်းကြည့်နေတာ၊ အစ်ကို အဲ ... သူ
သတ်ပုတ်ပုံက တကယ်ကျွမ်းကျင်တာတွေ မြင်နေရတာပဲ၊
နောက်ပြီး အစ်ကိုအခန်းထဲ အဲ ... ယောင်လို့နော်၊ သူ
အခန်းထဲ ဟိုညက ရောက်သွားရင်း သူ့စားပွဲမှာ အထပ်
လိုက် တွေ့တဲ့ တချို့စာအုပ်တွေက အင်္ဂလိပ်လို ရေးထား
တဲ့ မူရင်းစာအုပ်တွေ ထင်ပါရဲ့”

ထားထားသည် နွေးနွေးချိန်၏ မျက်နှာလှလှလေးကို
ငေးပြီး တွေ့ပြီး ကြည့်နေမိပါ၏။

ဤမိန်းကလေးသည် စကားပြော၌ ယခင်က
ကိုမင်းမောင်ဟု အမည်ခေါ်ပြောခဲ့သော်လည်း ယခု နာမ်စား
'အစ်ကို' 'အစ်ကို'နှင့် အမှတ်မထင် လွှတ်ခနဲ ပြောသည်မှာ သုံး
ကြိမ်တိုင်အောင် ဖြစ်ပါ၏။ ပြောထွက်သွားပြီးမှ ပြန်ထိန်းရသော
သဘောရှိနေသည်။ ပြီး ကိုမင်းမောင် တော်ပုံကျွမ်းပုံ သူ့အတွက်
အသက်ပေးကာကွယ်ပုံတွေ ပြောရာ၌လည်း ကြည်နူးကျေနပ်

ဝမ်းမြောက်သံလေးနှင့် မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်တောက်နေသည့် ကိုလည်း ထားထား သတိထားမိသည်ပင်။

“နေဦး ... ဒါဆို နွေးက ကိုမင်းမောင်ရဲ့ တန်းလျားအခန်းထဲ ရောက်ဖူးသွားပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ရောက်ဖူးသွားတာပေါ့ မမထား၊ အခု သူများနေတာရော၊ သူ့လက်မောင်းက ဒဏ်ရာက ဒရက်ဆင်းလုပ်ပေးရတာ ရော၊ ဆေးမှန်မှန်တိုက်ရတာရောကြောင့် ရောက်သွားတာ လေ၊ နောက်ပြီး ... ဟိုညက ဖေဖေကို မီးမဖွားနိုင်လို့ လာပင့်လို့ ဖေဖေနဲ့ ကိုမင်းမောင် လိုက်သွားတဲ့ညကလည်း နွေး သူ့အခန်းထဲ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပြီးပြီ”

နွေးနွေးချိန်က ဟိုညက လူနာလာပင့်၍ ဖေဖေနှင့် ကိုမင်းမောင် လိုက်သွားရာဝယ် ကိုမင်းမောင်၏ အခန်းပွင့်၊ မီးပွင့်နေ၍ သွားပိတ်ပေးခဲ့ကြောင်းမှစ၍ ထိုညက သူ တွေ့ခဲ့မှု တွေ အားလုံး ထားထားအား ပြောပြပြန်သည်။

“ဒါဆို သူ့ခေါင်းအုံးအောက်က သူ့ညီမလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံကို နွေး မြင်ဖူးသွားပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“သေသေချာချာကို စိန်ပြေနပြေ အဲဒီဓာတ်ပုံကို နွေး ကြည့်တယ် မမထား”

“အဲဒီ သူ့ညီမလေးဟာ နုနုငယ်ငယ်နဲ့ တော်တော်ချော တော်တော်လှတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“နတယ်၊ ငယ်တယ်၊ ချောတယ်၊ လှတယ်၊ ချစ်စရာလည်း သိပ်ကောင်းတယ်”

နွေးနွေးသည် မမထား မေးသည်ကို ပြန်ဖြေရင်း ချက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ မမထားကို ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်မိ တော့သည်။

“နေပါဦး မမထား၊ သူ့ညီမလေး လှတာ၊ ချောတာတွေ မှန်နေတယ်၊ မမထားက သူ့ညီမလေးကို သိနေလို့လား ဟင်”

“ကြိကြိဖန်ဖန် ယောက်မရယ်၊ ဘယ်ကလာ မြင်ဖူးမှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းမောင်ရုပ်ကိုကြည့်၊ တော်တော်ကြည့်ကောင်း တယ်၊ သူတောင် ဒီလောက်ကြည့်ကောင်းနေရင် သူ့ညီမ လေးဟာ သိပ်ချောသိပ်လှမှာပဲလို့ ဈေးတွက်မျိုးတွက်ပြီး နွေးကို ပြန်မေးမိတာ”

“ဒါဆို ဆက်နားထောင်၊ ကိုမင်းမောင်အကြောင်း နွေး ဆက်ပြောပြမယ်”

“ပြော ... ပြော ... ယောက်မရေ၊ မောရင် မမထား ရေခပ် ပေးမယ်”

နွေးနွေးချိန်က ထားထား ပြောပုံ ကို မျက်စောင်းထိုး လိုက်ပါ၏။ မမထား ပြောပုံမှာ ကိုမင်းမောင်နှင့် မိမိကိုပင် ဘစ်မျိုးတစ်မည် အောက်ကလိအားလေသံ ပါနေသည်ဟု ထင်သော ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

“နွေးက ကိုမင်းမောင်ရဲ့ ထူးခြားမှုလေးတွေကို ဆက်စပ်ပြီး ပြောနေတာပဲ မမထား၊ မမထား ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုမင်းမောင်ဟာ သာမန်ထက် ပိုပြီး ထူးခြားတယ်။

ပဟေဠိဆန်တယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊
ကိုမင်းမောင်ဟာ တစ်မူထူးခြားမှန်းသာသိတာ၊ ဘာထူး
ခြားသလဲဆိုတာတော့ ထူးခြားချက်နှစ်ခု ထပ်ပြီး နွေး
တွေ့လို့ မမထားကို ပြောပြတာပါ၊ မမထား စိတ်မဝင်စား
ရင် နွေး ဆက်မပြောတော့ဘူး မမထား။”

“အယ်ကွယ် ... ပြောမှာ ပြောပါ၊ ဘယ်လို နောက်ထပ်
နှစ်ခု တွေ့တာလဲ၊ မမထား၊ သိပ်စိတ်ဝင်စားပါတယ်
နွေး။”

နွေးက ပထမအကြောင်း အနေနှင့် ဟိုညက မီးမဖွား
နိုင်သော လူနာအတွက် ဖေဖေကို လာပင့်ရာ၌ ကိုမင်းမောင်က
ဖေဖေ၏ နိုင်းစေ့ချက် မဟုတ်ပါဘဲလျက် နံရံကပ် မှန်စိရိုထဲမှ
ခွဲစိတ်ကိရိယာအိတ်ကို ဆင်းယူသည်ကအစ မီးမဖွားလူနာကို
ဖေဖေ ခဲရာခဲဆစ် ခွဲစိတ်ကုသရာတွင် ကိုမင်းမောင်သည် အစစ
ကျွမ်းကျင်စွာ ကူညီနိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ သူ့အား ဖေဖေက မေးရာတွင်
ကုလားဆရာဝန်ကြီး မစ္စတာချောက်ဒရိုဆိက နီလို တတ်လာခဲ့သည်
ဟု ပြောပြကြောင်းကို မမထားအား ပြောပြသည်။

ဒုတိယအကြောင်းမှာ ဆရာဦးစိန်ဌေးက ကိုမင်း
မောင်အား တစ်ချိန်က သူနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဒေါက်တာ
ကျော်သူ ဆိုသည်နှင့် လူမှားနှုတ်ဆက်ပြီး အကြောင်ကြောင်
ဆရာဖြစ်ခဲ့ပုံတွေကိုလည်း အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

ထားထား၏ မျက်လုံးတို့သည် ပိုမိုဖြူးဝိုင်းသွားပါ
လေ၏။

“ဘာရယ် နွေး၊ ဒေါက်တာကျော်သူနဲ့ လူမှားတယ်
ဟုတ်လား ... ဟုတ်လား။”

“ကြည့် ... မမထား ပြူးတူးပြဲတဲ့ ဖြစ်ပြန်ပြီ၊ ဆရာဦးစိန်ဌေး
ပြောတာက ကိုကျော်သူဆိုတဲ့သူနဲ့ ဆရာဟာ ဆယ်တန်း
အောင် ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရလို့ ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ
သိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဦးစိန်ဌေးက ဒုတိယနှစ်မှာ
နှစ်ခါဆက်ကျလို့ ဆေးတက္ကသိုလ်က ထွက်ခဲ့ပြီး ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ
ဘက်ကို ပြောင်းတက်ခဲ့ရတာတဲ့၊ ကိုကျော်သူကတော့
စာတော်ပြီး မှန်မှန်အတန်းအောင်တဲ့လူရှိ အခုလောက်ဆိုရင်
ဝါရင့်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလောက်ပြီလို့ပြောတာ၊
ဘာလဲ ... မမထား အသိမိတ်ဆွေထဲမှာ ဒေါက်တာကျော်သူ
ဆိုတာ ရှိနေလို့လား။”

“ဒုတိယမြို့ ကြိုကြိုဖန်ဖန် နွေးရယ်၊ မမထား အသိအကျွမ်း
ထဲမှာ ကိုကျော်သူဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိ
ပါဘူး။”

ထိုစဉ်မှာပင် နံရံကပ် သံစုံသွင်းတိုင်ကပ်နာရီမှ
ဒေါင်ဒင်မြည်သံ ထွက်လာသည်။

“အဲ ... မမထား၊ အစ်ကိုကို ဆေးတိုက်ဖို့ အချိန်ရောက်
နေပြီ၊ ဖေဖေက ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်မို့ ဂရုစိုက်ပါလို့ နွေး
ကို မှာထားလို့။”

“ဘယ်ကအစ်ကိုလဲ နွေး။”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကိုမင်းမောင်အား အစ်ကိုဟု
ခေါ်မိသည့်အတွက် ရဲရဲတင်းတင်းပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြော
လိုက်သည်။

“နွေး မညာချင်ဘူး မမထား။ အခု ကိုမင်းမောင်ကို
'အစ်ကို'လို့ ခေါ်ပြီး ပြောမိတာ သုံးလေးကြိမ် ရှိသွားပြီ၊
ပြောရရင် နွေး ကိုမင်းမောင်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့
ခင်မင်သွားပြီ၊ အထူးကတော့ မနေ့က ချာလို့လက်က
ကယ်တင်လိုက်တာဟာ နွေးရဲ့ဘဝ၊ နွေးရဲ့ အရှက်နဲ့
နွေး ရေတိမ်နစ်မသွားရအောင် သူ့ရဲ့ အသက်ကို ပဓာန
မထားဘဲ ကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်၊ တကယ်လို့သာ ချာလီ
ဖန်တီးလိုက်တဲ့ပွဲမှာ အစ်ကိုသာ သူစိမ်းတစ်ရံဆံဆံနေမယ်
ဆို အနေသားကြီးပါ၊ ချာလီတို့က သုံးယောက်၊ သူက
တစ်ယောက်တည်းမို့ မယှဉ်ပြိုင်ဘဲ အလျော့ပေးလိုက်တယ်
ဆိုရင်ကော အစ်ကိုကို ဘယ်လိုအပြစ်ပြောလို့ ရမှာလဲ၊
အစ်ကိုမှာ အဲဒီလို သူစိမ်းစိတ်မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ညီမလေးကို
ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်က သေသေကျေကျဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့
အနာခံပြီး ကယ်တင်တယ်၊ နွေးမှာ အစ်ကိုမရှိ၊ မောင်မရှိ၊
အစ်မမရှိ၊ ညီမ မရှိတဲ့သူဆိုတော့ သူ့ကိုပဲ ကိုယ့်အစ်ကိုရင်း
တစ်ယောက်လို့ နွေး စိတ်ထဲက သတ်မှတ်လိုက်တယ်၊
ဒါကြောင့် အစ်ကိုလို့ ခေါ်တာပဲ မမထား။ သူ့ကို
အရင်ကလို 'ကိုမင်းမောင်'လို့ ဆက်ခေါ်ရတာ ရင့်တယ်လို့
နွေး စိတ်ထဲက အလိုလို နယူလာမိတယ်၊ သူစိမ်းသိပ်

ဆန်တယ်လို့လည်း ယူဆလာတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို
'အစ်ကို'လို့ ပြောင်းခေါ်တာပဲ မမထား။”

ထားထားက ပြုံးပါ၏။ တစ်မျိုးသော အပြုံးဖြစ်ပေ
သည်။

“သွေးသားတစ်စက်မှ မတော်စပ်တဲ့ အရွယ်ရောက်ဖို့နဲ့မ
ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နှစ်ဦးဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
မောင်လို့နမလို၊ အစ်ကိုလို့၊ ညီမလို သဘောထားတယ်ဆို
တာဟာ စိတ်ရဲ့ လှည့်ဖြားချက်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပယ်လို့
မမထား ထင်တယ် နွေး။”

“ဒါကတော့ မမထားဟာ နွေးကိုရော၊ အစ်ကိုကိုရော
ပင်သေးစကားနဲ့ ပြောတာပါ။”

“မမထားရဲ့ စကားဟာ အထင်သေးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်
သက်ရောက်သွားရင် မမထား နွေးကို တောင်းပန်ပါတယ်
နွေး။ မမထားဘက်က ကြည့်ရင် မမထားရဲ့ အစ်ကိုအင်
ခေါက်ခေါက် ကိုကိုအောင်နဲ့ နွေးတို့ကိစ္စမှာ အကြောင်း
တစ်ခုခုကြောင့် ပျက်သွားမှာ လှ ပကြီးကို မလိုလားဘူးလေ၊
မမထား ကိုယ်တိုင်က နွေးကို ချစ်တယ်၊ ဒီတော့လည်း
မိုးမပြိုဘူး၊ ပြိုခဲ့သည်ရိုသော်ဆိုတဲ့ ဘင်ကြီးအတွေးမျိုး
ဝင်မိတာပေါ့ ယောက်မရယ်၊ မမထားကို စိတ်မဆီနဲ့နော်၊
နွေးက ဗညာရိုမလေးပါ၊ အတွေးအခေါ်အယူအဆကောင်း
တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ ဘဲ ပညာရှိ သတိဖြစ်စိဆိုတာမျိုး
လှစ်စနဲ့ ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ မမထား သတိပေးမိတဲ့ သဘော

မျိုးပါကွယ်၊ ကဲ ... မမထား ပြန်တော့မယ်၊ နွေးလည်လူနာကို ဦးလေး အမိန့်အတိုင်း ပြုစုပေးရမဲ့အချိန် ရောက်နေပြီမဟုတ်လား”

ထားထား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားပါ၏။

နွေးနွေးချိန်သည် အပေါက်ဝတွင် မတ်တတ်လေ့ငေးကျန်ခဲ့ပါ၏။

“အရွယ်ရောက်ပြီး ပိုနဲ့မဟာ သွေးသားတစ်စက်မှ မထော်စပ်ဘဲ မောင်နှမလို ချစ်ကြတယ်ဆိုတာဟာ စိတ်ရဲ့ လှည့်ပြားမှုတစ်ခုပါ”

ဟု မမထား ပြောသွားသောစကားကို နွေးနွေးချိန် ပြန်ပြီးတွေးကြည့်မိသည်။

မမထား၏ စကားသည် “မှားသည်”ဟု နွေးနွေးချိန် ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းနိုင်ပါရဲ့လား။

အစ်ကိုမင်းမောင် ဒီအိမ်တွင် ဒရိုင်ဘာ စလုပ်သည်ဟု အတူသွား အတူလာ နှစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အစ်ကိုမင်းမောင်၏ ထူးခြားချက်များကြောင့် အစ်ကိုမင်းမောင်အကြောင်း အမြဲတွေးမိသည်။ အစ်ကို၏ သိက္ခာသမာဓိကို ယုံကြည်လေးစားသည်။ အစ်ကိုမင်းမောင်ကို အထင်ကြီးသည်။ ကြည်ညိုသည်။

ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်သွားသောအခါ အရမ်းကျေးဇူးတင်ခြင်း ထပ်ဆင့်ပိုလာပြန်သည်။

အရွယ်ရောက်ပြီး မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ ရင်ထဲမှ ယောက်ျားသားတစ်ဦးအား အထင်ကြီးခြင်း၊ လေးစားကြည်ညိုခြင်း

ကျေးဇူးတင်ခြင်း၊ ကြင်နာစိတ်ရှိလာခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ နှလုံးသားမေတ္တာဆီသို့ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ရောက်လာသော လှကားထစ်တွေပဲလား။

ပန်းများသည် ပထမဖူးပါ၏။

ဖူးရာမှ ငုံ့၊ ငုံ့ရာမှ ပွင့်လာသည်ပျိုးများလား။

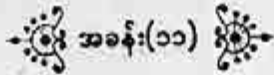
နွေးနွေးချိန်သည် သူမဘာသာပင် သူမ၏ ဦးခေါင်း

လေးကို ယမ်းလိုက်မိသည်။

ဆေးအိတ်ဆွဲကာ အစ်ကိုရှိရာ တန်းလျားအခန်းသို့

နွေးနွေး လာခဲ့ပေတော့သည်။

ရောက်ချိန်တန်သောနာရီ မတိုင်မီကတည်းက
ရောက်လာမည်သူကို ကိုမင်းမောင် စိတ်ဆန္ဒစောစွာဖြင့် မျှော်
သည်။

သည်နာရီအချိန်တွင် ရောက်လာပြီး အနာပတ်တံ
ကို ဖြေမည်။ ဒဏ်ရာအနာကို ဆေးကြောသန့်စင်မည်။ ဆေးအသစ်
ထပ်ထည့်မည်။ သောက်ရမည့်ဆေးကို ပေးတိုက်မည်။ ပတ်တံ
အသစ် ပြန်စည်းပေးမည်။

ကိုမင်းမောင်သည် သူ့အခန်းမှ ကုလားထိုင်တွင်
ထိုင်ကာ လာမည်လမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

လာကယ်တော့ ...

ကိုမင်းမောင်အဖို့ ယခု မိမိ၏ လက်ရှိဒုရိဒဘာဘဝ
လက်ရှိကျရောက်နေသော အခြေအနေတို့၏ လက်ရှိအချိန်ကာလ
ဝယ် နှလုံးသားနှင့် ပတ်သက်သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးကို ရှောင်
စေ၊ ရှားစေဟူ၍သာ ဖြစ်သင့်ချိန်မှန်း သိပါ၏။

ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ် အသိဆုံး မဟုတ်ပါလား။
ကိုယ့်ဘဝ၏ နိဂုံးပိုင်းသည် ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း
သို့ ကြီး ဘယ်တော့ ဘယ်ကြီးစင်ရောက်လေမည် မသိသေးပါဘဲ
သူ့ကို ဘာကြောင့်များ နှလုံးသားမှ ပေါက်ဖွားလာသော မေတ္တာ
အား ရှေ့တန်းတင် ဦးစားပေးချင်နေမိသနည်း။

ဤသည်က မိမိ၏ အသိတရားကို သိစိတ်ဖြင့်ပင်
အိမ်နီးချုပ်ရမည်ဟု စိတ်ဆင်ရိုင်းကို ချွန်းအုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်နေ
သည်။

လက်တွေ့၌မူကား ...

နွေးနွေးချိန်နှင့် အတူသွား အတူလာရသည်ကို
ကြည့်နူးနှစ်သက်မိသည်က အစဖြစ်သည်။

နွေးနွေးချိန်က မိမိနှင့် နီးကပ်စွာ ပတ်တံဖြေ
ဆေးထည့်၊ ပတ်တံစည်း၊ ဆေးတိုက်လေတိုင်း ကိုမင်းမောင်၏
နှလုံးသားသည် ဘယ်တုန်းကမှ ခုန်လေခုန်ထမရှိခဲ့ဘဲလျက်
သခု ဘာလို့များ လှိုင်းကြွက်ခွပ်လို့၊ ပုရွန်ဆိတ်ခုန်သလို
ဘဆတ်ဆတ် ခုန်လာရလေသည်။

နွေးနွေးချိန် တိုက်သောဆေးမှာ ဆေးခါးဖြစ်ပါလျက်
မိမိခံတွင်းလျှာများ ဘာကြောင့် ချိုနေလေသနည်း။

အနီးကပ် တိတ်တောတာ နွေးနွေးချိန်၏ စကား
အပြာသံလေးတွေမှာ မိမိအတွက် ဘာကြောင့်နတ်စောင်းတူရိယာ
သံလို သာယာနာပျော်ဖွယ် ချိုမြိန်နေသနည်း။

ယခင်က 'ကိုမင်းမောင်'ဟု ခေါ်ခဲ့ရာမှ ယခု အစ်ကို ... အစ်ကိုနှင့် ခေါ်သံပြောသံတို့သည် မိမိနားဝယ် ဆမြဲ တစေ ဘာကြောင့် ကြားချင်နေမိဘိသနည်း။

အင်း ... ခက်များခက်ပြီလား မပြောတတ်။

မိမိ၏ ရင်တွင်း ချစ်ခြင်းနှလုံးသားမေတ္တာ နွေးနွေး အပေါ်တွင် သက်ရောက်နေပြီမို့ ဤအချိန် နွေးနွေးဂေဟာကြီး မှ မိမိ ဇွန်ဇွာသွားသင့်လေပြီလား။

တကယ်တမ်းတော့ ဇွန်ဇွာသွားနိုင်ပါရဲ့လား။

နွေးနွေး ကိုယ်တိုင်ကပင် မိမိကို သူမ၏ အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာကဲ့သို့ မဆက်ဆံ။ အခင်အမင် သံယောဇဉ်အကြင်နား လေးတွေနှင့် ဆက်ဆံလာသည်ကို မိမိ တွေ့ရှိခံစားနေရသည်။
ဪ ... နွေးနွေးရယ် ... နွေးလေးရယ်။

“အစ်ကို”

တွေးနေ ငေးနေစဉ်မှာပင် 'အစ်ကို'ဟု ခေါ်ရင်း ရောက်လာသော နွေးနွေးချိန်အား ...

“နွေး”

ဟု အလိုလို ခေါ်မိသွားသည်။

ဇွန်းအုပ်နိုင်သောအခါ ထိန်းသိမ်းနိုင်စေကာမူ ဇွန်း မအုပ်မိသည်နှင့် ဆင်ရိုင်းသည် လွတ်ထွက်သွားလေပြီကော။

နွေးဟု ကိုမင်းမောင်က ပြန်ခေါ်လိုက်သည်ကို နွေးကလည်း ချက်ချင်း သတိထားမိကာ ပြုံးလိုက်ပါ၏။

နွေး၏ အပြုံးသည် အလွန်ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ကြည်နူး သွားသော အပြုံးဖြစ်ပါ၏။

နိဒါန်းမပျိုး ...

ရင်တွင်းနှလုံးသားကိုယ်စီ၏ တန်ခိုးကြောင့် ကိုမင်း မောင်က 'နွေး'ဟု ပြန်ခေါ်ရင်း သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းကာ ကြိုသည်နှင့် နွေးနွေးသည် ဘာမပြော ညာမပြောပင် လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းထားသည့် အထဲသို့ သူ၏ ကိုယ်လုံးလေး ပစ်ဝင်လိုက်တော့သည်။

အလိုလိုပင် ပေါက်ဖွားကြလေပြီကော။

နွေး၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ကိုမင်းမောင်သည် နှစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားမိတော့သည်။

နွေးကလည်း ကိုမင်းမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သူမ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီး ပတ္တာဆက်ပြန်လည် ဖက်ထားလိုက်ပေသည်။

ပေါက်ကွဲခြင်းဖြင့်ပင် အသည်းချင်း ဂဟေဆက်မိကြ တော့သည်။

တကယ်ဆိုမှ ကိုမင်းမောင်ရော နွေးနွေးရော ငေးတွင်း ကိုယ်စီ ခံယူသိရှိထားသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိနေပါ တ်။

ကိုမင်းမောင်က နွေးအား ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် ... နှစ်ဦးသား လက်ထပ်သည်အထိ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်နိုင်ကြမှန်း ကိုယ်စီ သိထားပြီးသား ဖြစ်ပါလေ၏။

နွေးနွေးတွင် မိဘချင်း လူကြီးချင်း သဘောတူရုံမက
နွေးကိုယ်တိုင်က လက်ခံခေါင်းညှိတ်ခဲ့သော ကိုဇေယျာအောင်ကို
မလွဲမသွေ လက်ထပ်ရမည်သာ။

ကိုမင်းမောင်ကျတော့လည်း သူ့ဘဝသည် အနာကမ်
အတွက် သေမလား ရှင်မလား မရေရာ မသေချာသော ဘဝတွင်
ရပ်တည်နေသည်။

သို့စဉ်ပါလျက် ...

ရင်ထဲနုလုံးထဲ ကိုယ်စိက အပြန်အလှန် ချစ်နေကြ
သည်။ ကိုယ်စီ ဝိုချင်လျက်လက်တို့အဆင်သို့ ရောက်နေကြ
သည်။

ယခုမှ ချစ်စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောရဘဲလျက်
ပေါက်ကွဲလေပြီကော။

“နွေး”

“အစ်ကို”

“ချစ်နေမိတယ်လေ၊ ထိန်းသိမ်းပါတယ်၊ အခု ဖြုန်းခနဲ
ပေါက်ကွဲသွားပြီ နွေး”

“အတူတူပါပဲပေါ့၊ နွေးလည်း အစ်ကိုအတိုင်းပဲပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်မှန်း သိတဲ့ကြားကပဲ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်တာပါ၊
အနိုင်အခံကြီးတယ် ထုထည်ကြီးတယ်”

“ဟော်တယ် အစ်ကို၊ နွေးဟာ အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့
ပေါင်းစပ်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်မှန်း ခံယူထားပြီးသားပါ၊ နွေးဟာ

မမထားရဲ့ အစ်ကို ကိုဇေယျာအောင်နဲ့ လူကြီးချင်း
သဘောတူ စေ့စပ်ပြီးသားပါ”

“အင်း ... နွေးက ကိုဇေယျာအောင်နဲ့ စေ့စပ်ထားတာကိုး”

“အစ်ကိုက ကိုဇေယျာအောင်ကို သိထားသလိုပဲ၊ အစ်ကို
ဒီအိမ်ကို ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ နွေးတို့ အိမ်သန့်
ရှင်းရေးလုပ်တာ မှတ်မိသေးလား”

“မှတ်မိပါတယ် နွေး”

“အဲဒီတုန်းက မမထား ရောက်လာပြီး အစ်ကိုနဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးတော့ အစ်ကိုဟာ မမထားကို ဒီအရင်ကတည်းက
သိထားပြီးသားပဲ ပေါ်နေတယ်၊ မမထားကလည်း အစ်ကိုကို
မြင်ဖူးသလိုပဲတဲ့၊ အစ်ကိုက ကိုဇေယျာအောင် ကိုရော၊
မမထားကိုရော သိထားတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ နွေးရယ်၊ အစ်ကိုက ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်
ပဲဟာ၊ သူတို့အလွှာနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးဖို့ ဘယ်လွယ်မလဲ၊
ဒရိုင်ဘာဟာ ဒရိုင်ဘာအဆင့်ချင်းတူတဲ့ မိတ်ဆွေသာ
ရှိတာပေါ့၊ ကိုဇေယျာအောင်လို လူက နိုင်ငံခြားသွားပြီး
တောင် ဘွဲ့ယူနေတဲ့လူပဲ”

“ဟော ... ကြည့်၊ ကိုဇေယျာအောင် နိုင်ငံခြားသွားပြီး
ဘွဲ့ယူတာတောင် အစ်ကို သိနေတာ”

“သိတာပေါ့ နွေး၊ ကိုဇော်ဝိတ် သိထားသမျှလောက်
အစ်ကို သိနိုင်တာပေါ့၊ ကိုဇော်ဝိတ်က ကိုဇေယျာအောင်တို့
မမထားတို့အကြောင်း အစ်ကိုကို ပြောပြတယ်လေ နွေး”

“လှိုမ့် ... လှိုမ့် ... အစ်ကို လှိုမ့်သမျှ နွေး ယုံလိုက်မယ်၊ နွေးက အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်မိပြီကိုး၊ ဒါပေမဲ့ နွေး အမြဲ တွေးတယ်၊ အစ်ကိုဟာ တကယ့်အစစ်အမှန် ဒရိုင်ဘာ အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် နွေးတို့အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလာလုပ် နေတာလို့ပဲ နွေး ထင်နေတယ်”

“ဒါကတော့ နွေးက အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်လို့ အဆင့်မြင့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ စေတနာနဲ့ သက်သက် အထင်ကြီးတာပါ”

“နွေး အစ်ကိုကို အထင်ကြီးတာတော့ အမှန်ပဲ၊ အစ်ကို ရဲ့ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အပြုအမူ လှုပ်ရှားပုံတွေ မှန်သမျှဟာ အထက်တန်းဆန်နေတယ်၊ နောက်ပြီး ဆရာဦးစိန်ဌေးကတောင် လူမှားတယ်ဆိုတော့ ...”

ကိုမင်းမောင်က နွေး၏ ပါးပြင်ကို သူ၏ ပါးပြင်နှင့် ကပ်ထားလိုက်ပြီး ...

“တော်ပါတော့ နွေးလေးရယ်၊ အစ်ကိုကို နွေး အထင်ကြီး ချင်သလောက်ကြီးပေတော့၊ ဘာပဲထင်ထင် တစ်နေ့ကျရင် တော့ အစ်ကိုဟာ ညောင်မြစ်လား၊ ပုတ်သင်ညိုလားဆို တာ အဖြေပေါ်လာမှာပါ၊ ဒီတော့မှ နွေး ရင်ထဲနှလုံးထဲ က အချစ်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အစ်ကိုက နွေးရဲ့ လောကကြီးမှာ အမှန်းဆုံးလူလို့ မသတ်မှတ်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ အင်းပါလေ နွေးက အဲဒီလို သတ်မှတ်တယ်ဆိုရင်တော့

အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကိုက ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုက်နေ မယ်မှန်းမှ မသိတာ”

“ဘာတွေကို ရည်ရွယ်ပြောနေတာလဲ အစ်ကို”

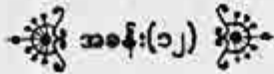
ဘာတွေကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေပါသည်ဆိုခြင်း ကိုမူ ကိုမင်းမောင် နှုတ်ဖျားမှ ရှင်းလင်းချက် တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ ထွက်မလာပေ။

နွေးက ဆက်ပြီး ကိုမင်းမောင် အခန်းတွင် တွေ့ခဲ့ ရသည့် စာတန်းတွေနှင့် ဓာတ်ပုံညီမလေးအကြောင်း ဆက်ပြီး မေးချင်မိသည်။ စာပွဲပေါ်မှ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေအကြောင်းလည်း မေးချင်သည်။

သို့သော် ... အစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲပြီး အပြေခက်မှာနိုး၍ မမေးတော့ ပါပေ။

ဪ ... သိပ်ချစ်တဲ့အစ်ကို စိတ်မပင်ပန်းစေလိုပါ။

အမှုပွင့် လက်ခံလိုက်သော လှည်းကူးရဲစခန်းက အမှုကျူးလွန်သော တရားခံကလည်း ရန်ကုန်လိပ်စာ၊ အမှုကျူးလွန် ခံလိုက်ရသော တရားလိုကလည်း ရန်ကုန်လိပ်စာ ဖြစ်နေသော ကြောင့် အမှုတွဲကို ရန်ကုန်ရဲစခန်းသို့ လွှဲအပ်ပါ၏။

ယင်းအမှုတွဲအရ လောလောဆယ် တရားခံ ချာလီ နှင့် ဝေလုကို ရဲက ဖမ်းလိုက်သည်ဟု နွေးနွေးချိန်သည် ပေပေမှ တစ်ဆင့် ကြားရသိရပါ၏။

ပါဂျရိုကားမောင်းသူ ကျန်တစ်ယောက်ကိုမူ ကိုမင်းမောင် အမှုပွင့်တိုင်ချက်ပေးစဉ်ကတည်းက မပါဝင်သော ကြောင့် မဖမ်းပေ။

သို့သော် ...

အမှုသွားအမှုလာအရ ရဲက ခုံစမ်းဆဲကာလ ဖြစ်နေ့၍ လည်းကောင်း ...

ချာလီနှင့် ဝေလု၏ မိဘများသည် ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နေ၍လည်းကောင်း ...

သက်ဆိုင်ရာက ချာလီနှင့် ဝေလုတို့ နေထိုင်ရာရပ် ကွက်မှ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးများက အခိုင်အမာ အာမခံသော ကြောင့်လည်းကောင်း ...

လောလောဆယ် အခြေအနေအရ အာမခံပေးလျှင် ရသော အမှုဖြစ်နေ၍လည်းကောင်း ...

ထိုသို့သော အကြောင်းအချက်များကြောင့် ရဲက လောလောဆယ် အာမခံပေးမည်။ လိုအပ်ပါက ချက်ချင်းပြန်လည် ဖမ်းဆီးမည်ဆိုသောအချက်နှင့် ခေါ်သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်ဟု ဦးအောင်ချိန် ကြားသည်။

ထိုသို့ ကြားရပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန် ဆေးခန်းမသွားသေးမီ ချိန်နွေးနွေးဂေဟာခြံကြီးထဲ သို့ ပါဂျရိုကားဖြင့် ချာလီ၏ မိဘများ၊ ချာလီ၊ ဝေလုတို့ ရောက်လာကြပေသည်။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်မှာ သူတို့ဘက်က ကျူး လွန်ထားခြင်း ဖြစ်စေကာမူ ယဉ်ကျေးမှုအရော အိမ်ရှင်ဝတ္တရား အရော အားလုံးကို လက်ခံတွေ့ဆုံပေသည်။

“မိုက်မဲလွန်းတဲ့ သားအတွက် ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သမီးကို ကျွန်တော် ဘယ်လို မျက်နှာပြုရမလဲမုန်းတောင် မသိပါဘူး ဗျာ၊ ဆရာဝန်ကြီးက အခုလို လက်ခံတွေ့ဆုံခွင့်ပေးတာကိုပဲ ထပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုလာတဲ့ ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်က ဘာများ ကူညီနိုင်မလဲ”

“ဒီကောင် ချာလီရော၊ သူ့သူငယ်ချင်း ဝေလုကိုရော ရဲက ဖမ်းဆီးပြီလေ၊ အခု အမှုစစ်ဆဲကာလအတွင်း အာမခံ ခဏပေးထားတာ၊ ဒီနှစ်ကောင်က သူတို့ရဲ့ အများကို ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သမီးဆီမှာ ဝန်ချဟောင်းပန်ဖို့ အတွက် ကျွန်တော်တို့လင်မယား ကိုယ်တိုင် ချာလီ မိဘအနေနဲ့ လိုက်လာတာပါ။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆရာဝန်ကြီး တို့ဘက်က အမှုကို ကျေအေးပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာဝန်ကြီး”

ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်က အပေါ်မော့ပြီး စဉ်းစား သည်။ ပြီး သမီးနွေးနွေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သမီးရဲ့ဆန္ဒ ဘယ်လိုရှိသလဲ သမီး”

“ဒီကိစ္စမှာ သမီးက အဓိက ဖြစ်မနေဘူး ဖေဖေ၊ အစ်ကို့ မင်းမောင်သာ အဓိကဖြစ်နေတယ်၊ သမီးမှာ အစ်ကို့ မင်းမောင် ဝင်ကယ်လို့ မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းခဲ့ဘူးဆိုတာ လည်း ဖေဖေ သိပြီးသားပဲ၊ အစ်ကိုမင်းမောင်မှာသာ ဓားထိုးခံရတာ၊ ဒီတော့ ကျေအေးဖို့ မကျေအေးဖို့ဆိုတာ အစ်ကိုမင်းမောင်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်မှကောင်းမယ်၊ လှည်းကူးရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ခဲ့တာလည်း အစ်ကိုမင်းမောင် ဖွင့်ခဲ့တာကိုး”

ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ချိန်က ချာလီနှင့် သူ့မိဘများ ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီကိစ္စမှာ ကာယကံရှင် အဓိက အကျဆုံးက မောင်မင်းမောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒုတိယအဓိကကတော့ သမီးနွေးပေါ့လေ၊ ဒီတော့ ကျုပ် မောင်မင်းမောင်ကို ခေါ်ပေးပါ့မယ်၊ လူကြီးမင်းတို့ ကိုယ် တိုင် မောင်မင်းမောင်နဲ့ ပြောကြပါ၊ ညှိကြပါ၊ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်နဲ့ သမီးနွေးကတော့ မောင်ချာလီဟာ နောက် တစ်ကြိမ် ဒါမျိုးမဖြစ်စေဘူးလို့ မိဘဖြစ်တဲ့ လူကြီးမင်းတို့ ကိုယ်တိုင်ရော မောင်ချာလီ ကိုယ်တိုင်ရော ကတိပေးပြီး လိုက်နာမယ်ဆီရင် ကျေနပ်မှာပါ”

“စိတ်ချပါ ဆရာဝန်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက ချာလီမိဘအနေနဲ့ ကတိပေးပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒီကောင် ဒီလိုမိုက်ရိုင်းရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဒီကောင်ကို ရိုက်နှက်ပြီး ရဲစခန်းကို ကိုယ်တိုင် ပို့မှာပါ၊ စိတ်ချပါ ဆရာဝန်ကြီး”

ချာလီကလည်း နွေးနွေးချိန်အား နောက်ထပ် ဤသို့ ဘယ်တော့မှ မပြုမူတော့ပါ။ ယခု ပြုမူမိခြင်းကိုလည်း တောင်းပန် ပါသည်ဟု မျက်နှာအောက်ချ တောင်းပန်စကား ဆိုလေသည်။

“ဒါထက် ဆရာဝန်ကြီး ခင်ဗျာ၊ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ သမီး ပြောတဲ့ မောင်မင်းမောင်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာပါ”

နွေးနွေးချိန်က အတင်းပင် စွတ်ဝင်ပြောပါ၏။

“ဒရိုင်ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ကိုမင်းမောင် နွေးနွေးကို စောင့်ရှောက်ရင်း ကျောင်းပို့ကျောင်းပြန် လိုက်မောင်ပေးနေတဲ့ အစ်ကိုလို့ လူတစ်ယောက်ပါ”

ဦးအောင်ချိန်က မနှင်းမဲ့ ခေါ်ပြီး မောင်မင်းမောင် ဒီအိမ်ကို ခဏလာပါဦးဟု ပြောခိုင်းစေလွှတ်လိုက်သည်။

နွေးနွေးချိန်က ကိုမင်းမောင်အား ဂုဏ်တင်စားပြောနေသည်ကို ချာလီ၏ မိခင်က မသိမသာ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လိုက်ပါ၏။ ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင်က ဒရိုင်ဘာဟု ပြောပါလျက် နွေးနွေးချိန်က ဂုဏ်ဆယ်ပြောသည်ကို မနှစ်မြို့သော သဏ္ဍာန်ရှိခြင်းကိုလည်း နွေးနွေးချိန် သတိထားမြင်တွေ့လိုက်ပါ၏။

ချာလီ၏ မိခင်သည် ဆက်၍ မလိုတမာ အသံနှင့် ဆက်ပြောပြနေသည်။

“အဲဒီဒရိုင်ဘာရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သားလေးချာလီရဲ့ မျက်နှာကြီး ယောင်ကိုင်းနေတာကိုလည်း ကြည့်ပါဦး နွေးနွေး။ လည်ကုပ်မှာလည်း လက်ဝါးစောင်းရာကြီး ဖူးယောင်နေတယ်၊ ဝမ်းဗိုက်ဆိုလည်း အထိမခံနိုင်အောင် နာနေလို့ အဲဒါတွေအားလုံး ဆရာဝန်ခေါ်ကုနေရပါတယ်၊ ချာလီရဲ့ သူငယ်ချင်း မောင်ဝေလုလည်း ကိပ်ပါက်ထား တာခံရပြီး နာနာကျင်ကျင်ပဲ နွေးနွေး”

“အဲဒီလို ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အန်တီ၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း ကျွန်မ ဘဝပျက်ပြီပေါ့၊ ကိုဝေလု ခံရတာလည်း သူက အစ်ကိုမင်းမောင်ကို ဓားနဲ့ ထိုးတာကိုး၊ အစ်ကိုမင်းမောင် ကလျင်လို့ လက်ကွေးပြီး ခံလိုက်တဲ့အတွက် အစ်ကို မင်းမောင်ရဲ့ လက်မောင်းကို ထိုးမိတာ၊ နို့ပို့ရင် ရင်ဘတ် ကို ကိုဝေလုက ချိန်ပြီးထိုးတာလေ အန်တီ၊ ဒါတွေအားလုံး ကျွန်မ ကားမှန်ပေါက်က အားလုံးမြင်နေသားပဲဟာ”

ကိုမင်းမောင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာပါ၏။ သူတို့ ဝိုင်းထိုင်နေသော ဆိုဖာဝိုင်းသို့ ဆိုဖာလွတ် ခဏကမှ ကိုမင်းမောင် မထိုင်ပေ။

“လာဟေ့ ... မောင်မင်းမောင် ဝင်ထိုင်ပါဦး၊ ဒီမှာ မောင်ချာလီရဲ့ မိဘတွေ လိုက်လာပြီး ကျေအေးပေးဖို့ လည်းပြောတယ်၊ တောင်းပန်လည်း တောင်းပန်တယ်”

“အဲဒါ ဦးလေးနဲ့ နွေးရဲ့သဘောပါ”ဟု ပြောရင်း ကိုမင်းမောင်သည် ဆိုဖာလွတ်တွင် ယို့ယို့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“အဲဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ မောင်မင်းမောင်၊ ဒီကိစ္စမှာ သမီးနွေးကို အကာအကွယ်ပေးရင်း မောင်မင်းမောင် ဓားထိုးခံလိုက်ရတာမို့ မောင်မင်းမောင်သာ အဓိကလို့ သမီးနွေးက ပြောနေတယ်၊ ဦးလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးနွေးရဲ့ သဘောမျိုးပဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်မင်းမောင် ကို တမင်ခေါ်လိုက်တာ”

ကိုမင်းမောင်က ချာလီကို ကြည့်သည်။
 ချာလီကလည်း ယခုမှ ကိုမင်းမောင်ကို သေသေ
 ချာချာ ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ချာလီ၏ မျက်စိတွင် အံ့ဩခြင်းတွေ
 ပြစ်ပေါ်လာပုံကို တွေ့ရသည်။

ဘာကြောင့် ချာလီက ကိုမင်းမောင်အား ယခုမှ
 သေချာကြည့်ပြီး အံ့ဩရလေသနည်း။

ဝေလုကို ကိုမင်းမောင် ကြည့်ပြန်သည်။

ဝေလုက ပြန်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားပါ၏။

ချာလီ၏ အဖေနှင့်အမေကိုမူ ကိုမင်းမောင်ထံ
 လုံးဝ မကြည့်ပါပေ။

"တကယ်ပဲ ချာလီဟာ နောက်ထပ်ပြီး နွေးကို မနှောင့်ယှက်
 တော့ပါဘူး။ ဒီလို မလှုပ်တော့ဘဲ ချာလီက သေချာရင်
 စိတ်ချရရင်တော့ အဖေအမေဆက်လုပ်နေမလဲ နွေး
 အမှုဖြစ်တော့မလဲ စစ်ဆန်းက ခေါ်ရင် သွားရ၊ ရုံးချိန်
 ရင် သွားရနဲ့၊ နွေး ကျောင်းလည်း ပျက်မယ်၊ ရှက်
 စရာလည်းကောင်းမယ်၊ ရှေ့နေငှား ဘာငှားနဲ့ ငွေလည်း
 ကုန်မယ်၊ ချာလီတို့ မောင်ဝေလုတို့ ရုံးပြီး ရုံးတော်
 ထောင်ဒဏ်အပြစ်မျိုး ချလိုက်ရင်လည်း သူတို့ လူငယ်တွေ
 ရဲ့ ရှေ့တက်လမ်းမှာ ထိခိုက်မယ်၊ သိပ်နစ်နာတယ်
 ချာလီကို တကယ်စိတ်ချရရင် အမှုကို ရဲစခန်းမှာ ကျွန်တော်
 ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီး ကျေအေးပေးလိုက်ပါမယ်"

ချာလီ၏ ဖခင်မှာ ကိုမင်းမောင် ပြောသမျှ အားရ
 ဝါးရ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ပြီး ကိုမင်းမောင်
 ကားဆုံးသည်နှင့် သူ့သားချာလီ နောက်ထပ် ဒီလို မပြစ်စေဖို့
 နိုင်အမာ ကတိပေးပြီး စိတ်ချဖို့ ပြောပါ၏။

"အင်း ... အခု ဒီပွဲမှာတောင် ချာလီရော မောင်ဝေလုရော
 မချီမဆန့် ခံခဲ့ရပြီ၊ နောက်ပြီး ရဲက ဖမ်းတော့ အာမခံမရခင်
 စပ်ကြား အချုပ်ခန်းမှာ နေခဲ့ရသေးတယ်၊ အချုပ်ခန်းဆို
 တာ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်စရာကောင်းမှန်းလည်း ကိုယ်
 တွေ ခံစားရပြီး တစ်ချိတည်း လန့်သွားကြပြီ၊ သူတို့
 ဟာသူတို့လည်း နောင်တအကြီးအကျယ် ရသွားပါပြီ၊
 ချာလီဟာ ဘယ်တော့မှ နွေးနွေးကို မနှောင့်ယှက်တော့ဖို့
 အန်ကယ် ရာနှုန်းပြည့် လုံးဝ တာဝန်ယူပါတယ်
 မောင်မင်းမောင်၊ စိတ်ချပါ"

ဒါဆို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်ကျေအေးသွားလေပြီ။
 အကယ်၍သာ ကိုမင်းမောင်က သူ ဖွင့်သော
 အမှုကို မကျေအေးပေးပါက ရဲက အချိန်မရွေး ပြန်ဖမ်းမည်ကိုလည်း
 ချာလီ နားလည်သဘောပေါက်သည်။ ပြီး ယခု ကိုမင်းမောင်၏
 ကားထဲတွင် မိမိတို့ လူငယ်၏ဘဝလေး နစ်နာသွားမည်ကို
 မိမိကြောင်းပင် ပါနေသည်။

ချာလီသည် ဘာမပြော ညာမပြော ဆိုဖာပေါ်မှ
 မင်းက ကြမ်းပြင်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြီး ကိုမင်းမောင်

အား လက်အုပ်ချီလိုက်သည်ကို ချာလီ၏ မိခင်က ဒရောသောပါး မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် သားချာလီကို လှမ်းဟန်တားစကား ဆိုလိုက်သည်။

“သား ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ကို သား ဘယ်လောက်ပဲ ကျေးဇူးတင်တင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက်အုပ်ချီကန့်တော့ စရာမလိုဘူး၊ သားအတွက် အများကြီး သိက္ခာကျတယ်၊ ရော့... ဒီမယ် မာမီ ပိုက်ဆံအိတ်၊ ဘဏ်ထုတ်တစ်ထောင် တန် သုံးအုပ်ပါတယ်၊ သား ကျေးဇူးဆပ်ချင်ရင် ကြိုက် သလောက် ပေးလိုက်၊ သုံးသိန်းစလုံး ပေးလိုက်၊ ဒါမှ လိုသေးတယ်ဆိုရင် မာမီ ချက်လက်မှတ် ထပ်ရေးပေး မယ်”

ချာလီက သူ့မာမီကို မော့ကြည့်သည်။

ပိုက်ဆံအိတ် လှမ်းပေးသည်ကို ချာလီက လက်ဖျား နှင့် မတို့၊ လှမ်းမယူ။ သူ့မာမီအား ပြန်ပြောလိုက်သံ ထွက်လာပါ ၏။

“မာမီ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နေရာတကာမှာ ငွေနဲ့ချည်း ယတြာချေလိုရမလား မာမီ၊ ဒီအစ်ကိုမာ ကျွန်တော်ရဲ့ နှစ်ထပ်ကွမ်း ကျေးဇူးရှင် သိလား၊ ဒီအစ်ကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူးလို့ ကျွန်တော် အထိမနာ မကျိုးမပဲ့ မဖြစ် တာ”

“ဘာကွယ့် ... ဘာ”

ချာလီက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရာမှ မထဘဲ ဆက်ပြော သည်။

“မာမီကို သား ရှင်းပြမယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ဒက်ဒီနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး သား အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာ မာမီ မှတ်မိသေးလား၊ သင်္ကြန်ရက်မှာ ဒက်ဒီက သားကို လုံးဝ အပြင်မထွက်ရဘူးလို့ အမိန့်ပေးလို့ သား စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းသွားတာလေ”

“မှတ်မိသားပဲ သား၊ အဲဒါ ဘာပြုလဲ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မာမီ၊ သားနဲ့အဖွဲ့ ကားငှားပြီး ရေပက်ခံသင်္ကြန်လည်တာ ရေကျော်ထဲက လူငယ်အုပ်စုနဲ့ သားတို့ စကားများရန်ဖြစ်ကြတယ်လေ၊ သားသူငယ်ချင်း တွေက အဲဒီလူငယ်အုပ်စုကို မနိုင်မှန်း သိလို့ ထွက်ပြေး ကြတာ၊ သားက ခြေထောက်ဒဏ်ရာရတာမို့ မပြေးနိုင်လို့ အဲဒီလူငယ်အုပ်စုက ဓားတွေ၊ တုတ်တွေနဲ့ သားကို ဝိုင်းပြီး နှုဆော်ကြမှာ၊ အဲဒီတင် ဒီအစ်ကို ရောက်လာပြီး ရေကျော်လူငယ်အုပ်စုကို ဟန်တားပေးလို့ သား ထပ်ပြီး မခံရဘဲ ဒီအစ်ကိုသာ ဝင်မဟန်ရင် သား ပွဲချင်းပြီးမလား၊ ဆေးရုံအတွင်းလူနာ ဖြစ်သွားမလားပဲ၊ ဒီအစ်ကိုပဲ ကျွန်တော်ကို အဲဒီရေကျော်ထဲက သူ့ဆေးခန်းခေါ်သွားပြီး ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပေးတာ၊ နောက်ပြီး ဒီအစ်ကိုပဲ သားကို ကားနဲ့ လွတ်ရာလမ်းကို လိုက်ပို့ပေး တာ၊ ဒီမယ် မာမီ”

ချာလီက ဒီမယ် မာမိဟု ခေါ်ပြီး ဆက်ပြောနေဟန်ပြင်စဉ်မှာပင် ကိုမင်းမောင်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ပြတင်ပေါက်ဆီ သွားပြီး ကျောပေးရပ်နေလေသည်။

“ဒီအစ်ကိုဟာ ဆရာဝန်ဗျ၊ ရေကျော်ထံမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆောင်တိုက် ဖွင့်ထားတဲ့ ဒေါက်တာကျော်သူ၊ အဲဒီတုန်းက သားရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ်၊ အခုလည်း သားထောင်ကျရင် လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ တက်လမ်းပိတ်သွားမယ်ဆိုပြီး အမှုကို ကျေအေးပေးတယ်၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်က သား လက်အုပ်ချီကန်တော့ထိုက်တယ် မာမိ၊ အဲဒီတုန်းက သင်္ကြန်ပြီးတော့ သားကိုယ်တိုင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေရော ငွေတွေထည့်ထားတဲ့ စာအိတ်နဲ့ရော သွားကန်တော့တာ၊ လုံးဝကြီးကို လက်မခံလို့ ပြန်ယူခဲ့ရတယ်၊ မာမိ အိတ်ထဲက ငွေသုံးသိန်းမပြောနဲ့ သိန်းသုံးလေးဆယ်ပေးလည်း ယူမဲ့သူ မဟုတ်ဘူး မာမိ၊ ကန်တော့တယ်ဗျာ ကျွန်တော် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီးကို ကန်တော့တယ် ဟော့ဇကောင် ဝေလု ... လာ ... မင်းလည်း ကန်တော့မင်းက ဒေါက်တာကို မားနဲ့ထိုးခဲ့တာ”

ချာလီနှင့် ဝေလုသည် အားရပါးရ ထိုင်ကန်တော့ကြပေတော့သည်။

တစ်ခန်းလုံးရှိ လူတွေလည်း မီးရေဖျန်းငြိမ်းသွားကြသည်။ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အံ့သြခြင်းကိုယ်စီဖြင့် မှင်သွား

သွားကြသည်။ အနိုက်အတန်အားဖြင့် အခန်းကြီးထဲတွင် အပ်ကျသပင် ကြားနိုင်လောက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ကိုမင်းမောင်၏ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သော ရယ်သံ မောသံ တစ်ခန်းလုံး ဖိန်းသွားပါ၏။ ပြီး ချာလီရှိရာသို့ လှမ်းလာသည်။

“ကိုယ်တော့ နေရင်းထိုင်ရင်း တော်တော်ကြီးကို ဘဝင်မြင့် သွားရမလို့ ဖြစ်သွားပြီ ချာလီ၊ အခု မင်းပြောသွားတာ တွေဟာ ကိုယ့်အတွက် အစစ်အမှန်သာဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝဟာ သိပ်ဟန်ကျတဲ့ ဘဝပေါ့ကွာ၊ ရန်ကုန်လို့ မြို့ကြီးရဲ့ ရေကျော်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကိုယ်တိုင် ဆေးတိုက်ဖွင့်နိုင်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဆိုတာက နည်းနည်းနော့နော့ကြီးမှ မဟုတ်တာပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ချာလီ”

ကိုမင်းမောင်က ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော ချာလီ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲထူ ထရပ်စေလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်၍ ပြောပါ၏။

“မင်း လူမှားနေတယ် ချာလီ၊ ငါက ဖင်ဂျွတ်တက်အောင် တစ်သက်လုံး ကားမောင်းလာခဲ့တဲ့ ဒီရိုင်ဘာတစ်ယောက်ပဲကွာ”

“ဟာဗျာ ... အစ်ကို ဘာပြောပြော ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်ပေးသွားတဲ့ ဒေါက်တာကျော်သူဟာ အစ်ကိုရဲ့

ဒီမျက်နှာ ဒီရုပ်၊ အစ်ကိုရဲ့ ဒီကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ အစ်ကို
အခု စကားပြောတဲ့ အသံအတိုင်းပဲ၊ အစ်ကိုရဲ့ အ
အမောင်းနဲ့လည်း ထပ်တူထပ်မျှပဲ၊ ဆံပင်တွေ လှိုင်းထထွ
ကျွေးနေပုံကလည်း အခု အစ်ကိုပုံတိုင်းပဲ”

“လောကကြီးမှာ လူတုမရှား နာမည်တုမရှားပါ ချာလီ
ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟိုရက်ပိုင်းကလည်း နွေးနွေးရဲ့ တက္ကသိုလ်က
ဆရာတစ်ယောက် အခု ချာလီ လူမှားသလို အစ်ကိုတို့
ကိုကျော်သူဆိုပြီး လူလာမှားသေးတယ်၊ ရယ်စရာပဲပေါ့ကွာ
မင်းတို့ ပြောတာနဲ့ အဲဒီရေကျော်ထဲက ဒေါက်တာကျော်သူ
ဆီ ကိုယ်သွားပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ အဖြာညီအစ်ကိုများ
လားလို့တောင် မေးချင်လာပြီ”

ချာလီ၏ မာမိက ဝင်ပြောပါ၏။

“ဟုတ်သားပဲ သား။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က သူဟာ
သားပြောတဲ့ ဒေါက်တာကျော်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ လူမှားနေ
တာပါလို့ ပြောနေပြီပဲဟာ၊ ကဲ ... မောင်မင်းမောင်
မောင်ရင့် လက်မောင်းက ဒဏ်ရာဟာ သားချာလီကြောင့်
ရတာမို့ အန်တီက ဆေးဖိုးဝါးခ ကူညီပါရစေ၊ လက်ခံ
မယ် မဟုတ်လား”

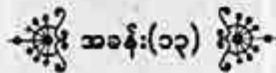
“ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်”

ချာလီမာမိက တစ်ထောင်တန်တစ်အုပ် ထုတ်ပေး
သည်ကို ကိုမင်းမောင်က ယူလိုက်ပါ၏။

“ဒါ ... အစ်ကို သက်သက်ကြောင်တာပါဗျာ” ဟု
ချာလီက မကျေနပ်သံနှင့် ပြောလိုက်ပါလေတော့သည်။
ဤမှာပင် အမူကျေအေးကိစ္စပြီးသွားပါ၏။

“ငါတော့ အံ့ရော နင်းမို့ အံ့ရော ... အံ့ရော”

“ကိုဇော်ဝိတ်က ဘာများ အံ့ရောတွေ ဖြစ်လို့လဲ”

မနင်းမို့ ခြံထဲဆင်းပြီး ဘုရားပန်းကပ်ရန် ပန်းများ လာခူးနေစဉ် ကိုဇော်ဝိတ်က မနင်းမို့နားကပ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကိုယ့်လူကြီးလေ၊ ကိုယ့်လူကြီးပေါ့”

ကိုဇော်ဝိတ်က ဘယ်သောအခါမဆို ကိုမင်းမောင် အား 'ကိုယ့်လူကြီး'ဟု ခေါ်မှန်း မနင်းမို့ သိထားပြီးသားဖို့ ယခု ကိုဇော်ဝိတ် အံ့ရောဟု ပြောနေသည်မှာ ကိုမင်းမောင် အကြောင်း ပင်ဟု နားလည်ပေးသည်။

“ကိုယ့်လူကြီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလို့ ကိုဇော်ဝိတ်က ကိုမင်းမောင်ကို ဒီလောက်ကြီးတောင် အံ့သြနေရတာ လဲ”

“မနေ့ညက ငါ့တို့ လမ်းလျှောက်ရအောင်ဈာဆိုပြီး ကိုယ့် လူကြီးက ခေါ်လို့ ငါ လိုက်သွားတယ်၊ သူက ပဲခူးမှာ သိပ်မကျွမ်းဘူး မဟုတ်လား၊ မဟာစေတီကို သွားချင်တယ် ဆိုလို့ ငါ လိုက်ပို့ပေးတာ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ လမ်း လျှောက်မသွားရပါဘူး၊ မြင်းလှည်းငှားပြီး သွားကြတာပါ။ မဟာစေတီရောက်တော့ ဂေါပကရုံးသွားပြီး မဟာစေတီ တော်ကြီးရဲ့ လိုအပ်သေးတာကို မွမ်းမံဖို့ဆိုပြီး ငွေတစ်သိန်း ကြီးတောင် လှူလိုက်တယ်လေ၊ ငွေတစ်သိန်းမှာ တစ်ထောင် တန်ဘဏ်ထုပ် အသစ်စက်စက် တစ်ထုပ်လုံး လှူလိုက်တာ၊ အဲဒါကို ငါက အံ့ရော ... အံ့ရောလို့ အံ့သြပြီးပြောတာ”

ထိုသတင်းကို မနင်းမို့က တစ်ဆင့် နွေးနွေးချိန်ထံသို့ ချက်ချင်း ရောက်သွားပါ၏။

နွေးနွေးချိန် ချက်ချင်းကြီး သဘောပေါက်လိုက်ပေ တော့သည်။

ချာလီ၏ မိခင်က ဆေးဖိုးဝါးခဟု အမည်တပ်ပြီး အမှုကျအေးစေဖို့ ကိုမင်းမောင်အား ငွေတစ်သိန်းပေးသွားသည်ကို ကိုမင်းမောင်က အထုပ်လိုက်ပင် မဟာစေတီတော်ကြီးသို့ ချက်ချင်း သွားရောက်လှူဒါန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မဟာစေတီတော် မှာ ထပ်မံမွမ်းမံရန် လိုအပ်နေသော စေတီတော်ကြီး ဖြစ်ပါ၏။

အစ်ကိုမင်းမောင် ပြုမူပြောဆိုသမျှသည် အံ့သြကုန် နိုင်ဖွယ်ချည်း ဖြစ်သောကြောင့် နွေးနွေးချိန်မှာ အံ့ပင်မအံ့သြချင် တော့။

အစ်ကိုမင်းမောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး နောက်ပိုင်း ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ နွေးနွေးချိန်အဖို့ အစ်ကိုမင်းမောင်အား အချစ်တစ်ခု တည်းသာ ထားရှိနိုင်လိုက်ပေတော့သည်။

နောက်တစ်ခု ကိုဇော်ဝိတ် ပြောသောစကားကို မနှင်းမုံမှတစ်ဆင့် နွေးနွေး ထပ်ကြားရပြန်သည်။

ယခုလာမည့် တနင်္ဂနွေ သန်ဘက်ခါနေ့တွင် ကိုမင်းမောင်က ကိုဇော်ဝိတ်အား ဟင်္သာကုန်းဘုရားသို့ လိုက်ဖို့ ပေးရန် ပြောနေသည်ဟုသောသတင်း။

ထိုရော့အခါ နွေးနွေးချိန်ကပင် အခုလာမည့် သန်ဘက်ခါ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် တစ်အိမ်လုံး ဒေါ်ဒေါ်ကြွေ၊ မနှင်းမုံနှင့် ကိုဇော်ဝိတ်တို့အားလုံး ပေပေ ဆေးခန်းသွားပြီးသည်နှင့် ဟင်္သာကုန်း ဘုရားသို့ သွားမည်။ မနက်စာ ဟင်္သာကုန်းမှာပဲ စားမည်။ ညနေ ပေပေ ဆေးခန်းက မပြန်လာမီ အိမ်အရောက် ပြန်မည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြွေနှင့် မနှင်းမုံတို့ လိုအပ်တာအားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားပါဟု ကြေညာလိုက်ပေတော့သည်။

စနေနေ့ကတည်းက ဒေါ်ကြွေနှင့် မနှင်းမုံတို့ အလုပ်များကြတော့သည်။

ကြက်သားဆီပြန်၊ ဗာလချောင်ကြော်၊ ငံပြာရည် ဆီသတ်၊ သခွားသီး၊ သရက်သီးဆားရည်စိမ် စသည်တို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ရေဘူး၊ ရေခွေးကြမ်းအိုး၊ ထမင်းအိုး စသည်တို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ပလတ်စတစ်ဆွဲခြင်းများတွင် ထည့်ပြီး အိမ်က ကားနှင့်

ပင် တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် နေမပူခင် အိမ်က အက်(စ်)အီးကားဖြင့် ဟင်္သာကုန်းသို့ သွားရောက်ကြတော့သည်။

ကားကို အောက်ခြေမှာပင် ရပ်ပြီး မှန်ပိတ် တံခါး ပိတ် သော့ခတ်ပြီး ကားစောင့်ကွမ်းယာဆိုင်တွင် အပ်ခဲ့သည်။

နွေးနွေးက ဆင်းပြီး ရှေ့မှသွားသည်။

“ကျုပ်ကို ရေဘူးကြီးပေးလိုက်လေ၊ ကျုပ် ဆွဲသွားမယ် ကိုဇော်ဝိတ်”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်လူကြီးနဲ့ နွေးနွေး ရှေ့ကသွားကြပါ၊ ကျုပ်နဲ့နှင်းမုံက ပစ္စည်းတွေသယ်ပြီး နောက်က ဖြည်းဖြည်း ချင်းပဲ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဟိုမှာ နွေးနွေး ရပ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့် နေတယ်၊ တော်ကြာ ကိုယ့်လူကြီးကို နွေးနွေး စိတ်ကောက် နေဦးမယ်၊ သွား ... သွား”

ကိုမင်းမောင် နွေးနွေးဆီသို့ အမိ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။

ကိုဇော်ဝိတ်သည် ကိုမင်းမောင်အပေါ်တွင် စေတနာ သည်း ပါသည်အမှန်။ သို့သော် သူ့ဟာသူလည်း အကွက်ဆင် သည်များ ရှိပါပေမည်။

နွေးနွေးနှင့် ကိုမင်းမောင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာ နှစ်နှစ်ပြုဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ရိပ်မိပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့စုံတွဲကို ရေမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားစေချင်သောစေတနာလည်းပါသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ ကိုဇော်ဝိတ်အဖို့ အခုလိုအခါ ခြံ့သွား မနှင်းမုံနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးတွင် အတူနေကြပါသည်ဆိုလော်လည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် မအားလပ်သည်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ လူကြီးတွေကို ကြောက်ရသည်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကိုဇော်ဝိတ်မှာ မနှင်းမှု ခြံထဲသို့ ပန်းခူးရေခပ်လာခိုက်လေးမျိုး၌သာ တွေ့ရတတ်သည်။

ယနေ့ ... ယခုလို အခြေအနေမျိုးကျတော့ ကိုဇော်ဝိတ်သည် ဘုရားဖူးရင်း လိပ်ဥတူးလေမည်သာ။

နွေးနွေးနှင့် ကိုမင်းမောင် ယှဉ်တွဲတက်လာကြသည်။

ဟင်္သာကုန်းသည် ရွှေမော်ခော၊ ရွှေသာလျောင်းတို့ ကဲ့သို့ သိပ်မခမ်းနားသောကြောင့်ရော၊ အတန်ငယ် ချောင်ကျသည့် ကြောင့်ရော၊ ရုပ်ဝေးလာ ဘုရားဖူးများပင် အချိန်ပိုမှ လာကြသည် ကြောင့် အတန်ငယ် တိတ်ဆိတ်လူရှင်း၏။

လှေကားထစ်များကို နှစ်ယောက်သား လက်တွဲပြီး တက်ခဲ့ကြသည်။

“ကြည့် ... အစ်ကို ငိုင်နေတယ်၊ ငေါင်နေတယ်၊ ဘာလို့ လဲဟင်၊ ပြန်များအများသွေးဝင်သလား”

“အစ်ကို နေကောင်းပါတယ်၊ ချွေးတွေတောင် စို့လာသေး တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ငူငူငေါင်ငေါင် ဖြစ်နေတာလဲ”

“အင်း ... တောင်တွေး မြောက်တွေးဆိုပါတော့ နွေး”

“ဘာတွေးတာလဲ အစ်ကို”

“ဪ ... အစ်ကိုဘဝပုံစံက ပါးစပ်ကို ခြင်းကြားစွပ်ပြီး စပါးနယ်နေရတဲ့ နွားနဲ့များ တူနေသလားလို့ပါ၊ စဉ်းစား ကြည့်နေတာပါ၊ ကောက်လှိုင်းပုံကြီးပေါ်မှာ ဝေဂိုက်ပြီး နယ်သာနယ်နေရတယ်၊ သူ့ခမျာ ကောက်ရိုးကိုလည်း မစားနိုင်၊ စပါးကိုလည်း မစားနိုင်အောင် ပါးစပ်မှာ ခြင်းကြားကြီး အစွပ်ခံထားရတယ် မဟုတ်လား”

“ဪ ... အစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို နွေးကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ်၊ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ပေမဲ့ ကိုဖေယျာအောင်ဆိုတဲ့ ခြင်းကြားကြီးက ကိုယ့်ကို ပိတ်ထားတယ်လေ၊ အဲ ... ဒါတွေနဲ့ပြီး”

ကိုမင်းမောင်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် နွေးနွေးသည် သူမ၏ လက်ဖဝါးနှုတ်လေးဖြင့် ကိုမင်းမောင်၏ နှုတ်ခမ်းကို ပွပွ လေး လှမ်းပိတ်သည်။

“မပြောပါနဲ့ အစ်ကို၊ အစ်ကို ဒီလိုပြောတာကြားရတော့ နွေး ငိုချင်လာတယ်၊ ငိုချလိုက်မိတော့မယ်”

ဤအချိန် ဤနေရာတွင် လူရှင်းလှပါ၏။

ကိုမင်းမောင်သည် နွေးနွေးအား ဘယ်လိုမှ လက် မထပ်နိုင်ကြောင်း သိရှိခဲ့ယူထားပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သတိ တရား လက်မလွတ်စေဘဲ ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။

နွေးနွေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်နေ့တွင် ကိုဖေယျာ အောင်နှင့် မလွဲမသွေ လက်ထပ်ရမည်မှန်း ခံယူထားပြီး ဖြစ်ပါ၏။

သို့တစေ ...

အခိုက်အတန့်လေးတော့ လွတ်သွားပါ၏။

နွေးနွေး၏ ပါးပြင်ကို ကိုမင်းမောင် ပွေ့ပိုက်ကြူ
မွှေးမိသည်။ နွေးနွေးက ကိုမင်းမောင်၏ ရင်စိတ်ကို မသိမသာ
သတိရစေရုံလေး တွန်းလိုက်သည်နှင့် ကိုမင်းမောင်သည် ချက်ချင်း
ပင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းလိုက်ပါ၏။

ချက်ချင်း လူချင်းခွာလိုက်သည်။

ပြန်လည်၍ နှစ်ဦးစလုံး ထိန်းသိမ်းလိုက်ကြခြင်းပါ

ပေ။

“ကဲ ... အစ်ကို၊ ကုန်းမြင့်ပေါ်အရောက်တက်ကြစို့”
လက်ဖဝါးချင်း ဂဟေဆက်ပြီး တက်ခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကို”

“နွေး”

“နွေး ကိုဇေယျာအောင်ကို လက်ထပ်ရမဲ့ကိစ္စမှာ ကိုဇေယျာ
အောင်က အဓိကဖြစ်နေတယ်။ သူ ပြန်လာရင် နွေး
သူ့ကို အကဲခတ်မယ်။ အခွင့်သာရင် နွေးမှာ ချစ်သူရှိနေ
လို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ကိုဇေယျာအောင်က ဖျက်သိမ်းပေးပါ
လို့ ပြောကြည့်မယ်။ သူက မဖျက်သိမ်းနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့
နွေး မလွှဲမသွေ သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်ရမှာပဲဟာ အစ်ကို”

“နွေးကို အစ်ကိုက တစ်ခု ပြန်မေးမယ်”

“မေးပါ အစ်ကို၊ အစ်ကိုနဲ့ နွေး ရောက်ရှိနေတဲ့ အခြေ
အနေက ခွင့်တောင်းနေစရာမှ မလိုတာ”

“နွေး အစကတည်းက ကိုဇေယျာအောင်ကို နွေး ရင်ထဲက
မချစ်ခဲ့တာလား”

“နှစ်ကယ် ... သုံးကယ် ... ဆယ့်လေးငါးကယ်၊ အကယ်
တစ်ရာပဲ အစ်ကို၊ ဒီလိုပြောတော့ အခုအချစ်နေရတဲ့
အစ်ကို ကျေနပ်အောင်ပြောတာလို့လည်း မထင်လိုက်နဲ့၊
ကိုဇေယျာအောင်အပေါ်မှာ နွေး ချစ်စိတ်လုံးဝမသက်ဝင်ခဲ့
ဘူး၊ ဖိုနဲ့မ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန်
ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ နှလုံးသားရဲ့ အတွန်းအထိုး၊ အပုတ်
အခတ်၊ အနိုးအကြား၊ အလှုပ်အရှားတွေ အခြေခံပြီး ဖြစ်
လာပြီးမှ ချစ်ကြတာပါ။ လှိုင်းပုတ်မှ လှေလှုပ်ရတာပါ”

“ဒါဆို ကိုဇေယျာအောင်နဲ့ နွေး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးတဲ့
အထိ ရောက်သွားတာကို ပြောပြပါလား”

“မဆန်းပါဘူး အစ်ကို၊ နွေးဟာ ရုပ်ချောတယ်၊ တစ်ဦး
တည်းသောသမီးဖြစ်တယ်။ ဖေဖေကလည်း အထိုက်
အလျောက် ကြွယ်ဝတယ်။ နွေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ
လည်းဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ နွေး ဖေဖေဆီကို ကိုဇေယျာအောင်
ရော မမထားရော၊ သူတို့မိဘတွေရော လာလည်ကြတယ်။
မမထားနဲ့ကတော့ နဂိုတည်းက နွေးနဲ့ သိက္ခမ်းပြီးသား
လေ။ အဲဒီမှာ ကိုဇေယျာအောင်က နွေးကို မြင်တွေ့သိက္ခမ်း
ပြီးတဲ့နောက် သူ့မိဘတွေကတစ်ဆင့် ဖေဖေကို နားဖောက်
တယ်။ ဖေဖေအနေနဲ့ကတော့ ဓာတ်သိတွေ ဖြစ်နေလို့
တစ်ကြောင်း၊ ကိုဇေယျာအောင်ဟာ ငြင်းထိုက်သူမဟုတ်

တာကတစ်ကြောင်းမို့ နွေးကို သင့်တော်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ နွေးမှာလည်း ဘာချစ်သူမှ မရှိဘူး။ ကိုယေယျာ အောင်ဟာလည်း ငြင်းထိုက်သူ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ နွေး ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအတွက် နွေးက ကိုယေယျာအောင် နိုင်ငံခြားသွားပြီး ထပ်ဆင့်ဘွဲ့ယူဖို့ လျှောက်ထားတာ ခွင့်ပြုချက်ကျလာတယ်။ ဒါကြောင့် လူကြီးချင်း မိသားစုသား ပီပီ နေစေခဲတယ်။ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာမှ လက်ထပ်မယ် စာတ်လမ်းကတော့ အဲဒါပါပဲ အစ်ကို”

“ကိုယေယျာအောင်ကို နွေး ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ မှန်လည်း မှန်တယ်။ မှားလည်းမှားတယ်”

“ဘာကမှန်ပြီး ဘာကမှားတာလဲ အစ်ကို”

ကိုမင်းမောင် အဖြေမပြပါလေ။ တက်ရန်ကျန်သေး သော ဟင်္သာကုန်းအမြင့်ကို လှမ်းမျှော်မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကုန်းတော်ပေါ် ရောက်တော့မယ်။ ကိုဇော်ဝိတ်တို့ကို စောင့်ရင်း ဟောဒီအုတ်ခုံလေးပေါ်မှာ ထိုင်နားကြစို့ နွေး နှစ်ဦးသား အုတ်ခုံလေးတွင် ထိုင်ကြသည်။

ကိုမင်းမောင်က သူ့အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါစီ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ချွေးလေးစို့နေသော နွေး၏ နှာသီးထိပ်နှင့် မျက်နှာတွင် ချွေးသီးလေးများ ဥနေသည်ကို ယုယုယယ သုတ် ပေးသည်။

အစ်ကိုမင်းမောင်၏ လက်ကိုင်ပဝါမှ အော်ဒီကလပ် ရေမွှေးနံ့လေး ရနေသည်။ နွေး သတိထားမိသည်။

အော်ဒီကလပ်ရေမွှေးသည် ယနေ့ခေတ်ဝယ် တန်ဖိုး အလွန်ကြီးသော ရေမွှေးမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ ယေဘုယျအားဖြင့် အမျိုးသမီးများ မူးမော်လျှင်လည်းကောင်း၊ ပင်ပန်းလျှင်လည်း ကောင်း အော်ဒီကလပ်ရေမွှေးကို ရှုကြသည်။

ပြီး ကိုမင်းမောင်၏ လက်ကိုင်ပဝါကို နွေး သတိ သားကြည့်မိပြန်သည်။ အနောက်နိုင်ငံမှ လုပ်သော ပီရမစ်တံဆိပ် လက်ကိုင်ပဝါအမျိုးစား ဖြစ်ပေသည်။ နွေးက ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာတက္ကသိုလ် သွားသောအခါ ၎င်းပီရမစ်တံဆိပ်မျိုး လက်ကိုင်ပဝါ ဝယ်တတ် သောကြောင့် အင်မတန်တန်ဖိုးပေးရသော လက်ကိုင်ပဝါမျိုးမှန်း သိနေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အစ်ကိုမင်းမောင်၏ အော်ဒီကလပ် ရေမွှေး သုံးစွဲခြင်းနှင့် ပီရမစ်လက်ကိုင်ပဝါကို ကိုင်ခြင်းများအား တွက်ဆလျှင် ကိုမင်းမောင်သည် တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းကောင်းကို သုံးလေ့ရှိမှန်း သိလောက်သည်။

မိမိအား ချွေးသုတ်ပေး ယပ်ခတ်ပေးသော အစ်ကို မင်းမောင်၏ မျက်နှာကို နွေးသည် ဝေးကြည့်ရင်း ...

“တော်ပါပြီ အစ်ကို၊ အစ်ကိုလက်နဲ့ ကိုယ်တိုင် တယုတယ ခပ်ပေးလို့ နွေး ရင်ထဲ အေးသွားပါပြီ၊ အမောလည်း ပြေ သွားပြီ၊ ချွေးလည်း တိတ်သွားပြီ”

နွေးရဲ့ အပြောကို ကိုမင်းမောင်က နှစ်ခြိုက်ကြည် နူးကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်ပါ၏။

“ကဲ ... အမောပြေရင် ဆက်ပြော နွေး”

“နွေး ... ဘာဆက်ပြောရမှာလဲ အစ်ကို”

“နွေးရဲ့ အချစ်အဘိဓမ္မာကိုပေါ့၊ အခုနလေးကပဲ နွေးပြောတယ်လေ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့နဲ့ ရင်တွင်းနလုံးသားရဲ့ အတွန်း၊ အထိုး၊ အပုတ်အခတ်၊ အနီးအကြားနဲ့ အလှုပ်အရှားလေးတွေ အခြေခံလာပြီးမှ ချစ်လာရတာလို့င်းပုတ်လာမှ လှေလှုပ်လာတာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကို၊ ကိုဇေယျာအောင်နဲ့ နွေးမှာ အဲဒီလို အခြေခံ ဘာတစ်ခုမှ လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး၊ သူက ဆန်ပေးလို့ နွေးက ဆားပြန်ပေးတဲ့သဘောသက်သက်ပဲရှိတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကိုဇေယျာအောင်ကို နွေး မချစ်ခဲ့တာ နှစ်ကယ် သုံးကယ် အကယ်တစ်ရာလို့ နွေး ပြောရတာပေါ့”

“အစ်ကိုကိုကျတော့ နွေး ရင်ထဲက ချစ်လာတယ်နော်”

“ဘိုး ... ဒါ ... ပြောနေစရာလိုသေးလို့လား၊ ချစ်တာမှ အကယ်တစ်ရာရဲ့ ဟိုဘက်ဘူတာကိုတောင် လွန်သွားတာ”

“ဒါဆို နွေးရဲ့ ရင်ထဲနလုံးထဲက အစ်ကိုအပေါ် ဘာတွေ အခြေခံပြီး ချစ်လာတာလဲဟင်”

“မိန်းမသားတိုင်းမှာ စပ်စုချင်တဲ့စိတ်မျိုးလေးဟာ ပဋိသန္ဓေပီစအဖြစ်နဲ့ မွေးကတည်းက ပါလာတတ်ကြတယ် အစ်ကို၊ အထူးသဖြင့် အရွယ်ရောက်လာတဲ့ မိန်းမသားဟာ ကိုယ်နဲ့ အနီးကပ်မှာ ရှိနေတဲ့ အရွယ်ရောက် ယောက်ျားသားတစ်ဦးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုရင် စပ်စုချင်တယ်၊ သိချင်တယ်၊ ဥပမာပြောရရင် အစ်ကိုဟာ ဘာလို့ ဒရိုင်ဘာယေဆင်ဆောင့်

ပြီး နွေးတို့ ပဲခူးက ချိန်နွေးနွေးဂေဟာကို ရောက်လာတာလဲဆိုတာ”

ကိုမင်းမောင် ရယ်ပါ၏။

“အစ်ကို ရိပ်မိတယ် နွေး၊ အစ်ကိုရဲ့ အနေအထိုင် အပြောအဆို၊ လှုပ်ရှားပုံတွေအပေါ်မှာ နွေး အမြင်နဲ့ အထင်ကြီးနေတယ်၊ တကယ်တော့ အစ်ကိုဟာ ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်ပါပဲ နွေး၊ အစ်ကိုနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တူရှိနေပြီး အဲဒီလူက တန်းမြင့်ပုဂ္ဂိုလ်ထဲက ဖြစ်နေလို့ အဲဒါနဲ့ရောထွေးပြီး အစ်ကိုကို အထင်ကြီးနေတာပါ၊ တကယ်အစစ်အမှန်သာ အစ်ကိုဟာ တန်းမြင့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေရင် အခုလောက် သိပ်ချစ်ရတဲ့ နွေးကို ကိုဇေယျာအောင်ရဲ့ လက်က ရအောင်ယူဖို့ ကြိုးစားမှာပေါ့၊ အခု ဒရိုင်ဘာဘဝနဲ့ နွေးကို မရမက ရအောင်ယူလိုက်ရင် နွေးဘဝပဲ နာသွားမယ်၊ နွေး ဆင်းရဲမယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကိုဇေယျာအောင်နဲ့ နွေး စေ့စပ်ပွဲကို အစ်ကို အလျှော့ပေး နောက်ဆုတ်တာပါ နွေး”

“အဲဒီလို နွေးအပေါ်မှာ ထောက်ထားပြီး အလျှော့ပေးတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုက သိပ်အဆင့်မြင့်သွားပြန်ပြီ အစ်ကို၊ အင်းလေ ... ထားပါတော့၊ နွေးကတော့ အစ်ကို ပြောသမျှတွေဟာ ဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့ ဖုံးနေတာလို့ပဲ ယူဆတယ်၊ ဖုံးမလုံနိုင်ဘဲ ဟိုဘက်က ပေါ်ထွက်၊ ဒီဘက်က ပေါ်ထွက်တွေ ဖြစ်နေတယ်၊ အစ်ကိုဟာ လျှို့ဝှက်ချက်

ကြီးနဲ့တစ်ခုကို ဇွတ်အဝဗ္ဗဖုံးကွယ်နေတာလို့ပဲ နွေး မှတ်ယူတယ်။ အဲဒါတွေ ဇွတ်ပေးရင် အစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ နွေး ရင်ထဲမှာပဲ မျိုသိပ်ထားပြီး မပေးတာ”

“နွေး အစ်ကိုကို ရင်ထဲက အလှူလို ပြန်ချစ်လာတာပဲ ရော၊ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေမှာ အခြေခံလာတာလဲ နွေး”

“အစ်ကို ဒီအိမ် ဖေဖေဆီမှာ ဒရိုင်ဘာလာလျှောက်ပေး နွေး ဖေဖေနားမှာ ရှိနေလို့ အစ်ကိုကို စပြီး တွေ့တယ်လေ အစ်ကိုရဲ့ ရုပ်နဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သိပ်ကြည့်ကောင်းနေတာဆို မြင်တွေ့တာကအစ အစ်ကိုကို စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ အဲဒီနောက် ဒီအိမ်မှာပဲ အစ်ကိုနေပြီး နေ့စဉ်အပြုအမူ အပြောအဆို အနေအထိုင် လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ နေ့တိုင်း ပဲခူးနဲ့ ရန်ကုန် အသွားအပြန် ကားနဲ့ အတူသွားနေရတဲ့ နွေးက သတိထားမိပြန်တော့ ထပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမိပြန်ရော အတူသွားလာနေပေမဲ့ အစ်ကိုဟာ တည်ကြည်တယ် သိက္ခာစောင့်တယ်။ အခွင့်အရေးကို မရအရ မယူတတ်ဘူး ဆိုတာတွေက ပိုပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ အဲဒါကတစ်ဆင့် ညဘက်ကြီး လူနာလာပင့်လို့ အစ်ကိုနဲ့ ဖေဖေ ထွက်အသွား အစ်ကိုအခန်းမီးပွင့်နေတာကို နွေး ဝင်ပိတ်ပေးရင်း အစ်ကို အခန်းထဲမှာ မြင်ရသမျှတွေဟာ နွေးအနေနဲ့ အစ်ကိုအပေါ်မှာ အရမ်းကြီးကို စိတ်ဝင်စားလာပြန်တယ်။ အဲဒီလို အရမ်းစိတ်ဝင်စားတာဟာပဲ နွေးရဲ့ အိပ်မောကျနေတဲ့ ရင်ထဲက နှလုံးသားကို ပထမဆုံး စပြီး လှုပ်ရှားစေတာပဲ

အဲဒီနောက် ချာလီတို့နဲ့ ဖြစ်လိုက်တဲ့ကိစ္စမှာ နွေးရဲ့ နှလုံး သွားဟာ အစ်ကိုရဲ့ နှလုံးသားဆီ ပြေးသွားတာပဲ။ အဲဒါတွေ အခြေခံပြီး ရုန်းကန်ပွင့်ထွက်ပေါက်ကွဲပြီး ချစ်ပါတယ်လို့ နှုတ်က ဖွင့်မပြောခင်မှာပဲ အစ်ကိုနဲ့ နွေး ချစ်သွားကြတာ မဟုတ်လား အစ်ကို”

မှန်ပါ၏။ ဟုတ်ပါ၏။

နွေး ပြောချက်များမှာ ပြည့်စုံပါ၏။ အဖြေသည် ဆင်းခနဲ ရှင်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာပါ၏။

လှိုင်းပုတ်သောကြောင့် လှေလှုပ်ရသည်သာ။

ကိုဇေယျာအောင်ကျတော့ ရင်ထဲတွင် အိပ်မောကျနေသော နှလုံးသားဖြင့်ပင် အရပ်လေးတစ်ရပ် ပေးလိုက်သလို ခေါင်းညိတ်ကမ်းပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဟင်္သာကုန်းရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ခေတ္တနားပြီး စေတီတော်ရှေ့တွင် ကိုမင်းမောင်နှင့် ကိုဇော်ဝိတ်က ဆောင်ကြောင့်ထိုင်၊ နွေးနွေးချိန်နှင့် မနှင်းမှုံက ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ပြီး လက်အုပ်ချီ အာရုံပြုကန်တော့ကာ ဘုရားရှိခိုးကြသည်။

ကိုမင်းမောင်က သြကာသအစချီ အာမဘန္တေမိ ဘုရားဖြင့် ပထမဆုံး ရှိခိုးခြင်းပြီးမြောက်သွားသည်။

မိမိ ရှိခိုးပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်စီ လှုပ်စီ၊ မျက်လုံးမှိတ် မျက်ခွံပိတ်ဖြင့် လက်အုပ်ချီအာရုံပြု မပြီးဆုံးသေးသည် ချစ်လှစွာသော နွေးနွေးချိန်အား အားမနာစတမ်း စိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်၍ ရွတ်ဆိုလေတိုင်း ပါးချိုင့်လေး ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်၊ ကုန်းတော်အမြင့်ဝယ် လေပြည့် လေညှင်းလေး တိုက်ခတ်သဖြင့် နွေး၏ နက်မှောင်သော ဆံကေသာ

လေးများ လေတွင် လွင့်ပါးသွားလိုက်၊ နဖူးပြင်နှင့် ပါးပြင်ထက် ဝယ် ဆံညွန့်ဆံစလေးများ ရစ်ဝဲကျလိုက်တို့ဖြင့် နွေးသည် သိပ်ကို ကြည့်ရှုလှပနေပါ၏။

ဈေးကလေး စိုနေသော မျက်နှာလေးတွင် ဘာသနပ် ခါးမှ မကျန်တော့ဘဲ ပင်ကိုယ်အရှိအတိုင်း ဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေး ပေါ်လွင်နေသည်။

ဤပုံ ဤရွှေ ဤမျှ လှပတင့်တယ် စိုပြည်တင်း ရင်း စိုစိုပိုပိုလေး နွေးအား ကိုဇေယျာအောင်လို အစွယ်ပြူးပြူး ဘီလူးလိုသတ္တဝါသည် လက်လွတ်ခံလေမည်တဲ့လား။

ဇေယျာအောင်၏ အကြောင်းကို တွေးလိုက်မိသည် နှင့် ကိုမင်းမောင် လက်သီး အလိုလိုဆုပ်မိသည်။ အံ့အလိုလို ကြိတ်မိသည်။

“ဟယ် ... ဘုရားရှေ့မှာ အဘိဇ္ဇာပွားတာ မသင့်တော် ပါဘူး” ဟူသော အသိစိတ်ဖြင့် လက်သီးဆုပ် ဖြေလိုက်သည်။ အံ့ကြိတ် စိတ်လျှော့လိုက်သည်။

မိမိအနေနှင့် နွေးအား လက်ထပ်ရယူနိုင်ခွင့် မရှိတော့သည့်တိုင်အောင် ဇေယျာအောင်လို လူမျိုးလက်ထဲတော့ နွေးကို အရောက်မခံချင်။ လက်မထပ်စေချင်။

ကိုဇေယျာအောင်လို လူသားဇား ကျားသည် နွေး အား လက်ထပ်ပြီးနောက် နွေး၏ အလှအပနှင့် အချိုးကျ ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ဝါးမျိုးပြီးနောက် အိမ်မိအာသာပြေသွားသောအခါ ဆူပြီးလှသော သားကောင်အသစ်ကို ထပ်မံ ရှာဖွေလေဦးမည်သာ။

ထိုသို့သာဆိုပါက မိမိအနေနှင့် ချစ်လွန်းသောကြောင့် မထိရက် မကိုင်ရက် မခြေရက်သော နွေးခမျာ ကျားဆိုး ဝေယျာ အောင်၏ လက်ဝယ် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ရချေတော့မည်။

ကိုမင်းမောင်သည် ရင်ဘတ်ကြီး မို့တက်အောင် အသတ်ရှုပြီး ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်နှင့်အတူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုလည်း ချလိုက်ပါ၏။

“နွေးအား ဝေယျာအောင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ လက်ထပ်ခွင့် မရစေရ”ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ပေတည်း။

နွေး ဘုရားကို လက်စသတ် ဦးသုံးကြိမ် ကန်တော့ပြီးသည်နှင့် ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေသော ကိုမင်းဟောင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးပြပါ၏။

ကိုမင်းမောင်က ပြန်ပြီးပြရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေများ ဆုတောင်းတာမို့ ဒီလောက်ထိအကြာကြီး ရှိခိုးတာလဲ နွေး။”

“နွေး ဆုတောင်းတယ် အစ်ကို၊ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရသော ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခတို့မှ လွတ်ကင်းရပါလို၏ အရှင်ဘုရားလို့၊ အို ... အစ်ကိုကော ဘုရားမှာ ဘာတွေ ဆုတောင်းလဲဟင်”

ကိုမင်းမောင်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဆုတောင်းတာကတော့ အရှင်ဘုရားရယ်၊ တပည့်တော်အတွက် ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ ကြည့်လုပ်ပေးပါတော့ဘုရားလို့ ဆုတောင်းတယ်”

“ဟွန်း ... အစ်ကိုဆုတောင်းပုံကြီးက မနိပ်လိုက်တာကြီး”

နှစ်ဦးသား ရယ်မောကြပြန်သည်။

ကိုမင်းမောင်နှင့် နွေး ချစ်သူနှစ်ဦးသည် အနာဂတ်ကာလတွင် ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြဦးမည်မှန်းမသိ မရေရာသော အခြေအနေ ရှိစေကာမူ ယခုလက်တလော လက်ငင်းမှာတော့ နှစ်ဦးသား ပြီးရွှင်ကြည်နူးကြသည်သာ။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ကိုဇော်ဝိတ်နှင့် မနှင်းမုံတို့နှစ်ယောက် ချိုင်တွေခြင်းတွေ အထုပ်အပိုးတွေဖြင့် တက်ရောက်လာကြသည်ကို ကိုမင်းမောင်နှင့် နွေးက လှမ်းကြည့်သည်။

ကိုဇော်ဝိတ်၏ မျက်နှာကြီးမှာ ပိုရသော မျက်နှာမျိုး ပြုံးဖြဲဖြဲကြီး ရှိနေပါ၏။ အရေးတော်ပုံအောင်မြင်ထားပုံရပေသည်။

ကိုဇော်ဝိတ်က နွေး မမြင်အောင် ကိုမင်းမောင်အား မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။ သူ၏လက်မတစ်ချောင်း မိုးပေါ်ထောင်ပြသည်။

နွေးက ပါးသည်မှ လှစ်လို့။

ကိုဇော်ဝိတ်က မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြသည်ကို မမြင်လိုက်သော်လည်း လက်မကြီးတစ်ချောင်း မိုးပေါ်ထောင်ပြလိုက်သည်ကိုတော့ ပက်ပင်းကြီး မြင်သွားလေသည်။

ကိုဇော်ဝိတ်မှာ ထောင်လျက်သားကြီး မိနေသော သူ၏လက်ကို ပြန်ချအခက် ဒီအတိုင်းအမြောက်သားကြီး ထားရ အခက် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ကိုဇော်ဝိတ်သည် နှစ်သလောက် အရိုး ထဲက ဉာဏ်ထွက်သူဖြစ်ပါ၏။

“ဟေ့ ... ကိုယ့်လူကြီးရဲ့၊ ဆွဲခြင်းလေး ချိုင့်လေး ကုဆွဲ ပေးပါဦး၊ ဒီမှာ ဆွဲခြင်းကြီး ဆွဲတက်လာရလို့ လက်မလေး ပြန်ကွေးလို့တောင် မရတော့ဘဲ အကြောတင်သွားပြီ”

ကိုမင်းမောင်က ရယ်ရင်း ကိုဇော်ဝိတ် လက်မှ ဆွဲခြင်းကို သွားရောက် ယူငင်သယ်ဆောင်လိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်ပါ၊ ကျွန်တော်က မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ ကိုဇော်ဝိတ် ကို မကူဘဲ သူဌေးသားပုံစံနဲ့ ရှေ့က တက်လာမိတယ် ဝာ”

ဟု စကားပြေလိုက်ပြောပေးလိုက်ပါ၏။

ကိုမင်းမောင် ဝင်ပြောလိုက်သောကြောင့် နွေးနွေး ကိုဇော်ဝိတ်ကြီးကို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။

ဆွဲခြင်းတွေ၊ ချိုင့်တွေ၊ အထုပ်အပိုးတွေကို ဧရပ် တစ်ဆောင်တွင် နေရာချထားလိုက်ကြပြီးနောက် ကိုမင်းမောင်က နွေးကို မေးလိုက်ပါ၏။

“နွေး ... ထမင်းဆာပြီးလားဟင်”

“တောက်တီးတောက်တဲ့ အစ်ကိုရာ၊ အဆောကြီးရှိသေး တာပဲ”

“ကဲ ... ဒါဆို ကိုဇော်ဝိတ်နဲ့ မနင်းမုံတို့ ဧရပ်မှာပဲ နားလိုက်ကြပလေစေဦး၊ ကျွန်တော် နွေးကို ဆရာတင်ပြီး ဟင်္သာကုန်းတစ်ပတ်လေလာကြည့်လိုက်ဦးမယ်ကိုဇော်ဝိတ်”

“ကြွ ... ကြွ ... ကိုယ့်လူကြီး”

ကိုမင်းမောင်နှင့် နွေးတို့ ဧရပ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ သည်။

“အစ်ကို”

“ပြော နွေး”

“အစ်ကို ညာတာပါတေးနဲ့ နွေး မေးထားတာကို မဖြေဘဲ ခြေရာဖျောက်နေတယ်နော်”

“ဘာကိုများလဲ နွေး”

“ကိုဇေယျာအောင်ကို နွေး ခေါင်းညှိတ်ခဲ့တာ မှန်လည်း မှန်တယ်၊ မှားလည်းမှားတယ်ဆိုတာလေ၊ ဘာက မှန်ပြီး ဘာက မှားတာလဲ အစ်ကို ရှင်းပြလေ”

“အင်း ... မှန်တယ်ဆိုတာကတော့ လူချင်း၊ ဂုဏ်ချင်း၊ အဆင့်အတန်းချင်း၊ ငွေကြေးချမ်းသာတာချင်းဆိုတဲ့ သွေးတူရည်တူချင်းမို့ မှန်တယ်ပေါ့လေ”

“မှားတယ်ဆိုတာကကော”

ကိုမင်းမောင် ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ ကုန်းမြင့်အား ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေညင်းကို အားရပါးရ ရှုရှိုက်လိုက် ပြီး ထွက်သက်နှင့်အတူ အဖြေစကားကို ဆိုပါ၏။

“ခက်တယ် နွေး၊ ဒီလိုပဲ လူကြီးမိဘတွေ နေစပ်ပေးကြ တယ်ဆိုတာက လူကြီးချင်း အမြင်တူ၊ သဘောတူတဲ့ အကြောင်းတွေ အချက်အလက်တွေ စဉ်းစားပြီး လက်ရှိ အမြင်ပေါ်မှာပဲ မှတည်တွက်ချက်ကြတာ မဟုတ်လား၊ လူကြီးတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ခံကိုက လိုလားစိတ်ပြင်းထန်နေရင် ကိုယ့်သမီး သဘောတူ နေစပ်လိုက်တဲ့ ယောက်ျားသား အပေါ်မှာ လျှော့တွက်ကြတတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ တချို့ ယောက်ျားတွေမှာ လက်သည်းကို ဝှက်ထားတဲ့ကြောင်လှလှ ယောက်ျားမျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်၊ အဲဒါကို သမီးရှင် မိန်းကလေးဘက်က မမြင်ကြဘူး၊ မြင်အောင်လည်း မကြည့်ဘူး၊ အဲဒီကြောင်လှလှလေးဟာ သူ့အစာ ကြွက်ကို တွေ့လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါသဖြစ်လာတဲ့အခါမှာဖြစ်ဖြစ် ဝှက် ထားတဲ့ လက်သည်းကို ထုတ်ပြီး ခုတ်တာပေါ့ နွေး၊ ချွန်ပြတဲ့ အစွယ်နဲ့လည်း ကိုက်ခဲ ဝါးမျှီတာပေါ့”

“ဒါဆို ... ကိုဇေယျာအောင်ဟာ အဲဒီကြောင်လှလှမျိုးလား အစ်ကို”

ကိုမင်းမောင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်ပါ၏။

“ထပ်တူထပ်မျှပဲ နွေး၊ အဆင်းလှတယ်၊ ဟန်ရေးကောင်း တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကျင့်သိပ်ယုတ်မာတယ်၊ ရက်စက်တဲ့ စိတ်ရှိတယ်၊ ဒီလူရဲ့ အတိတ်ကအကြောင်းကို နွေးရော၊ နွေးရဲ့ ဖေဖေရော သေချာလေ့လာပြီးမှ နေစပ်ဖို့ စဉ်းစား သင့်တယ်”

နွေးက ကောက်ခါငင်ကာ ပြန်မေးလိုက်ပါ၏။

“ဒါဆို အစ်ကိုက ကိုဇေယျာအောင်ရဲ့ အကြောင်းကို ဟိုတုန်းကတည်းက သိတာပေါ့နော်”

ကိုမင်းမောင် သူ့စကား ကျွံသွားမိသည်ကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပါ၏။

“အစ်ကို မညာချင်တော့ဘူး နွေး၊ ကိုဇေယျာအောင်ကို အစ်ကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ သိတာမှ သူ့ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တရော၊ သူ့ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားဟာ အင်မတန်ရက်စက်ယုတ်ကန်းတယ်ဆိုတာအထိ သိတယ်၊ နွေးနဲ့ လုံးဝမတန်ဘူး၊ သူ့မှာ အမြင်အားဖြင့် အဆောင် အယောင် ဂုဏ်ဒြပ်ပုဒ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိနေနေ နွေးနဲ့ မတန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် နွေးတို့ ဒီလူ့ကို လက်ခံစေစပ်တာ မှားတယ်လို့ အစ်ကို ပြောတာ”

“လူကြီးချင်း စိစဉ်တာပါ အစ်ကို၊ နွေ ကိုယ်တိုင် သူ့ အကြောင်းကို ဘယ်စုံစမ်းနိုင်မှာလဲ၊ နောက်ပြီး သူတို့ မောင်နှမက မမထားဘွဲ့ မရခင် တက္ကသိုလ်တက်နေတုန်း က ရန်ကုန်မှာနေကြတာ၊ သူ့အကြောင်း နွေး ဘာသိမှာ လဲ”

“အင်းပါလေ၊ လွန်တာတွေတော့ လွန်သွားပြီပေါ့၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ဒီလူဟာ နွေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မထပ်စေရ ဘူး”

“အဲဒီလို ဘာလို့ ပြောနိုင်တာလဲ အစ်ကို၊ ကိုဇေယျာအောင်ဟာ နွေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ထပ်စေရတာလဲ အစ်ကို”

ကိုမင်းမောင်သည် ဒေါ်မာန်နှင့် ပြောနေရာမှ ချက်ချင်း အပြုံးအရယ်သို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

“အနာဂတ်ကို ဘယ်လူသားတစ်ယောက်မှ မစိုးပိုင်နိုင်တာပဲ နွေး၊ တကယ်လို့ ကိုဇေယျာအောင်ဟာ အင်္ဂလန်မှာပဲ အသားဖြူရုပ်ချော ဘိုမတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ချင်လည်း ထပ်သွားမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား နွေး”

အစ်ကိုမင်းမောင် စကားကို အဖျားရှူးချလိုက်မှန်း နွေး ရိပ်မိပါ၏။

သို့တစေ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ အစ်ကိုမင်းမောင် အကြောင်းကို သူ သိထားမြင်ထားသမျှတို့နှင့် ဆက်စပ်ပြီး တွေးကြည့်ပါ၏။

ယခု အစ်ကိုပြောသည့်အဓိပ္ပာယ်မှာ ကိုဇေယျာအောင်သည် ကြောင်က သူ့အစာ ကြွက်အပေါ်တွင် ရက်စက်စွာ လက်သည်းထုတ်ပြီး ကိုက်သတ်စားသည်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြောသွားသည်။ ကိုဇေယျာအောင်သည် အမျိုးသမီးချောချောလှလှလေးများ အပေါ်တွင် ယုတ်မာသည့်သဘော သက်ဝင်ပါ၏။

အစ်ကို၏ အိပ်ခန်း အိပ်ရာခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားရှိသော “ညီမငယ်လေး ငယ်ငယ်” သည် တကယ်မိန်းမချော၊

မိန်းမလှ၊ ဓမ္မာကိုယ်အချိုးကျတို့ဖြင့် ထိပ်တန်းအလှရှင်ကလေး ဘစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း နွေး တွေ့ခဲ့သည်။

အစ်ကိုနှင့် “ညီမငယ်လေးငယ်ငယ်” မှာ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သက်သောကြောင့် ညီမငယ်လေးငယ်ငယ်၏ ဓာတ်ပုံကို အမြတ်တနိုး ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားရှိခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအချင်းအရာတွေနှင့် ဆက်စပ်ပြီး အစ်ကို၏ တယောအိတ်အပေါ်တွင် ...

ညီမငယ်လေးငယ်ငယ် အတွက်

အဖြေထွက်မှ

ဤတယော အသံထွက်မည်။

ဟုရေးထားသည်။ နွေးသည် အစ်ကိုမင်းမောင်အား ပြန်ခနဲ အငိုက်ဖမ်းမေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။

“ညီမငယ်လေးငယ်ငယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

ညီမငယ်လေးငယ်ငယ်ဟု အသံကြားလိုက်သည်နှင့် ကိုမင်းမောင်မှာ ကျင်စက်နှင့် အတို့ခံလိုက်ရသည့်နှယ် တွန့်ခနဲ တဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို နွေး သတိထားမိပါ၏။

အစ်ကိုမင်းမောင်ထံမှ အသံတစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာပေ။

အစ်ကိုမင်းမောင် ကိုဇေယျာအောင်အား သိခဲ့ဖူးသည်ဟု ဝန်ခံသော်လည်း ညီမငယ်လေးငယ်ငယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လုံးဝကြီးကို နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

သို့သော် ...

မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မျက်နှာတွင် သွေးတက်နေရောင်သမ်းလာသည်။

နွေးမှာ မေးမိသည်ကိုပင် နှင်တရမိပါ၏။

နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ နှစ်ယောက် သား လက်တွဲပြီး စေ့ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဝေး ... ကိုယ့်လူကြီး”

ကိုဇော်ဝိတ်က ဆီးပြောသည်။ နွေးသည် အစ်ကို စိတ်ပြောင်းသွားစေရန် ကိုဇော်ဝိတ်၏ စကားတွင် ဝင်ရောက်ရေး ထွေးပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ဦးလေးဇော်ဝိတ် ဆာပြီလား”

“ငါကတော့ ဆာလှတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး နွေးနွေးရာ ဒါပေမဲ့ ဒီလို တန်ဖိုးကြီးဟင်္သာကုန်းဘုရားပေါ် ရောက်ချိန်မှာ ဒါနပြုသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ အခု ငါက မဆာပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်က သူတို့အားလုံး အစာငတ်ပြီး ဒုန္တိက္ခန္တ ရကပ်ကြီး ဆိုက်ရောက်နေကြပြီလို့ ကြွေးကြော်နေကြတယ် နွေး၊ ငတ်မွတ်နေသူကို အစားအသောက် လှူဒါန်းခြင်းဟာ မြတ်သောဒါနမို့ ငါ မဆာပေမဲ့ ငါ အစားအသောက်မျိုးချပေးမှ ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်ရဲ့ အငတ်ဘေးကြီးကို ကယ်တင်ရာရောက်မယ် မဟုတ်လား ဒါကြောင့် ထမင်းစားဖို့လို့ ပြောရတာပါ နွေးနွေး”

ကိုဇော်ဝိတ် ပိန်ညောင်းကာ လက်ဟန်ခြေဟန်တွေနှင့် ခြောသောစကားတွေကလည်း ရယ်စရာမို့ နွေးသည် ခစ်ခစ်တက်ရယ်မိပါသည်။

ဒီတော့မှလည်း မျက်နှာနီကြီးနှင့် ကိုမင်းမောင်မှာ သွေးပြန်ကျပြီး ပြုံးရွှင်ရယ်မောခြင်း ရှိလာတော့သည်။

မနှင်းမုံက ကိုဇော်ဝိတ်အား မျက်စောင်းထိုးရင်း လှမ်းပြောသည်။

“တော်ပါ ... လူကြီးကိုက ပိန်သလောက် စကားတတ်တယ်၊ ကိုယ်ငတ်ရင် ငတ်တယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်ကို ဒါနပြုချင်သလေး ဘာလေးနဲ့”

အားလုံး ရယ်မောကြပါ၏။ အစ်ကိုမင်းမောင်လည်း ပြန်လည်မျက်နှာကြည်လင်လာသည်။

နံနက်စာထမင်းပွဲကို နွေးနွေး ကိုယ်တိုင် မိန်းမသားပီပီ ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်ပြီး မနှင်းမုံနှင့်အတူ ပြင်ဆင်တော့သည်။

အားလုံး စိုင်းပြီး စားသောက်ကြပါ၏။

ကြက်သားနှင့် အာလူးရောဆီပြန်ကို ထမင်းနှင့် နယ်ဖတ်ပြီး ဗာလချောင်ကြော်၊ သရက်သီးဆားစိမ်၊ ငပြာရည်ချက်တို့ဖြင့် ထမင်းမြိန်လှကြပါ၏။

ဤဟင်း၊ ဤထမင်းကိုပင် ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်စားပါက ယခုလို မြိန်ချင်မှ မြိန်ပေမည်။

ကိုဇော်ဝိတ်မှာ လူကသာ ငါးဖောင်ရိုး၊ စားလိုက်
သည်ကတော့ တတိယအကြိမ် ထမင်းထပ်ယူသည်ကို ကိုမင်းမောင်
က လှမ်းနောက်ပြောင်စကားဆိုသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုဇော်ဝိတ်ရဲ့၊ ခင်ဗျား ကိုယ့်ထဲက
ရှစ်ဆယ်က စုစကောပုဏ္ဏားနဲ့ အမျိုးတော်ကြတယ်ဟာ
စုစကောပုဏ္ဏား လူတာ အကုန်စားဖြစ်နေပြီ”

“လျှာမရှည်နဲ့ ကိုယ့်လူကြီး၊ ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ့်ဒါနနဲ့ကိုယ်
ကိုယ့်လူကြီးဟာ ကိုယ့်လူကြီး ကိုယ့်ဒါနပြု၊ သူများကိုအခု
ကို လိုက်စစ်မနေနဲ့၊ ဟဲ ... ဟဲ ... နွေး ငါ့ကို ကြက်သာ
ဟင်း နည်းနည်းပေးပါဦးဟာ”

ဝါးခနဲ ရယ်ကြပြန်၏။

ဒီလိုနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ထမင်းမြိန်ဝိုင်းပြီးသွား
သည်။ ဒီလိုနှင့် အချိန်ကုန်သွားသည်။

အားလုံး အိမ်ပြန်ကြဖို့ ပြန်လည်ပြီး သိမ်းဆည်း
ကြတော့သည်။ ပြီး ဟင်္သာကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြတော့သည်။

အခန်း(၁၅)

“ချိန်နွေးနွေးဟော” ကို နွေးနွေးတို့ ပြန်ရောက်ချိန်
တွင် ဖေဖေ ဦးအောင်ချိန်က အိမ်သို့ ရောက်နှင့်နေပြီ။

ဦးအောင်ချိန် ရောက်နေမှန်း သိသောကြောင့်
ကိုဇော်ဝိတ် မနင်းမို့ နောက်ဖေးမီးဖိုဘက် တံခါးမှ ဝင်ကြသည်။
ကိုဇော်ဝိတ်ကတော့ သူ့တန်းလျားဆီသို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်
သွားသည်။

ကိုမင်းမောင်က မော်တော်ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်
တွင် ရပ်သည်။ နွေးနွေးချိန် ဆင်းသွားသည်နှင့် ကားကို ဂိုခေါင်
သွားရန်မှာပင် ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန် တံခါးဝသို့ လာရပ်ပြီး ...

“မောင်မင်းမောင် ခဏလောက် အိမ်ပေါ်တက်ပါဦးကွာ၊
ပြောစရာလေးတွေ ရှိလို့”

ကိုမင်းမောင် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ပေါ်သို့
တက်ခဲ့သည်။

နွေးနွေးချိန်က အစ်ကိုမင်းမောင်အား ဘာတွေ ပြောမည်ဆိုသည်ကို သိချင်သောကြောင့် မိမိအိပ်ခန်းသို့ အဝတ်လဲ ရန်ပင် မသွားဘဲ ဧည့်ခန်းမှာပင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

“ထိုင်ကွာ၊ မောင်မင်းမောင်”

ဦးအောင်ချိန် ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ထိုင်ပြီး ကိုမင်းမောင်အား ဆက်ပြီးပြောပြသည်။

“ပထမပြောချင်တာကတော့ ဦးလေးနဲ့ မောင်မင်းမောင် ညဉ့်သန်းခေါင်ကြီးသွားပြီး ခွဲစိတ်မွေးဖွားတဲ့ လူနာကို နောက်နေ့မနက်မှာ ဆေးရုံကိုရောက်အောင် ဦးလေး စီစဉ် ပေးခဲ့တယ်။ ဆေးရုံမှာဆိုတော့ ဂလူးကိုး(စ်)သွင်းတာတို့ ဘာသွင်းတာတို့ လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး။”

“အဲဒါ မိခင်ရော ကလေးရော တင်းပုတ်နဲ့ ထုတောင် မသေတော့ဘူး၊ ပကတိ ကျန်းမာရေးကောင်းသွားပြီ။ ဆေးရုံကတောင် ဆင်းခွင့်ပေးလိုက်ပြီ။ ဦးလေးတစ်သက် မှာ ဆေးရုံမှာ မဟုတ် ဆေးခန်းမှာမဟုတ် တကယ့်တော ရွာဇနပုဒ် အိမ်လေးထဲမှာ အချိန်ကိုလုရလို့ ဆေးရုံဆေးခန်း မပို့နိုင်တော့ဘဲ အောက်လင်းဓာတ်မီးထွန်းပြီး ခွဲစိတ်မွေး ဖွားကုသပေးခဲ့ဖူးတာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ကြုံဖူးသေးတာ။ အဲဒီ လို ခဲရာခဲ ဆစ်နဲ့ အောင်မြင်သွားတာကို ပီတိဖြစ်လွန်းရ တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ မောင်မင်းမောင်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ အများကြီး ပါတယ်။ ခွဲစိတ်ကိရိယာမလိုဘူး ထင်လို့ ထားခဲ့တာကို

မောင်မင်းမောင်က လိုကာမယ်ကာဆိုပြီး တက်ယူလာခဲ့ တာရော၊ ဦးလေး ခွဲစိတ်ချိန်အတွင်းမှာ လိုအပ်တဲ့ ကိရိယာ တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အမှားအယွင်းမရှိဘဲ ပေးနိုင်တာ၊ အချိန်ကို လုရတဲ့လူနာအဖို့ သိပ်အရေးပါ အရာရောက်သွား တယ်။ ဒါကြောင့် မိခင်ရောကလေးပါ အသက်ရှင်တာ”

ကိုမင်းမောင်က ဘာမှ ပြန်မပြောပေ။ နားထောင်

ရုံသက်သက် နားထောင်နေသည်။

“ဦးလေးတို့ ဆရာဝန်ဆိုတာ ကိုယ်ကုသပေးလို့ လူနာ ပကတိ ကျန်းမာလာတယ်ဆိုရင် ပီတိတစ်မျိုး ခံစားရတာပဲ ကျွန်ုပ်၊ လူနာရှင်ဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားကြီးက သူ့မှာရှိတဲ့ ပဲရောင်း စပါးရောင် ရတဲ့ ငွေထဲက ဦးလေးကို ငွေသုံးသောင်း လာကန်တော့တယ်။ ဦးလေး တစ်ပြားမှ မယူပါဘူး။ ဒီတော့ ဦးလေးကို အကြိမ်ကြိမ် ကန်တော့ပြီး ယောက်ျား ကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်တွေတောင်ကျလို့ မောင်မင်းမောင်ရေ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ကြည်နူးစရာ၊ ပီတိဖြစ်စရာပေါ့ကွာ။ ဦးလေးလိုပဲ မောင်မင်းမောင်လည်း ဝမ်းသာကြည်နူးပီတိ ဖြစ်စေချင်လို့ ပြောပြနေတာ။ ဒီကိစ္စမှာ မောင်မင်းမောင်ရဲ့ အကူအညီက ငါ့ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမက ပါနေတယ် မဟုတ် လား။”

“ကျွန်တော် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ပါတယ် ဦးလေး။”

ပြန်ပြောရင်း ကိုမင်းမောင် ရင်ဝယ် ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ နွေး၏ ဖေဖေ ဆရာဝန်ကြီး

ဦးအောင်ချိန်သည် အလွန်မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်ကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာဝယ် ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်၏ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်လှသော စိတ်ဓာတ်တို့သည် ရှိသကဲ့သို့ ဧယုဒအောင်လို ယုတ်မာရက်စက်သော အင်မတန်ညံ့ဖျင်းသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိသူတွေလည်း ရှိနေပါလားဟု ဒွန်တွဲနှိုင်းယှဉ်စိတ်ကိုမင်းမောင် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

“ဦးလေး ပြောချင်တာက ဒါပဲဆိုရင် ကျွန်တော်ကို တန်းလျားပြန်ခွင့်ပြုပါ ဦးလေး။”

“အို ... နီး ... နီး ... မောင်မင်းမောင် နောက်တစ်ခု ပြောဖို့ ကျန်သေးတယ်။ အဲ ... နောက်တစ်ခုကတော့ မောင်မင်းမောင်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတယ်။ သမီးနွေးနဲ့ မောင်မင်းမောင်တို့ ဟင်္သာကုန်းကို သွားနေတုန်း ဦးလေး အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်မှာ တယ်လီဖုန်းလာလို့ ကောက်ကိုင် နားထောင်တယ်။ ဟိုဘက်က ပြောသူဟာ အမျိုးသားတစ်ယောက်ပဲ။ သူက အခု ပြောနေတာ ပဲခူးဘုရားကြီးလမ်း ချိန်နွေးနွေးဂေဟာက ဟုတ်ပါသလားလို့ မေးတယ်။ ဦးဂေးက ဟုတ်ပါတယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီပြောတဲ့ လူက သူဟာ ရန်ကုန်က ‘မောင်မင်းမောင်’ပါတဲ့။ ပဲခူးချိန်နွေးနွေးဂေဟာမှာ ဒရိုင်ဘာလာလုပ်နေတဲ့ ကိုကိုကျော်နဲ့ စကားပြောပါရစေ ကျေးဇူးပြု ခေါ်ပေးပါတဲ့”

ကိုမင်းမောင် ခေါင်းငုံ့သွားပါ၏။

“ဦးလေး ဦးနောက်ခြောက်သွားတယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ‘မောင်မင်းမောင်’လို့ ပြောတော့၊ ဒီအိမ်မှာလည်း မောင်မင်းမောင် ရှိနေတယ်။ မောင်မင်းမောင်က ဒီအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်နေတာလည်း မှန်နေတယ်။ ဒီအိမ်မှာသူပြောတဲ့ ‘ကိုကိုကျော်’ဆိုသူလည်း တစ်ခါမှ မရှိဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးလေးက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ပဲခူးချိန်နွေးနွေးဂေဟာမှာ ဒရိုင်ဘာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူဟာ မောင်မင်းမောင်ဆိုသူပဲ။ ကိုကိုကျော်ဆိုတဲ့ ဒရိုင်ဘာတော့ တစ်ခါမှ ဒီအိမ်မှာ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒီ ကိုကိုကျော်နာမည်ကို ကြားတောင်မကြားဖူးဘူးလို့။”

ကိုမင်းမောင်သည် မလှုပ်မယှက် ကျောက်ရုပ်ကြီး သဖွယ် ငုတ်တုတ်ကြီး နားထောင်နေပါ၏။

နွေးနွေးချိန်လည်း အလားတူပင် ပြောသမျှ ကြားရပြီး မလှုပ်မယှက် အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် ရှိနေပါတော့သည်။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်က ဆက်ပြောသည်။
“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ မောင်မင်းမောင် နာမည်ချင်းထပ်နေတာကလည်း ရယ်စရာ၊ နောက်ထပ် အဲဒီရန်ကုန်က ဆက်တဲ့ မောင်မင်းမောင်ဆိုတဲ့ လူက ဆက်ပြောသေးတယ်။ ဒါဆိုလည်း အဲဒီ ချိန်နွေးနွေးဂေဟာက ဒရိုင်ဘာကိုမင်းမောင်ကိုပဲ ပြောဖြစ်အောင် ပြောပေးပါတဲ့။ အဲ ... ဘာဟဲ့ ... သူပြောတာက ရွဲနဲ့ လုပ်တဲ့ နွားရုပ်ချင်းပဲ ဝှေ့ပါရစေတဲ့၊ ရွဲရုပ်နွားနှစ်ကောင်

ငှေ့တဲ့ပွဲမှာ စိန်နဲ့စိ ခွေနဲ့ထုထားတဲ့ နွားလားဥဿဖက် ဘာလို့ ဝင်ငှေ့ရမှာလဲတဲ့၊ တန်ကြေးမတူဘူးတဲ့၊ အလင် သိပ်ကွာတယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေ မောင်မင်းမောင်ကို ဆက်ဆက် ပြောပေးပါဆိုလို့ တမင်ခေါ်ပြောတာ။ မောင်မင်းမောင်၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ဦးလေးတော့ သူ့စကားတွေ ဘယ်လိုမှ နားမလည်ဘူး၊ အဲဒါပါပဲ မောင်မင်းမောင်”

အစ်ကိုမင်းမောင်အား နွေးနွေးချိန် ငေးကြည့်နေ သည်။ အစ်ကိုမင်းမောင် ဘာပြန်ပြောမည်ဆိုသည်ကိုလည်း သိပ်ကြားချင်ပြီး သိပ်နားစွင့်ထားပါ၏။

အစ်ကိုမင်းမောင်သည် ရယ်ကာပြုံးကာ ပြုလုပ်သည်။ တမင်တကာ ရယ်ခြင်း၊ ပြုံးခြင်းမှန်း သိသာသည်။

“ရန်ကုန်က ဖုန်းသရဲကောင်တွေ လက်ချက်ဖြစ်မယ် ဦးလေး၊ ဒီလိုပဲ အဲဒီဖုန်းသရဲတွေဟာ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန် စာအုပ်ကို ဟိုဖွင့်၊ ဒီဖွင့်နဲ့ တိုးမီးတိုးရာ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို ဆက်ပြီး ပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောတတ် ကြတာပဲ၊ အခုလည်း ပဲခူးက ဦးလေးနံပါတ်နဲ့ တိုးပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောတာပါ ဦးလေး”

ကိုမင်းမောင်၏ ဆင်ခြေကို ဆရာဝန်ကြီးက သိပ်လက်ခံဟန် မရှိပေ။ သို့သော် မငြင်းပေ။

“အင်းပေါ့လေ၊ မောင်မင်းမောင် ပြောသလို ရန်ကုန်က ဖုန်းသရဲဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရန်ကုန်က ဆက်တဲ့ မောင်မင်းမောင်က အဲ ... ပဲခူးက ဒရိုင်ဘာ

ကိုမင်းမောင် ပြန်လာရင် သူ့ဆီကို ပြန်ဆက်ပါဆိုပြီး တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ပေးသွားတယ်၊ ရော ... ဒီမှာ ဦးလေး မှတ်ထားလိုက်တဲ့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်”

စာရွက်လွှတ်လေးတစ်ခုပေါ်တွင် ရေးမှတ်ထားသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆရာဝန်ကြီးက ကိုမင်းမောင်အား ပေးလိုက်ပေ သည်။ နွေးနွေးချိန်က ကြားဖြတ်ယူပြီး စာရွက်လေးထဲမှ ဖုန်း နံပါတ်ကို ကြည့်ပြီးမှ အစ်ကိုမင်းမောင်အား ထပ်ဆင့်ပေးလိုက် သည်။

ကိုမင်းမောင်သည် စာရွက်လေးကို ကြည့်ပင်မကြည့် တဲ သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားလေတော့ သည်။

နွေးနွေးလည်း ကိုမင်းမောင်ထွက်သွားမှ သူမ၏ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်ရင်း စဉ်းစားသည်။ ရန်ကုန်မှ ဖုန်းဆက်သူ သည် အစ်ကိုအား ကိုကိုကျော်ဟု ခေါ်သည်။

ညီမလေးငယ်ငယ်၏ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောတွင် လည်း ကိုကိုကျော်ဟု ရည်ညွှန်းရေးထားသည်။

ဆရာဦးစိန်ဋေးကလည်း အစ်ကိုကို ကိုကျော်သူဆိုသူ နှင့် လူမှားသည်။

ချာလီကလည်း အစ်ကိုကို ဒေါက်တာကျော်သူဟု စွပ်စွဲသည်။

ပြီး ... ရန်ကုန်မှ ဖေဖေထံ ဖုန်းဆက်သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ကိုမင်းမောင်ဟု ပြောသည်။

နောက်ပြီး ရန်ကုန်က ဖုန်းဆက်သူက ပြောသေးသည်။ ရွှံ့နွားရုပ်ချင်း ဝေ့ပါရစေ၊ စိန်စီရွှေနွားလားဥဿပက ဒီပွဲမှာ မပါပါနှင့် ဆိုသည်စကားကကော ဘာအဓိပ္ပာယ်ပေနည်း။

အစ်ကို၏ ပဟောဠိသည် အကြော်မရအောင် ခက်ခဲနက်ရှိုင်းလွန်းလှပါလား အစ်ကိုဟုသာ နွေး ညည်းတွားရတော့သည်။

သို့ဖြင့်ပင် ယခု သီတင်းပတ်ထဲမှာပင် နွေးနွေးချိန် ထံသို့လည်းကောင်း၊ ထားထားထံသို့လည်းကောင်း စာအသီးသီး ရောက်လာသည်။

ယခုလကုန်ပြီး နောက်လ ဒုတိယပတ်ထဲတွင် ကိုဇေယျာအောင် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာတော့မည့် တင်ကြိုသလင်းပေးသောစာများ ဖြစ်တော့သည်။

အကယ်၍သာ ...

ပဲခူးတွင် နွေးနွေးချိန်အဖို့ အပီရေဟိ၊ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော ဖြစ်ရတော့သည်။

မချစ်ခင် မနှစ်သက်သောလူဖြင့် ပေါင်းဖက်ခြင်း ဒုက္ခကို နွေး ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ ဒါကြောင့်ပင် နွေးခများ ငေးငိုင်သွားရတော့သည်။

နွေးနွေးချိန်သာလျှင် မဟုတ်သေး။

ကိုဇေယျာအောင်၏ ညီမအရင်းခေါက်ခေါက် ထားထားမှာလည်း အစ်ကို ပြန်ရောက်လာမည်မို့ ဝမ်းမမြောက် ဝမ်းမသာဘဲ စိုးရိမ်ခြင်းတို့ဖြင့် သောကကြီးနေရပေသည်။

ထိုစဉ်က အစ်ကို ကိုကိုအောင် နိုင်ငံခြားသွားနေသည်ကို အမြဲလွမ်းဆွတ်ခဲ့သည်။ ဒီအစ်ကိုနှင့်ပင် မောင်နှမနှစ်ယောက် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကစပြီး အတူစား၊ အတူနေ၊ အတူကျောင်းတက် တစ်တွဲတွဲ နေခဲ့ကြသည်။ သိပ်ချစ်သော မောင်နှမ။ စံတင်လောက်သည့် မောင်နှမ ဖြစ်ကြပါ၏။

ကိုကိုအောင် နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာမည့်ရက်ကို လက်ချိုးရေတွက်ခဲ့သော ထားထားသည် ယခု မကြာမီ ကိုကိုအောင် ပြန်ရောက်လာမည်ကို အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်နေရပါ၏။ ကိုကိုအောင် ပဲခူးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် အန္တရာယ်နှင့် ပြဿနာကြီးက ကိုကိုအောင်ကို အသင့်စောင့်နေကြောင်း ထားထား တင်ကြိုသိထားသည်။

ကိုကိုအောင်အား ပြုတော့မည့် အန္တရာယ်မှာ မိုးပေါ်မှကျလာခြင်း မဟုတ်၊ မြေကြီးထဲက ဖောက်ထွင်းထွက်လာခြင်း မဟုတ်။ ယခု မိမိတို့၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာပင် ကိုကိုအောင်၏ အန္တရာယ်သည် စောင့်ကြိုနေပေသည်။

မည်သူ မပြု မိမိမူဟူ၍တော့ ဆိုချင်လျှင် ဆိုနိုင်ပါ၏။

ကိုကိုအောင်အား ယခုလို အန္တရာယ်ကြီး ဖြစ်လာစေခြင်းမှာ “ငယ်ငယ်”ပင် ဖြစ်တော့သည်။

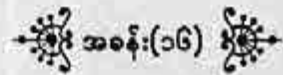
သိပ်လှသော ငယ်ငယ်။

ပါးချိုင့်လေးနှင့် သိပ်ချောသော ငယ်ငယ်။

ခန္ဓာကိုယ်လေး ကြောကြောရှင်းရှင်း အချိုးကျကျ သိပ်လှသော ငယ်ငယ်။

ယင်းငယ်ငယ်နှင့် တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်မိသော ကိုဇေယျာအောင်အတွက် ယခုမှ ကြီးမားအောင် အန္တရာယ်ကြီးပါ တကား။

ဇေယျာအောင်ထံမှ တိကျသော ကြေးနန်းရောက် ပေပြီ။

ထားထားနှင့် မိဘများထံ တစ်စောင်။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန်နှင့် နွေးနွေးထံ တစ်စောင်။

ကြေးနန်းနှစ်စောင်လုံးသည် ယခု ဒီဇင်ဘာလ (၅)ရက်နေ့တွင် ဇေယျာအောင် ဘွဲ့ယူပြီးပြီဖြစ်၍ မြန်မာပြည် ရန်ကုန်လေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်ခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်းပါ ပေ။

ဇေယျာအောင်၏ ကြေးနန်းစာကို ကိုင်ရင်း နွေးနွေး ချိန် ဝိုင်နေ့စဉ်မှာပင် အစ်ကိုမင်းမောင် ရောက်လာသည်။

“နွေး ... ဝိုင်နေပါလား၊ လက်ထဲမှာလည်း ကြေးနန်းစာနဲ့”

“နွေး မပျော်တော့ဘူး အစ်ကို၊ နွေး စိတ်ညစ်သွားပြီ၊

ရော ... အစ်ကို ဒီကြေးနန်းကို ပတ်ကြည့်”

ကိုမင်းမောင် ယု၍ ဖတ်သည်နှင့် မျက်နှာထား တင်းမာသွားသည်။ သို့သော် ... ချက်ချင်း ထူထောင်လုပ်ပါ၏။

“ဪ ... ဝါလား။ ကိုဇေယျာအောင် ရောက်လာတော့ မှာပါလား။ ဘွဲ့ရပြီးရင် ပြန်လာမယ်ဆိုတာ သိနှင့်နေကြတာ ပဲဟာ”

“အစ်ကိုကို ကြည့်ရတာ ကိုဇေယျာအောင် ပြန်လာမှာကို ဘာမှ အလေးအနက် မထားသလိုပဲ နော်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ နွေး”

“ကိုဇေယျာအောင် ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ အစ်ကိုနဲ့နွေးဟာ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး နှစ်ပါးသွားကနေကြရာက ငိုချင်းချရမဲ့ သဘော ရှိနေတာပဲ။ အစ်ကိုနဲ့ နွေး ကွေကွင်းရခြင်းရဲ့ ပဏာမ နိဂါန်းသဘော သက်ဝင်လာပြီ အစ်ကို၊ ဒီအတွက် အစ်ကိုမှာ မခံစားရဘူးလား။”

နွေးက ငိုသံပါ အသံတုန်လေးနှင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မျက်ရည်တွေလည်း ဝိုင်းလာသည်။

ကိုမင်းမောင်အား အတည်အကြည် အလေးအနက် စကားတွေ ဆိုပါလေ၏။

“အောင်ပင်လယ်ကန်မှာ ရှင်မြူရှင်မင်းတရားဟာ ရေကမား ရင်း နတ်သမီးတစ်ပါးနဲ့ ဆုံစည်းရင်းနီးစွင့်ရခဲ့တယ်။ အချိန်တန်တော့ နတ်သမီးဟာ နတ်ဘုံပြန်ရမှာမို့ ပျောက် သွားတယ်။ နတ်သမီးကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ မင်းတရား

ကြီး ရူးသွားတယ်လို့ အဆိုရှိတယ် နွေး။ ဈာန်ပျံ့ရသောတစ်ပါး ဟာလည်း ကောင်းကင်မှာ ဈာန်ပျံ့ရင်း လေသာပြတင်းမှာ မုဒုလကွဏမင်းသမီး ရွှေရင်လှစ်နေစာလှုံနေတာကို ရသေ့ ကြီး ငုံ့ကြည့်မိလို့ မင်းသမီးအပေါ်မှာ တပ်မက်စိတ် ကြောင့် ဈာန်လျှော့ပြီး ကျခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ သိဝိမင်းကြီးဟာ စစ်သူကြီး အဘိပါရကရဲ့ဖနီး ဥမ္မာဒန္တီကို ချစ်ခင်စွဲလမ်း တပ်မက်စိတ်နဲ့ ရူးသွားတယ်လို့လည်း အဆိုရှိနေတယ်။ အဲဒီ သာဓကတွေဟာ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမသားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ချစ်ခင်စွဲလမ်းမှုကြီးမား လွန်းတဲ့ အကြောင်း ခံစားလိုက်ရတဲ့ အကြောင်းတွေပါပဲ။ နွေး။ အစ်ကိုလည်း အင်မတန် မျိုသိပ်ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ ကြားကပဲ နှလုံးသားပေါက်ကွဲပြီး မျိုသိပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ လို့ ချစ်တဲ့အကြောင်း ဖွင့်ဟခဲ့သူမှာ ခွဲခွာရမှာကို မခံစားရ ဘဲ နေပါ့မလား နွေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“တော်ပါတော့ အစ်ကို၊ အဲဒီ ဒါပေမဲ့ကြီးကို ဆက်မပြော ပါနဲ့တော့။ အစ်ကိုနဲ့ နွေးရဲ့ ချစ်လမ်းခရီးကြောင်း မပြောင့် မြူးရတာတွေ နွေး ဆက်ပြီး မကြားပါရစေနဲ့တော့ အစ်ကို”

နွေးအား ကိုမင်းမောင် တယုတယ ပိုက်ထွေးထားမိ သည်။ နွေး ငိုနေခြင်းကို နှစ်သိမ့်သည့်သဘောဖြင့် ပိုက်ထွေးထား ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အဟမ်း ... အဟမ်း”

တံခါးဝင်ပေါက်မှ ချောင်းဟန့်သံကြားသဖြင့် နှစ်ယောက်သား လူချင်းခွာကာ တံခါးပေါက်ဝသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ထားထား ဖြစ်နေပါ၏။ ထားထား ရောက်နေပါ၏။

ကိုမင်းမောင်သည် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ထားထား ဘေးမှပင်ပွင့်ကာ ထွက်သွားပေတော့သည်။

ထားထား မချီပြုံး အပြုံးမျိုး ပြုံးကာ ဝင်လာသည်။

နွေးနွေးက ဝင်လာသော ထားထားကို ဖက်လိုက်ကာ ငို၍ ပြောလေတော့သည်။

“နွေး မရှက်တော့ပါဘူး မမထား၊ အစ်ကိုမင်းမောင်ကို နွေး ချစ်မိတယ်၊ အသည်းနှင့်အောင်ကို ချစ်မိတာပါ၊ နွေးကို အထင်သေးပါ မမထား၊ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ကိုမူ ချစ်မိတဲ့ နွေးကို အထင်သေးချင်သလောက်သေးပါ”

“လုံးဝကြီးကို နွေးကို မမထား အထင်မသေးဘူး နွေးကိုမင်းမောင်မှာ မိန်းမတွေ နှစ်သက်စရာအရည်အသွေးတွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊ တကယ်လို့သာ ကိုမင်းမောင်က မမထားကို ချစ်ရေးဆိုရင်လည်း မမထား သူ့ကို ပြန်ချစ်မိလေမလား၊ ပါပဲ နွေး၊ နောက်တစ်ချက်က ကိုမင်းမောင်ဟာ ရန်ကုန်ရေကျော်ရပ်တံမှာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်အိမ်၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေးတိုက် ဖွင့်ခဲ့တဲ့ 'ဒေါက်တာကျော်သူ' ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မိ

နွေး”

“ဟင်”

“မဟင်နဲ့ နွေး၊ သူဟာ ဒေါက်တာကျော်သူမုန်း မမထား သိထားပါတယ်”

“နို့ အစ်ကိုရဲ့ မှတ်ပုံတင်မှာရော မော်တော်ကားမောင်း လိုင်စင်မှာရော ကိုမင်းမောင်လို့ ဖော်ပြထားတယ် မမထား၊ သူ့ကို အလုပ်ခန့်တုန်းက ဖေဖေ ယူကြည့်တော့ နွေးလည်း ကြည့်မိတာပဲ”

“ဒေါက်တာကျော်သူမှာ ကိုမင်းမောင်ဆိုတဲ့ ညီအရင်းတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ သူ့ညီ ကိုမင်းမောင်နဲ့ ဒရိုင်ဘာ လိုင်စင်နဲ့ မှတ်ပုံတင်ကို ယူလာပြီး ဒေါက်တာကျော်သူရဲ့ ဘဝကို ဓာတ်မြုပ်ပစ်တာပဲ၊ ညီအစ်ကိုအရင်းချင်းဆိုတော့ ရုပ်ချင်းတူတာလည်း ရှိမယ်၊ ဒီတော့ မှတ်ပုံတင် တို့ဘာတို့ဆိုတာက ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေက ဓာတ်ပုံတွေပါ လာတာဆိုတော့ ရုတ်တရက် ကိုမင်းမောင်အစစ်နဲ့ ကားလိုင်စင်၊ အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်တွေမှာပါတဲ့ ဓာတ်ပုံဟာ ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်နေတာပေါ့၊ နောက်ပြီး နွေးတို့ဖေဖေ သူ့ကို ဒရိုင်ဘာခန့်စဉ်က ယုံကြည်ရသူတစ်ဦးရဲ့ စာယူလာတာဆိုတော့ သိပ်အသေးစိတ်ကြီး ဘယ်စုံစမ်းဖြစ်မလဲ”

“ဒါ ... ဒါ ... ဒါဆို ... အစ်ကိုဟာ ဘာလို့ သူ့ကိုယ်သူ့ကိုမင်းမောင် အမည်ခံပြီး နွေးတို့အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလာလုပ်တာလဲ မမထား”

ထိုအမေးကို ထားထား မဖြေပါလေ။

“ဒါတော့ မမထားလည်း မသိဘူးဆိုပါတော့လေ။ ဒီအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာယောင်ဆောင်ပြီးနေဖို့ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိမှာပေါ့!”

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ဂိုဒေါင်တန်းလျားဆီမှ တယောတစ်လက်၏ လက်သံစမ်းထိုးသံ ငြိမ်ညောင်းလာတာထက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ထားထားရော နွေးနွေးရော ကြားရသဖြင့် နှစ်ယောက်သားတန်းလျားဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသော အိမ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလိုက်ပေသည်။

ကိုမင်းမောင်သည် ဂိုဒေါင်တန်းလျား သူ့အခန်းနေစင်ကြဲတွင် စကြို၏ ဘားတန်းကို မှီပြီး တယောကို ထိုးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တယောလက်သံစမ်းတေးသွားကို ထားထားရော နွေးနွေးရော နှစ်သက်သည့် တစ်ဆောင်းသစ်ပြန်ပြီဆိုသည့် သီချင်းအား လက်သံစမ်းထိုးနေမှန်း သိကြပေသည်။ အတီးသက်သက်က တယောထိုးနေရာမှ သူ သီဆိုချင်သော အပိုဒ်တွင် ကိုမင်းမောင်သည် အသံထွက် သီဆိုပေသည်။

- ပကြိသာ ... ကံကြမ္မာရယ်ပေး ...
- ငိုရေးဖြင့် ... ကြံရဏ္ဍဗြီ ...
- ဝင့်ကြေးက မပြေလည်သည့် ...
- သွေပီတော်မူအား ...
- ခုမှားပြင် ... အသည်းကြွဗြီ ...
- လွှဲသွေပီ ... ရှောင်တိမ်း ...

“ဟော ... ဟော ... နွေး ကိုမင်းမောင် တယောလည်း ပြီး သီချင်းလည်းဆိုပြီနော်” ဟု ထားထားသည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ရုံသာမက ကတုန်ကယင်အသံဖြင့် နွေးအား ကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“နွေး ... မမထားကို ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုမင်းမောင်ရဲ့ တန်းလျားအခန်းထဲမှာ သားရေအိတ်နဲ့ ပိတ်ပြီး ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ တယောတစ်လက် ရှိတယ်၊ အဲဒီ တယောအိတ်ပေါ်မှာ ...

ညီမလေးငယ်ငယ်အတွက် အဖြေထွက်မှ ...

ဤတယော အသံထွက်မည် ... လို့ စာတန်းရေးထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်ဟော့ ကိုကျော်သူရဲ့ အနှစ်နှစ်ကာလက အိတ်ပိတ်ထားတဲ့ တယောဟာ ဒီနေ့ တကယ်ပဲ အသံထွက်လာပြီ၊ ဒေါက်တာကျော်သူဟာ မယဉ်ကျေးတဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ မယဉ်ကျေးတဲ့ အပြုအမူ တစ်ခုကို ပြုမူတော့မယ် နွေး”

“မမထား ... ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဟင်”
“အို ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး နွေး၊ ဒါထက် ကိုကိုအောင် ပြန်လာမဲ့ရက်အတိအကျကို ကိုမင်းမောင် သိသွားလားဟင် နွေး”
“ကြေးနန်းစာကို နွေး ပြလိုက်တယ် မမထား”

တယောသံသည် ပေါ်လာမြဲပေါ်လာပြီး ငြိမ်ညောင်း
သာယာပါ၏။ သို့သော် ထားထား၏ နားထဲတွင် တယော
သည် သံရည်ပူလောင်းသည်နယ် ပူလှောင်လှပါ၏။

❁ ❁ ❁ (၁၇) ❁ ❁ ❁

ထုံးစံအတိုင်း နွေးနွေးချိန် ကျောင်းတက်သည်ကို
ကိုမင်းမောင်သည် ဒရိုင်ဘာအနေနှင့် ပို့မြဲ ပို့ပေးနေပါ၏။

ခါတိုင်းလိုပင် နံနက်(၁၁)နာရီလောက်တွင် နွေးနွေး
ချိန် ကားဆီသို့ ဆင်းလာကာ ထမင်းဘူးကိုယ်စီဖွင့်စားကြသည်။
စားသောက်ပြီးလျှင် ကိုမင်းမောင်သည် သစ်ပစ်ရိပ်ခုံတန်းလျား
ဝိုင်းတွင် ထိုင်ပြီး စီးကရက်သောက်သည်။

ကိုဇေယျာအောင်၏ ကြေးနန်းစာရပြီးနောက်
ကိုမင်းမောင်သည် နွေးနွေးချိန်အပေါ်တွင် ယခင်ကလို ဖက်လဲ
တကင်းပုံစံမျိုး မဆက်ဆံပါလေတော့။

နွေးနွေးချိန် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး
ဆင်ခြင်လေသည်။

ရင်တွင်းကိုယ်စီမှာတော့ မချိကြပေ။ အတွင်းကျိတ်
ကိုယ်စီ ခံစားနေကြပါ၏။

နွေးနွေးချိန် ကလပ်(စ်)ပြန်တက်ရန် ပြန်သွားသည်ကို ကိုမင်းမောင်သည် မျက်စိတစ်ဆုံး နွေးနွေး၏ နောက်ပိုင်းကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အတွေး၊ အငေး၊ အဆွေးတို့ဖြင့် ကိုမင်းမောင်သည် ဝူဝူငေါင်ငေါင်နှင့် အရပ်ရပ်စွာ ရုပ်ချထားသလို မလှုပ်မရှား ထိုင်နေသည်။

“ကိုမင်းမောင်”

“ဩ ... မထားထားပါလား”

“ကိုမင်းမောင် အားတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်အားမလဲ၊ မနွေးနွေးချိန် ကျောင်းအဆင်းကို စောင့်နေတာ အလုပ်တာဝန်ပဲပေါ့”

“နွေး ကလပ်(စ်)က ဒီနေ့ညနေ သုံးနာရီ ဆင်းမှာပါ ကိုမင်းမောင်၊ နွေး မဆင်းလာသေးခင် အချိန်တွေမှာ ကိုမင်းမောင် အားနေတာပဲဟာ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ သုံးနာရီခွဲမှ ဆင်းမယ်လို့ ကျုပ်ကို ပြောသွားတယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုမင်းမောင် ထားထားကားနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကိုမင်းမောင်နဲ့ ထားထား စကားပြောချင်လို့၊ တိုင်ပင်ချင်လို့၊ ညှိနှိုင်းချင်လို့ပါ ကိုမင်းမောင်”

ကိုမင်းမောင် ခဏစဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ လိုက်ခဲ့မယ်”

ကိုမင်းမောင်သည် နွေးနွေးချိန်၏ မော်တော်ကားကို သေချာစွာ မှန်တွေ့ပိတ်၊ တံခါးသော့ခတ်ပြီး ထားထား၏ကား ဘားထားမောင်းသော ရှေ့ဘေးကွရှင်မှာပင် ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် ခရုစောင်း၍ပင် မကြည့်ပေ။

ဘောက်ထော်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။

ပြည်သာယာလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်မောင်းလာပြီး ပြည်တော်အေးလမ်းဘက်သို့ ကွေ့ချိုးဝင်သည်။ မြဲကြီးဝင်းကျယ်နှင့် လှပသော တစ်ထပ်တိုက်ရှိသည်။ မြဲအိမ်ထဲသို့ ကွေ့ချိုးဝင်ကာ ထိုတိုက်လေးရှေ့ရှိ ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ထားထားကားရပ်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ပိတ်ထားသော တံခါးသော့ကို ထားထား ဖွင့်သည်။

“ခဏလောက် ဆင်းပါလား ဒေါက်တာကျော်သူ”

“ဘာဗျ”

“ထားထားနဲ့ စကားပြောကြပါစို့၊ ဒေါက်တာ၊ အခုအချိန်ဟာ ခြင်္သေ့အရေပဲခြံခြံ၊ မြေခွေးအရေပဲခြံခြံ ခြံထားတဲ့ အရေကို ခွာချပြီး ဘဝစစ်ဘဝမှန်ကို ပြသင့်ချိန် ရောက်ပါပြီ၊ ထားထားဟာ ဒေါက်တာကို ရန်ကုန်ရေကျော်ထဲက ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်ကိုကြီး ဒေါက်တာကျော်သူမှန်း သိထားပါတယ်၊ မျက်နှာဖုံးတွေ တပ်မနေပါနဲ့တော့၊ ဒီအိမ်ဟာ ထားထားရဲ့ သူငယ်ချင်းအိမ်ပါ၊ သူတို့လင်မယား ငြိမ်းညိုလွင် သွားကြလို့ ထားထားက အိမ်နဲ့ခြံသော ယူထားလိုက်တာ

ပါ။ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ ထားထားနဲ့ ဒေါက်တာနှစ်
ယောက်တည်းရယ်ပါ။ ဒေါက်တာနဲ့ ထား။ ရင်ဖွင့်စကား
ပြောကြပါစို့ ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပြီလေ”

ကိုမင်းမောင်ခေါ် ဒေါက်တာကျော်သူ ကားပေါ်မှ
ဆင်းသည်။ ရှေ့မှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည့် ထားထားနောက်က
လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။

အိမ်ရှင် ခရီးထွက်သွားသည်မို့ အိမ်ရှိ ပြတင်းပေါက်
အားလုံးကိုလည်း ပိတ်ထားခဲ့သည်။

နှစ်ဦးစလုံး အိမ်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဒီမယ် မထားထား။ ကျုပ်ဟာ ညီမထွေးလေး ငယ်ငယ်ရဲ့
အစ်ကိုကြီး ဒေါက်တာကျော်သူပါလို့ ဝန်ခံလိုက်တာနဲ့
မထားထားမှာ ဘယ်လိုများ အကြောင်းထူးသွားမှာမို့လဲ”
“သိပ်ကို ထူးပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာကျော်သူသည် ထားထားက ဘယ်ထိ
အကြံအစည်နှင့် ခေါ်သလဲဆိုတာ သိချင်သောကြောင့် တမင်လိုက်
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အကယ်၍ ပရိယာယ်တစ်ကွက် ထောင်ချောက်
တစ်ခု ဖြစ်နေပါကလည်း ဒေါက်တာကျော်သူက ဘာကြီးပဲဖြစ်
ဖြစ် ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပင်။

ဒေါက်တာကျော်သူအဖို့ ဘာကိုမျှ အကြောက်အလှ
အစိုးအရိမ်များ ရှိပါလေတော့။

မကြာမီပင် သေရတော့မည့် လူတစ်ယောက်သည်
ဘာကိုများ ကြောက်စရာရှိပါလေတော့မည်နည်း။

သို့သော် ရန်သူလက်မဦးခင် မိမိက လက်ဦးနိုင်ဖို့
တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့တော့ အဆင်သင့် ရှိပြီးသားပင်။

ထို့ကြောင့် မိမိကို တမင်ခေါ်လာသော ထားထား၏
လှုပ်ရှားမှုကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေပေသည်။

ထားထားသည် ဆောင်းတွင်းဖြစ်သည်မို့ ဆွယ်တာ
လက်ရှည်အနွေးထည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဆွယ်တာဝတ်ထားရာ၌
လည်း လည်ပင်းထိပ်ဆုံးကြယ်သီးမှ အောက်ဆုံးကြယ်သီးအထိ
ဆေပိတ်ထားသည်။ ဆွယ်တာအောက်တွင် ဘာအင်္ကျီဝတ်ထားသည်
ကိုပင် တစ်စွန်းတစ်စ မတွေ့နိုင်ပါပေ။

“ထူးတာတွေ ထားထား ပြောပြပါမယ် ဒေါက်တာ၊
ဒေါက်တာနဲ့ ထားထားတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ငယ်ငယ်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဂျာအေးသူ အမေရိကန် မုန့်လုံးစက္ကူကပ်နဲ့
အဆုံးမသတ်ရဘဲ ချာလပတ် ချာလည်နေပါတယ်”

“တို့တို့နဲ့ လိုရင်းပြောချာ၊ ခုချိန်ရောက်မှတော့ စကားကို
တန်ဆာဆင်ပြီး အဖွဲ့အဖွဲ့တွေ ပြောမနေပါနဲ့ မထားထား၊
လိုရင်းတို့ရှင်း ဒက်ခနဲသာပြောပါ”

“ဒက်ခနဲ ပြောမယ် ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ သိပ်ချစ်တဲ့
ညီမလေးငယ်ငယ်ဟာ ထားထားရဲ့ အစ်ကို ကိုကဲ့အောင်နဲ့
မေတ္တာရှိခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ယောက် ချစ်ခင်နေကြတဲ့ ကာလ

အတွင်းမှာပဲ ငယ်ငယ်ဟာ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားဘဲ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့တယ်”

ဒေါက်တာကျော်သူကပင် ဝင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“နားထောင်ပါ မထားထား၊ ကျုပ်ကပဲ ဆက်ပြီး ပြောပြမယ်၊ ကျုပ် ညီမလေး ငယ်ငယ် မသေမီ ကျုပ် ဆရာဝန် တစ်ယောက်အနေနဲ့ သေချာစစ်ဆေးကြည့်တယ်၊ စမ်းသပ်ကြည့်တယ်၊ ဘာတွေ့တယ်မှတ်သလဲ မထားထား”

“ထားထား မသိရိုးအမှန်ပါ ဒေါက်တာ”

“သိအောင်ပြောမယ်၊ ညီမလေးငယ်ငယ် သေရတာကို သတ္တုချကြည့်ရင် ကိုဇေယျာအောင်လေး၊ တက္ကသိုလ်မှာ ကျူတာကနေပြီး လက်ထောက်ကထိက ဖြစ်သွားတဲ့ ကိုဇေယျာအောင်၊ မထားထားရဲ့ အစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက် ကိုဇေယျာအောင်၊ အခု မထားထားဟာ မထားထား ဂျာအေးကို သူ့အမေရိုက် မုန့်လုံးစက္ကူကပ်ကပ်၊ ညီမလေး ငယ်ငယ် သေဆုံးရတဲ့အဓိက တရားခံဟာ ကိုဇေယျာအောင် ပဲ၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ညီမလေးငယ်ငယ် ကိုယ်တိုင်က သုဘောတုမှားယွင်းသွားကြတာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မထားထား၊ ညီမလေးဟာ အသက်ငယ်သေးတယ်၊ သူ့ ချစ်သူ ဖြားယောင်းလို့ရတဲ့ အရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ တကယ်ဆို သူ့ထက် အသက်အားဖြင့် ပိုကြီးတယ်။

ပညာအားဖြင့် ပိုကြီးတဲ့ ကိုဇေယျာအောင်က ကျောင်းသူ လေးသာ ရှိသေးတဲ့ ညီမလေးအပေါ်မှာ မယုတ်မာသင့်ဘူး၊ မညစ်ပတ်သင့်ဘူး၊ ထိန်းသိမ်းမယ် သိက္ခာစောင့်သိမယ် ဆိုရင် ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာစရာ မရှိဘူး၊ ညီမလေးလည်း သေစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“ဒီလိုတော့ တစ်ဖက်သတ်မပြောနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကိုကိုအောင်နဲ့ ငယ်ငယ်ဟာ ချစ်သူချင်းချင်း တွေ့ဆုံရင်းနှီးရာမှ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြလို့ မှားယွင်းကြတယ်ထားပါဦး ငယ်ငယ်မှာ မပေါ့မပါး ဖြစ်လာရင် ကိုကိုအောင်ဟာ ငယ်ငယ်ကို လက်ထပ်ဖို့အဆင့်သင့်ပါ၊ လက်ထပ်ဖို့ကို လည်း ငယ်ငယ်ကို ကိုကိုအောင်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်က အစ်ကိုတွေ သံယောဇဉ် သိပ်ကြီးတယ်၊ အထူးသဖြင့် အစ်ကိုကြီးဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာ ကို ငယ်ငယ်က သိပ်ချစ်၊ သိပ်ကြောက်၊ သိပ်ရိုသေတယ်၊ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာကို ငယ်ငယ်က ဖွင့်မပြောရဲဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကတောင် ညီမငယ်လေးကို ဝဲပြီး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေပါလျက် အငယ်ဆုံးငယ်ငယ်က သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ၊ လက်ထပ်မယ်လို့ လုံးဝ ဖွင့်မပြောရဲဘူး၊ ကိုကိုအောင်က ဒါဆို ကိုကိုအောင်ကိုယ်တိုင် ဒေါက်တာဆီ လွှတ်ပြီး လူကြီးတွေ နားဖောက်လက်ထပ်စကားပြောပေး မယ်ဆိုတဲ့အထိ ငယ်ငယ်ကို ပြောပါတယ်၊ ဒါကိုလည်း

ငယ်ငယ်က လက်မခံဘူး၊ အစ်ကိုတွေကို မပြောရဲတာပေါ့၊ မပြောရက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ငယ်ငယ်ဟာ မတော်တဆ သေဆုံး သွားပါတယ်။ ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်သွားတာမျိုး လိမ့် ကျ လဲ ကျတာမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။”

“ခင်ဗျား ဘာပြောပြော ကျုပ် လက်မခံဘူး မထားထား၊ နားလည်းမဝင်ဘူး၊ တကယ်ဆို ကိုဇေယျာအောင်လို ပုဂ္ဂိုလ် ဟာ လက်မထပ်မီစပ်ကြား ဘယ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျူးလွန်မှုမရှိအောင် ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ့်စည်း ကမ်းကို စောင့်ထိန်းခဲ့ရင် ကျုပ်ရဲ့ ညီမလေး အခုလို လူကြားမကောင်း သေစရာမရှိဘူး။”

ထားထားသည် မျက်နှာထားကြီး ဟင်းပြီး ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြောနေသော ဒေါက်တာကျော်သူကို ကြည့်ရင်း ငိုချလိုက် တော့သည်။

ငိုရင်းတန်းလန်း ဆက်ပြောပါ၏။

“ဒါကြောင့် ဒေါက်တာဟာ ပဲခူး ချိန်နွေးနွေးဂေဟာကို ကိုမင်းမောင်နာမည်နဲ့ ဒရိုင်ဘာလုပ်ရင်း ကိုကိုအောင် ပြန်အလာကို စောင့်နေတာ မဟုတ်လားဟင်”

“အဲဒါ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မထားထား၊ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝမှန်ကို ဖြှုပ်ထားပြီး ပဲခူးကနေပြီး ဒရိုင်ဘာဘဝနဲ့ ကျုပ် ဇေယျာ အောင် ပြန်အလာကို စောင့်နေတာ”

ထားထား၏ ငိုရှိုက်သံမှာ ပိုမိုပြင်းထန်လာတော့သည်။

“ဒေါက်တာဟာ ညီမလေးငယ်ငယ်ကို သိပ်ချစ်တယ် မဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

“မေးစရာတောင် မလိုတဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဖြေပါမယ်၊ ဟုတ်တယ် ညီမလေးငယ်ငယ်ကို ကျုပ် သိပ် ချစ်တယ်၊ မိတဆိုးမလေးမို့ ကရုဏာထားတာ၊ သနား တာက အလှုပ်ပယ်ပဲ၊ ညီမလေးကို ကျုပ်က ဖအေလိုရော မအေလိုရော အစ်ကိုကြီးလိုရော ချစ်တာတွေ စုပြီး သိပ်ချစ်တယ်”

“ဒီတော့ ကိုယ်ချင်စာပေးပါ ဒေါက်တာ၊ ထားထားတို့မှာ လည်း ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ကိုကိုအောင်ကို ထားထား သိပ်ကိုချစ်တာပါ၊ ကိုကိုအောင်သာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ပေပေရော မေမေရော ထားထားရော သား အမိ သားအဖတွေ ရူးသွားနိုင်လောက်ပါတယ် ဒေါက် တာ”

“ရူးကြလေ၊ ရူးကြလေ၊ ကျုပ် ညီမလေးကြောင့် ကျုပ်လည်း ဘဝပျက်ပြီး ရူးခဲ့ပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ရူးကြပေါ့၊ ဒါမှ တူညီမှု ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုလုပ်တာဟာ တူညီတဲ့ လက်စားချေမှု မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ၊ တကယ်တမ်း တူညီတဲ့ လက်စားချေမှုဆိုတာက ဒီမှာ ထားထားကို ကြည့်ပါ”

ထားထား၏ ရတ်ခြည်း ပြုမုလိုက်သော အပြုအမူ
ကြောင့် ဒေါက်တာကျော်သူသည် ရိပ်ခနဲ မြင်ပြီး လှစ်ခနဲ
မျက်နှာတခြားသို့ လွဲထားလိုက်တော့သည်။

ထားထားသည် သူမ ဝတ်ထားသော ဆွယ်တာလက်
ရှည်၏ လည်ပင်းအထိ ရောနေအောင် တပ်ထားသော ကြယ်သီးတွေ
ကို အားလုံးဖြုတ်ပစ်ပြီး ဆွယ်တာကို ချွတ်ပစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်
တော့သည်။

“တူညီတဲ့ လက်စားချေမှုဆိုတာ အဲဒါပဲ ဒေါက်တာ
ဒေါက်တာ စွပ်စွဲသလို ငယ်ငယ်အပေါ်မှာ ကိုကိုအောင်
ဟာ မစောင့်စည်းဘူး ဖြားယောင်းပြီး ငယ်ငယ်ရဲ့ အသွေး
အသားကို စားမျှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ငယ်ငယ်မှာ ကိုယ်ဝန်
ရသွားတယ်လို့ ဒေါက်တာ စွပ်စွဲတယ် မဟုတ်လား။ အခု
ထားထားမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားတဲ့အထိ ဒေါက်တာ တူညီတဲ့
လက်စားချေမှုကို ပြပါ၊ ထားထား ကတိပေးပါတယ်။
ထားထားမှာ ဒေါက်တာနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရတဲ့အထိ အတွေ့ခံ
ပါ့မယ်၊ ကိုကိုအောင်ကိုတော့ ဘာအန္တရာယ်မှ မပေးပါနဲ့
ဒေါက်တာ၊ ထားထား ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်”

ဒေါက်တာကျော်သူက မျက်နှာလွဲထားလျက်နှင့်ပင်
ပြန်ပြောလိုက်ပါ၏။

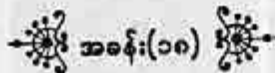
“မှတ်ထားပါ မထားထား၊ ကျုပ်ဟာ ယုတ်မာပြီး ရတဲ့
အခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်တော့မှ မယူဘူး၊ ကျုပ် နဂိုတည်း။”

ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိပြီးသား၊ ကျုပ်ချစ်သူကို ကျုပ် လက်ထပ်တဲ့
နေ့ကျမှ ကျုပ်ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ လူပျိုဘဝကို စွန့်လွှတ်မယ်
လို့၊ ဒီမှာ မထားထား၊ ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ ကျီကို
မီးမရှို့ဘူး၊ ကြွက်ကိုနိုင်အောင် သတ်မယ်၊ ဒါပဲ”

ဒေါက်တာကျော်သူသည် ပြောပြီး ထိုအိမ် ထိုအခန်း
သို့ခြံထဲမှ ထွက်သွားပေတော့သည်။

ချိန်နွေးနွေးဂေဟာကြီးမှ ဒရိုင်ဘာကိုမင်းမောင်
အမည်ခံ ခေါက်တာကျော်သူသည် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွား
လေပြီတကား။

နွေးနွေးချိန်သည် ခါတိုင်းလိုပင် အိပ်ရာမှ ထသည်
နှင့် အိမ်တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ရာတွင် ...

ယခင်နေ့များက အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်တွင်
နွေးနွေးချိန် စီးသော အက်(စ်)အီးကားကြီးကို အသင့်ရပ်ထားပြီး
ကားကို အဝတ်ချီဖြင့် ရေပတ်တိုက်နေလေ့ရှိသည့် အစ်ကိုမင်းမောင်
ကိုရော မော်တော်ကားကိုရော မတွေ့တော့ပေ။

နွေးနွေးချိန်သည် ပျာပျာသလဲလေးပင် ဂိုထောင်
တန်းလျားဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တန်းလျားဂိုထောင်အောက်တွင် မော်တော်ကား
(၂)စီးစလုံး ရှိနေသည်ကို လှမ်းတွေ့မြင်ရပါ၏။

တန်းလျားအပေါ်ထပ်ရှိ အစ်ကိုမင်းမောင်၏ အခန်း
ကပျာကရာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အစ်ကိုမင်းမောင်၏ အခန်း
တံခါး ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ပြန်သည်။

နွေးနွေးချိန် အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်ကာ ဂိုထောင်တန်း
လျားဆီသို့ လာခဲ့တော့သည်။

တန်းလျား၏ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်သည့်
အောက်ကားရင်းတွင် ဦးဇော်ဝိတ် တစ်ယောက်တည်း ညှိုးငယ်သော
အိပ်ရာအသွင်ဖြင့် ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

“သွားပြီ နွေးနွေး၊ ကိုယ့်လူကြီး ထွက်သွားပြီ။ ဘယ်ထွက်
သွားမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ငါ အိပ်ရာက တစ်ရေးနိုးတော့
ကိုယ့်လူကြီး အခန်းတံခါး ပွင့်နေလို့ ဝင်ကြည့်တာ၊ သူ
အိပ်ရာကို လိပ်ထားခဲ့တယ်၊ သူတော့ မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်
အချိန်က ထွက်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး။”

ကိုဇော်ဝိတ်အား နွေးနွေးချိန်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ
အောက်ကားမှ တက်ခဲ့သည်။ အစ်ကိုမင်းမောင်၏ ပွင့်နေသော
အခန်းတံခါးမှ အထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံးကို
ကြည့်ကြည့်သည်။ သိချင်တာတွေကို စူးစမ်းသည်။

နံရံတွင် အိတ်နှင့် ထည့်ပြီး ချိတ်ဆွဲထားသော
အိတ်ကလေးများ မရှိပါလေတော့။

လက်စားချေခြင်းသည် မယဉ်ကျေးပါ။
သို့သော် ကျွန်ုပ် ရိုင်းမည်သာ။

ဟု ရေးထားသော စာတန်းကြီးကို အနိရောင်ဖြင့် ကြက်ခြေခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အစ်ကိုမင်းမောင် လိပ်ထားခဲ့သော အိပ်ရာလိပ်စာ ဖြန့်ကာ ခေါင်းအုံးအောက်သို့ နွေးနွေးကြည့်ပြန်သည်။

“ညီမလေး” ဓာတ်ပုံ မရှိပါလေတော့။

သော့တွဲကြီး မရှိပါလေတော့။

ငွေစက္ကူထုပ်ကြီး မရှိပါလေတော့။

စာအုပ်တွေအားလုံးမှ စားပွဲပေါ်တွင် ရှိမြဲရှိနေသည့် ယူမသွားဘဲ တမင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ရေခွေးဓာတ်ဘူး၊ နက်(စ်)ကော်ဖီဘူး၊ နို့ဆီဘူး နှစ်ဘူးကိုလည်း ယူမသွားဘဲ ထားခဲ့သည်။

စာအုပ်များ စိထားသည့်အပေါ်တွင် ထင်းခနဲ ငြိမ်သာအောင် ကော်ကပ်အိတ်ပိတ် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို နွေးနွေး တွေ့ပြီး ယူ၍ စာအိတ်ပေါ် မျက်နှာစာကို ကြည့်လိုက်ရာ “နွေးသို့”

ဟု ရည်ညွှန်းရေးထားသော အစ်ကိုမင်းမောင်၏ လက်ရေးကို တွေ့ရသဖြင့် နွေးနွေးချိန်သည် စာအိတ်လေး ချက်ချင်း ဖောက်မဖတ်သေးဘဲ သူမ၏ ရင်ဝယ် တယုတကပ်ထားမိသည်။

ဤစာအိတ်သည် အစ်ကိုမင်းမောင်နှင့် မိမိချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကွေကွင်းခြင်းသင်္ကေတလေးမှန်း နွေးနွေးတင်ကြိုသိနေသဖြင့် ဖွင့်မဖောက်ရဲ မဖတ်ရဲ ဖြစ်ရသည်။

နလုံးသား၏ နာနာကျင်ကျင် ဝေဒနာတစ်မျိုးကို စားရင်း ဝေးဝိုင်နေစဉ်မှာပင် ပခုံးထက်သို့ လက်ပဝါးတစ်ခုက ဘာရောက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထိုလက်ပဝါးမှာ နူးညံ့နေသောကြောင့် အစ်ကိုမင်းမောင်များ ပြန်လာလေသလားဟု ဝမ်းပန်းတသာ ချည့်ကြည့်မိသည်။

မမထား ဖြစ်နေပါလေ၏။

“မမထား အစ်ကို မရှိတော့ဘူး၊ သူ ... သူ ... ထွက် သွားပြီ၊ နွေးကို စွန့်သွားပြီ မမထား။”

“နွေး မှတ်မိမှာပါ။ အဲဒီနေ့က နွေး ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ နွေး ခေါင်းဆောင်ပြီး အိမ်တွင်းသန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ် တယ်လေ၊ အဲဒီတုန်း အဲဒီနေ့က မမထားလည်း ဒီကို ရောက်လာတယ်၊ သန့်ရှင်းရေး ဝိုင်းလုပ်နေတဲ့ အထဲမှာ ဦးခော်ဝိတ်နဲ့အတူ နွေးရဲ့အစ်ကိုကို မမထား တွေ့လိုက်တာနဲ့ သူဟာ ဒေါက်တာကျော်သူမှန်း မမထား သိလိုက်တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့ကဟာတွေ နွေး မှတ်မိတယ်၊ မမထားက သူ့ကို တွေ့တာနဲ့ မမထား မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လာတဲ့ အမူအရာရယ်၊ အစ်ကိုကလည်း မမထားကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ အစ်ကိုမျက်နှာ ပြောင်းလဲသွား တဲ့ အမူအရာရယ်၊ မမထားရော သူ့ရော အမူအရာတွေ တစ်မျိုးဖြစ်သွားကြတာကို နွေး မှတ်မိတယ်”

“ဟုတ်တယ် နွေး၊ ဒေါက်တာကျော်သူက မမထားကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ မမထားဟာ ကိုဇေယျာအောင်ရဲ့ ညီမမှန်း

သိတာပေါ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒေါက်တာကျော်သူက သိပ္ပံချစ်တဲ့ ညီမလေးအငယ်ဆုံး 'ငယ်ငယ်' ဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ ငယ်ငယ်နဲ့ ကိုကိုအောင်ရယ် မမထားရယ်က ပတ်သက်ခဲ့ကြတယ်လေ။"

"ဒါဆို အစ်ကို ခေါင်းအုံးအောက်မှာ အမြဲထားတဲ့ 'ညီမလေး' ဆိုတာ အဲဒီငယ်ငယ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံပေါ့နော်"

"ဒီဘဝကမ္ဘာကြီးမှာ ကမ္ဘာနဲ့အဝှမ်း မောင်နှမနှစ်ယောက် ချစ်ခြင်းပြုနိုင်ပွဲများ ရှိခဲ့ရင် ဒေါက်တာကျော်သူနဲ့ သူ့ညီမလေး ငယ်ငယ် မောင်နှမဟာ ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမရမလားနွေး၊ သူတို့မောင်နှမ ချစ်ကြတာက တကယ်ကို စံတင်လောက်တယ်။ အဲ ... သူတို့မောင်နှမကြားမှာ ငယ်ငယ်ရဲ့ အစ်မအလတ် ဒေါက်တာကျော်သူရဲ့ညီ 'ကိုမင်းမောင်' ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ကိုမင်းမောင်လည်း သူ့ညီမလေး ငယ်ငယ်ကို ချစ်တာပဲ။ သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်လွန်းကြလို့ မဖြစ်သင့်တော့ ဖြစ်ကုန်ရတာပဲ နွေး။"

"ဘယ်လိုမဖြစ် သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ရတာလဲ မမထားထားထား သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး ဆက်ပြီး ပြောပြသည်။"

"တကယ်တော့ ကိုဇေယျာအောင်နဲ့ နွေးဟာ စေ့စပ်ကြောင်လမ်းထားပြီးသားဖြစ်တယ်။ အခု မကြာခင် ပြန်ရောက်လာတော့မယ်။ ကိုကိုအောင် ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ မကြာခင်

ကိုကိုအောင်နဲ့ နွေးတို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်။ ဒါကြောင့် အတိတ်က ကိုကိုအောင် ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို အခု ဇနီးလောင်း ဖြစ်နေတဲ့ နွေးကို မပြောသင့်ဘူး ထင်လို့ မမထား ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး။ မြို့ထားခဲ့တယ်။ ကိုကိုအောင်နဲ့ နွေး လက်ထပ်ရေးမှာ အထစ်အငေါ့ ဖြစ်မှာစိုးလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ဖွင့်ပြောရတော့မယ်။ ဒေါက်တာကျော်သူက နွေးနဲ့ ပတ်သက်လာပြီကို နွေး သိပ်ချစ်တဲ့သူ ဖြစ်နေပြီကို။"

"အစကနေပြီး ပြောပြပါ မမထား။ နွေး အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အရမ်းစိတ်ဝင်စားလို့ပါ။"

ထားထားသည် ရန်ကုန်တွင် ကိုဇေယျာအောင်နှင့် ငယ်ငယ်တို့ ဖြစ်ပျက်ပုံကို အစမှအဆုံးအထိ အားလုံး နွေးအား ဖွင့်ပြောပြလိုက်ပေတော့သည်။

"အဲဒါပါပဲ နွေးရယ်။ ဒေါက်တာကျော်သူဟာ သူ့ဘဝမှန်ကို မြှုပ်ပြီး ကိုကိုအောင် ပဲခူးပြန်ရောက်လာတာနဲ့ အသေသတ်ဖို့ အသင့်လာစောင့်နေတာပါ။ နွေးတို့ရဲ့ ချိန်နွေးနွေးဂေဟာမှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်ပြီး လာနေတာဟာ ဆည်ဝကချိုင်းလို ကိုကိုအောင် ပြန်လာရင် အသေသတ်ဖို့ လာစောင့်နေတာပါပဲ နွေး။"

"အစ်ကိုဟာ လူသတ်တဲ့အထိ သူ့စိတ်ဓာတ်က ကြမ်းကြုတ်မယ်လို့ နွေး မထင်ဘူး။ တကယ်အစစ်အမှန်ကို ပြန်ကြည့်ရင် အစ်ကိုဟာ လူတွေရဲ့ အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်ကုသပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဟုတ်လား။"

“ဟုတ်ပါတယ် နွေး၊ ဒေါက်တာကျော်သူရဲ့ နဂိုရင်းမွေးဇာတိမှာ သိပ်အဆင့်မြင့်ပါတယ်။ သူ့ရေကျော်ဆေးတိုက်မှာ လာကုတဲ့လူတွေထဲမှာ ငွေကြေးမတတ်နိုင်တဲ့ ဆင်းရဲတဲ့လူနာဆိုရင် ဒေါက်တာကျော်သူက လိုအပ်သမျှ ထိုးဆေး၊ စားဆေး၊ သောက်ဆေး၊ မှန်သမျှ တစ်ပြားမှ မယူဘဲ ကုသပေးတဲ့အပြင် အပြန်ဆိုက်ကားခတောင် သူက ထုတ်ပေးတဲ့ လူဆိုတာလည်း မမထား၊ စုံစမ်းသိထားပါတယ်။ အကျင့်သိက္ခာပိုင်းမှာ ဘယ်လောက်စောင့်စည်းတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ပါ”

“ဘယ်လို ကိုယ်တွေ့လဲ မမထား”

ထားထားက ရှက်သောမျက်နှာလေးနှင့်ပင် ပြောပြလိုက်တော့သည်။

မနေ့က နွေးနွေး ကလပ်(စ်) သုံးနာရီခွဲမှ လွတ်မည်မို့ ဒေါက်တာကျော်သူ အား ထားထားက ခေါ်သွားခဲ့ပုံ၊ ထားထားက တူညီသော လက်စားချေမှု ပြုပါဟု ဖွင့်ပေးသည့်တိုင်အောင် ထားထားကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ဘဲ ဇွတ်ရှောင် ထွက်သွားပုံတွေကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်ပေသည်။

“အဲဒါပါပဲ နွေး၊ တော်ရုံယောက်ျားတစ်ယောက် ဆိုရင် ကိုကိုအောင်ကို သတ်တာလည်း သတ်ချင်သတ်မယ်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့က မမထားပေးတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးကို တော့ ယူတော့မှာပါ။ ဒေါက်တာကျော်သူက စောင့်စည်းရုံမကဘူး သူ့ပါးစပ်က ပြောသွားတယ်”

“အစ်ကိုက ဘာပြောသွားလဲ မမထား”

“ကျုပ် အခွင့်အရေးရတိုင်း ယုတ်မာတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ လူပျိုဘဝကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရင်ထဲအသည်းထဲက ချစ်တဲ့ ချစ်သူမိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်တဲ့ နေ့ကျမှသာ စွန့်လွှတ်မယ်လို့ နဂိုတည်းက ဆုံးဖြတ်ထားတာတဲ့လေ”

“ဪ ... အစ်ကိုရယ်” ဟု နွေးနွေးချိန် ရင်ထဲက တမ်းတရင်း ကျိတ်၍ အစ်ကိုအား သတိရမိသည်။

“ဒါဆို မမထားက အစ်ကိုအတွက် ဒီလောက်တောင် အခွင့်အရေးပေးပြီး တောင်းပန်လိုက်လျော့တာကို သူ သနားသွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကိုစေယျာအောင်ကို မသတ်တော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒီအိမ်က ထွက်သွားတာလား မှ မသိတာ မမထား”

ထားထားက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းပြလိုက်ရင်း သူမ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဆက်ပြောပြလေသည်။

“မထင်ဘူး နွေး၊ ဒေါက်တာကျော်သူရဲ့ အကြောင်း မမထား စုံစမ်းထားတယ်။ ဒေါက်တာကျော်သူဟာ အဘက်ဘက်က တော်သလောက် စိတ်လည်းထက်တယ်။ သိပ်လည်းစိတ်ကြီးတယ်တဲ့။ နောက်ပြီး သူ ပြောသွားတဲ့ စကားတစ်စွန်းက ကျုပ်က ကျိကိုတော့ မီးမရှိဘူး၊ ကြွက်ကိုပဲ နိုင်အောင် သတ်မယ်တဲ့။ သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်က မမထားကို တူညီတဲ့

ကလဲ့စားချေနည်းမျိုးတော့ မချေဘူး၊ ကိုကိုအောင်ကိုပဲ အသေသတ်မယ်လို့ ကောက်ယူနိုင်တယ် နွေး”

မမထားက အစ်ကိုအကြောင်းပြောလေ နွေးနွေးချိန် မှာ အစ်ကိုကို ပို၍သာ အထင်ကြီးလေ လေ့စားလေဖြစ်ရပါ၏။

မိမိနှင့် အစ်ကို နှစ်ယောက်ချင်း ဆုံတွေ့သည့်အခါ အစ်ကိုသည် ချစ်သူဘဝ ပွေ့ပိုက်ရုံ၊ နမ်းရုံကလွဲပြီး ထိုထက်လွန်ကဲ မှုမျိုး မပြုပါလေ။ နမ်းသည်တောင်မှ ဖွဖွလေး ပါးပြင်နှင့်နဖူးကို နမ်းခြင်းမျှလောက်သာ။ အစ်ကိုသည် သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားပြီး ထိန်းသိမ်းသူ ဖြစ်ပါ၏။

နောက်တစ်ခု အစ်ကို ပြောခဲ့သော စကားကို နွေးနွေးချိန် ပြန်လည်အမှတ်ရမိပါ၏။

“နွေးဟာ ချစ်သူနဲ့ ကွေ့ကွင်းရခြင်းဒုက္ခတော့ ခံစားချင် ခံစားရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မချစ်မနှစ်သက်သူ ကိုဇေယျာအောင် နဲ့တော့ ပေါင်းရမယ် မဟုတ်” ဟူသောစကား။ ၂

ယခု မမထား ပြောပြချက်အရ အဓိပ္ပာယ်မှာ ရှင်းလေပြီ။

အစ်ကိုလည်း မိမိနှင့် ကိုဇေယျာအောင် လက်မထပ် မိမှပင် ကိုဇေယျာအောင်အား အသေသတ်မည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်သော စကားပါတကား။

အစ်ကိုသည် စိတ်ကြီးသည်ဆိုခြင်းမှာလည်း ဟုတ် လောက်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂိုဒေါင်တန်းလျား သူ အိပ်ခန်း

ထဲတွင် ကလဲ့စားချေရမည်ဆိုသည့် စာတန်းတွေ ရေးထားသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထိုစာတန်းကို တွေ့မြင်နေရခြင်းဖြင့် ကလဲ့စားချေ ပို့ ပေါ့လျော့မသွားစေရန် ထင်ရှားပြန်သည်။

ပြီး ... ကိုဇေယျာအောင် ပြန်လာမည့်နေ့ရက်ကို အတိအကျ သိပြီးသည်နှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့သော အိတ်ပိတ်တယောကို အိတ်ဖွင့်ပြီး ထိုးခဲ့သည်။

“ကဲ ... မမထားကတော့ အားလုံးသိသမျှ နွေးကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီး ဒီလို ဖွင့်ပြောခြင်းအားဖြင့် နွေး ကိုကိုအောင် အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ သဘောထားဟာ အမှတ်တွေ လျော့ကုန်မယ်ဆိုတာ မမထား တွက်ပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဖွင့်ပြောရမဲ့ အခြေအနေ ရောက်လာလို့ ဖွင့်ပြောတာပါပဲ နွေး”

နွေးနွေးချိန်က မဆိုင်းမတွပင် ထားထားအား ပြန် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုဇေယျာအောင်ကို နွေးနွေး ရင်ထဲက နုဂိုကတည်းက ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာပဲ မမထား၊ လူကြီးတွေက သင့်တော် တယ်ထင်လို့ စီစဉ်တာရယ်၊ နွေးမှာ အဲဒီ စေ့စပ်တဲ့အချိန် ထိ ချစ်သူ လုံးဝမရှိတာရယ်၊ ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားပြီး အိမ်ထောင်ရေးအနေနဲ့ မဆိုးပါဘူးလို့ ဦးနှောက်တွက်ချက် ပေးတာရယ်တွေကြောင့် ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တာပါ မမထား”

“ဒါဆို မမထားက ထပ်ပြီး တင်ကြိုမေးထားမယ်၊ တကယ်လို့ ကိုကိုအောင် ဘေးမသိရန်မခဘူးဆိုရင် နွေး ကိုကိုအောင်ကို လက်ထပ်ချင်ဦးမလား။”

“ရှင်းရှင်းပဲ နွေး ပြောပါရစေ မမထား၊ ငယ်ငယ်ဆိုတဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ညီမလေးနဲ့ ကိုဇေယျာအောင် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုကတည်းက ကိုဇေယျာအောင်ကို နွေး စိတ်ပျက်သွားပြီ၊ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကိုဇေယျာအောင်ကို နွေး လက်ထပ်ချင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ကိုယ်ငိုက်သဘောတူဆောင်ရွက်ထားတဲ့ ကိစ္စမို့ နွေးက အခုမှ ငြင်းလိုက်ရင် ဖေဖေ မျက်နှာပျက်မယ်၊ ဖေဖေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမယ်၊ အဲ ... ဒီလိုကြောင့် မလွဲမသားဘဲ ကိုဇေယျာအောင်ကို နွေး လက်ထပ်လိုက်ရင်လည်း ကိုဇေယျာအောင်ဟာ နွေးကို ရလိုက်တာ အသက်မရှိတဲ့ အရပ်တစ်ရပ် ရလိုက်သလိုနေမှာပဲ မမထား၊ သစ်တုံးပိုင်းကြီး တစ်ခုကို နေ့နိုးမြောက်ရာရောက်မှာ”

ထားထားသည် နွေးနွေး၏ အဖြေစကားကို မှားလည်သဘောပေါက်ပါ၏။

နွေး၏ နှလုံးသားအချစ်သည် ခေါက်တာကျော်သူ အပေါ်တွင် တလူလူရှင်သန်သည် ဖြစ်သော်လည်း ကိုကိုအောင် လက်ထဲ ကျလျှင် နှလုံးသား သေသွားမည်ဟု နွေး ပြောလိုက်ခြင်းမှာ နွေးအတွက် မှန်ကန်သော သစ္စာစကားပါတည်း။

“ဒါဆို ကိုကိုအောင် ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ အကျိုးအကြောင်းတွေ အားလုံးပြောပြပြီး ကိုကိုအောင်ပဲ နေစပ်ကြောင်းလမ်းထားတာကို ဖျက်သိမ်းပေးလိုက်ပါလို့ ကိုကိုအောင်ကို မမထား ပြောပေးပါမယ် နွေး၊ ဒါကို ကိုကိုအောင် လက်ခံရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ နေစပ်ကြောင်းလမ်းထားတာကို ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်လို့ သတင်းစာက ကြေညာလိုက်တာပေါ့။”

“ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့ မမထားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဇေယျာအောင်က လွယ်လွယ်နဲ့ လက်ခံပါ့မလားပဲနော်”

“ကိုကိုအောင် လက်ခံမယ်လို့ မမထား ထင်တာပဲ၊ နွေးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့ ပြောလိုက်ရင် ကိုကိုအောင်ဟာ သူတစ်ပါးအချစ်ကို လှယူချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိမှာ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက်လည်း ရှိသေးတယ် နွေး။”
“ဘာများလဲ မမထား။”

“ကိုကိုအောင်ဟာ နွေးကို တစ်ခါနှစ်ခါ မြင်ရုံနဲ့ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ပြီး နေစပ်ကြောင်းလမ်းခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ နွေး သိလား။”

“နွေး ဘာသိနိုင်မှာလဲ မမထား။”
“အဓိကဟာ နွေးဟာ ငယ်ငယ်နဲ့ သိပ်တူလို့ပဲ၊ ငယ်ငယ်ရဲ့ ကိုယ်ပွားအဖြစ် သူ့ရင်ထဲက သတ်မှတ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တာ”

“ငယ်ငယ်ဟာ နွေးနဲ့ အဲဒီလောက်တောင် ရုပ်ချင်းတူနေလို့ လား မမထား”

“ထပ်တူထပ်မျှကြီးတော့ တူတာမျိုး ဘယ်ဟုတ်မလဲ နွေး ရယ်၊ လှတာချင်းတူတယ်၊ ချောတာချင်း တူတယ်၊ အသက်အရွယ်ကလည်း ငယ်ငယ် မသေခင် ကိုကိုအောင်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ကြတုန်း ငယ်ငယ်အရွယ်နဲ့ အခု နွေးအရွယ်က တူနေတယ်၊ ပြောဆိုနေထိုင်လှုပ်ရှားတဲ့ ပုံစံချင်းလည်း တူတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ငယ်ငယ်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ကိုကိုအောင် ဟာ နွေးကို တွေ့တာနဲ့ ငယ်ငယ်ကိုယ်စား ငယ်ငယ်ကိုယ် ပွားသဘောနဲ့ လက်ထပ်မယ်ပြောတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာကို ပျက်သိမ်းဖို့ မမထားပြောရင် ကိုကိုအောင် လက်ခံမယ်လို့ ထင်တယ်” နွေး”

ထားထားကပင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားခြင်းကို ပျက်သိမ်းဖို့ တာဝန်ယူသွားပါ၏။

ထားထား ပြန်သွားပြီးနောက် နွေးနွေးချိန်သည် ယနေ့ ကျောင်းမတက်တော့။ မောင်းပေးမည့် ကိုမင်းမောင်လည်း မရှိတော့ဟု သူမ၏ ဖေဖေကို ပြောကာ ကျောင်းမတက်တော့ ပေ။

အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ အစ်ကိုပေးခဲ့သော စာကို တယုတယ ဖောက်ပြီး ဖတ်တော့သည်။

သိပ်ချစ်ရပါသော နွေး ...

နွေးကို မချစ်လို့ ပစ်ခွာသွားတယ်တော့ ဘယ် ဟုတ်ပါ့မလဲ နွေး၊ အစ်ကို ဒီတစ်သက် ဒီဘဝမှာ ဒီအချစ်မျိုးနဲ့ နွေးတစ်ယောက်တည်းကို ချစ်ဖူးတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ...

နွေးမှာလည်း ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်၊ အစ်ကိုမှာ လည်း ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်မို့ အစ်ကိုနဲ့နွေး အသည်းနှင့် အောင် ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် မင်ရည်ကျဲပြီလို့သာ မှတ် ယူပါတော့။

ဟင်္သာကုန်းဘုရားမှာ ချစ်သောသူနဲ့ ပေါင်းရပါစေ သားဆိုတဲ့ နွေးရဲ့ ဆုတောင်း မပြည့်တာကိုပဲ အစ်ကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပါတယ် နွေး။

အစ်ကိုအဖို့တော့ အစ်ကို ဆုတောင်းခဲ့တဲ့အတိုင်း အရှင်ဘုရားရယ် ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ လုပ်ပေးပါပဲ ပေါ့ နွေး။

အစ်ကို ရောက်ရာဘဝကနေပြီး တစ်သက်မှာ တစ်ခါ သာချစ်ဖူးတဲ့ နွေးနွေးကို ချစ်မြဲချစ်လျက်ပါ။

အစ်ကို

အစ်ကို၏ စာအရဆိုပါလျှင် အစ်ကိုသည် ကိုဇေယျာ အောင်အား အပြီးအပိုင် သုတ်သင်တော့မည်ဆိုခြင်းမှာ ပေါ်လွင် နေပါ၏။

စိတ်ကြီးလှပါလား အစ်ကိုရယ် ...

ကကယ်ဖြစ်သင့်တာက ကိုစေယျာအောင်နဲ့ နွေးတို့
စေ့စပ်ထားတာ မျက်သိမ်းပြီးတာနဲ့ အစ်ကိုနဲ့နွေး လက်ထပ်ကြ
ဖို့ပါ။

အစ်ကိုကို အချိန်မီ နွေး ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်လဲ။

❁ အခန်း(၁၉) ❁

ယနေ့ည ...

လပေါင်းများစွာ မီးပိတ် တံခါးပိတ်ထားသော
ရန်ကုန်မြို့ ရေကျော်လမ်း ဒေါက်တာကျော်သူ၏ တစ်ထပ်တိုက်
လေးသည် ယနေ့ညတွင် အိမ်တံခါးတွေ ပိတ်ထားသော်လည်း
အိမ်ထဲတွင် မိလေးတစ်ပွင့် လင်းလက်နေပါ၏။

ဒေါက်တာကျော်သူသည် သူ၏ အိပ်ခန်းထဲရှိ
စာကြည့်စားပွဲမီးတစ်ပွင့်တည်းကိုသာ ဖွင့်ကာ ကုလားထိုင်တွင်
ထိုင်ကာ စားပဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ပစ္စည်းများကို ကြည့်နေပါ
၏။

စားပွဲပေါ်တွင် ...

ဂျာမန်မော်စာပစ္စတို(ဒဿမသုံးရှစ်) တစ်လက်။
ငင်းသေနတ်ကို ပစ်ခတ်ရာတွင် အထစ်အငေါ့မရှိ မလွဲချော်စေရန်
သေနတ်လေးကို ကျကျနန ဆေးကြောထားပြီး ဖြစ်ပါ၏။

မဂ္ဂဇင်းကပ်တွင် ကျည်ဆံအသစ် (၇)တောင့်လည်း ထည့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဒုတိယပစ္စည်းမှာ မဲကြိုးလှလှလေးနှင့် စည်းနှောင် ထုပ်ချိထားသော စာထုပ်တစ်ထုပ် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုစာထုပ်သည် ညီမလေးငယ်ငယ် သေဆုံးပြီးနောက် သူမ၏ အဝတ်စိရိတ် ဖွင့်ကြည့်ရာ ဗီရိအံဆွဲထဲတွင် တရိုတသေ သိမ်းထားသော စာထုပ် ဖြစ်လေသည်။ စာတွေအားလုံးမှာ ကိုဇေယျာအောင်က ငယ်ငယ်အားပေးသော စာများအားလုံး ဖြစ်လေသည်။

တတိယပစ္စည်းမှာ ဒေါက်တာကျော်သူ သိပ်ခွစ် သိပ်ဂရုစိုက်ကာထားသော မိတဆိုး ဖတဆိုးမလေး ညီမလေး ငယ်ငယ်၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာကျော်သူက စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စတိုသေနတ် ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီး သူ၏ လက်ယာလက်ညှိုးကို ကွေးချည်ဆန့်ချည် လုပ်နေပါ၏။

ဒေါက်တာကျော်သူ၏ လက်ချောင်းလေးများသည် ဆေးထိုးအပ်နှင့် နားကျပ်ကို ကိုင်ကာ အယုတ်အလတ်အကြား မရွေး လူသားတွေ၏ အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ သော လက်ချောင်းများ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ယခုမူ ...

သူ၏ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကွေးလျှင် ကျည်တစ်တောင့် ထွက်စေသော လက်ညှိုးဘဝသို့ ရောက်ပေမည်။

ဒေါက်တာကျော်သူသည် ပဲခူးဘုရားကြီးလမ်းရှိ ချိန်ခွေးခွေးကောဟမှ စွန့်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာပြီး ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနေကာ ဇေယျာအောင်လာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စုံစမ်းပြီးသား သတင်းအရ ဇေယျာအောင်သည် နက်ဖြန် နိုင်ငံခြားလေယာဉ်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာမည်မှန်း အတိအကျ သိထားလေပြီ။

ဇေယျာအောင်သည် ရန်ကုန်ရောက်သည်နှင့် ပဲခူး အိမ်သို့ တန်းမသွားသေးဘဲ ရန်ကုန်၌ လုပ်ဆောင်ဖွယ်ကိစ္စကို ယခင် သူတို့မောင်နှမ နှစ်ဦးနေခဲ့သည့် ကမ္ဘာအေးလမ်း တစ်ထပ် တိုက်လေးတွင်နေကာ လုပ်ဆောင်ဦးမည်မှန်းလည်း ဒေါက်တာ ကျော်သူ သတင်းရထားပြီး ဖြစ်ပါ၏။

နတ်ဖြန် ညနေနှင့် ညပိုင်းတွင် ဒေါက်တာကျော်သူ သည် သူ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို အပြတ်လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် ပြီးသား ဖြစ်ပါ၏။

ကိစ္စပြီးသည်နှင့် ဒေါက်တာကျော်သူသည် သူ့ကိုယ် သူ ရဲစခန်းသို့ သွားရောက်အဖမ်းခံဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ပင်။

ဒေါက်တာကျော်သူသည် ညီမလေးငယ်ငယ် ဓာတ်ပုံ ကို ကောက်ယူပြီး စူးစိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

"ကိုကိုကျော်ရယ် ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုအောင်အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ ကိုကိုကျော်ရယ်"

ဟု ညီမငယ်လေးငယ်ငယ်က တောင်းပန်နေသလား
ဟု သူ့စိတ်တွင် မှတ်ထင်မိ၏။

ညီမငယ်ငယ် သေဆုံးပြီးနောက် သူ့စိတ်တွင်
မှတ်ထင်မိ၏။

ညီမငယ်ငယ်၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ရာမှ မျက်စိလွှဲ
ပြီး မဲကြိုးချည်စာထပ်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ညီမငယ်ငယ် သေဆုံးပြီးနောက် သူမ၏ ဗီရိုထဲမှ
တွေ့ရှိသော ဤစာထပ်ကို တစ်စောင်မကျန် ခေါက်တာကျော်သူ
ဖတ်ပြီးသား ဖြစ်ပါ၏။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ...

စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်း အော်မြည်သံ ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

ခေါက်တာကျော်သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အော်မြည်
နေသော ဖုန်းကို အံ့ဩစွာ ကြည့်နေသည်။

ဤအိမ်မှ ဤတယ်လီဖုန်းအော်စရာမရှိ။ မိမိသည်
လနှင့်ချီပြီး ဤအိမ်မှ ထွက်သွားခဲ့သည်။

တယ်လီဖုန်းကြော့ အခွန်မဆောင် လစဉ်ကြေး
မဆောင်တာ ကြားပြီမို့ သက်ဆိုင်ရာမှ လိုင်းဖြတ်တောက်ထားမည်ဟု
ထင်မိသည်။

အဲ ... ညီတော်မောင် မောင်မင်းမောင်က အခွဲ
အစ ကျသင့်သမျှ ပေးဆောင်ထားသောကြောင့် လိုင်းမဖြတ်ဘဲ
ရှိနေခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ မိမိ ဓာတ်မြှုပ်ပြီး အိမ်မှ ထွက်သွားစေ

တည်းက ညီမင်းမောင်နှင့် ဘာအဆက်အသွယ်မျှ မရှိ။ မိမိ
ဘယ်ရောက်နေမှန်း မင်းမောင် မသိ။ မိမိဝှားလည်း ညီတော်မောင်
ဘယ်သွားပြီး ဘာတွေ လုပ်မှန်းပင် မသိ။

ယခု ဖုန်း ဘာကြောင့် မြည်လေသနည်း။
တစ်စုံတစ်ယောက်က ဤနဲ့ပါတ်ကို ခေါ်၍သာ
ဖုန်းမြည်ခြင်းပါ။

မိမိ ဒီအိမ်သို့လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်သို့လည်းကောင်း
ပြန်ရောက်နေမှန်း မည်သူတစ်ဦးမှ မသိအောင် မိမိ ပုန်းလျှိုးရောက်
လာနေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအိမ် ဤခြံနှင့် ပိတ်ထားသော ကားဂိုဒေါင်အ
အဝင် သော့တွဲအပို ဂျူဘလီကိတ်တစ်စုံတော့ ယခင် ဤ
နေစဉ်ကတည်းက ညီ မင်းမောင်က ယူထားသည်။

ကလင် ... ကလင် ... ကလင်။

တယ်လီဖုန်းဆက်တိုက် မြည်နေသည်ကို ငေးကြည့်
ရင်း ဘယ်သူက ဘယ်သူထံသို့ ဆက်ခြင်းပေးနည်းဆိုသည်ကို
သိချင်စိတ် ခေါက်တာကျော်သူတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မြည်နေသော တယ်လီဖုန်းကို ခေါက်တာကျော်သူ
ကောက်ကိုင်ကာ "ဟဲလို" ဟုသာ အသံပြန်ပေးလိုက်သည်။

"ဝေ ... ဟေ့ကောင် ကျော်သူ၊ ခေါ်လိုက်ရတာ၊ နင့်အဘ
ကလွှားမှာပဲ၊ ငါ လွမ်းဝေလေကွာ၊ ဒီည ဆေးရုံကြီး
အင်မာဂျင်စီမှာ ငါ ဂျူတီကျတယ်ကွာ၊ မင်း အခုချက်ချင်း
ငါဆီ ဆေးရုံကြီးအင်မာဂျင်စီကို လာခဲ့ ကျော်သူ"

ဒေါက်တာလွမ်းဝေ ငယ်သူငယ်ချင်းဆီမှ လာသော
ဖုန်း ဖြစ်နေသည်။

“ငါ ပြန်ရောက်နေမှန်း မင်း ဘယ်လိုသိသလဲ လွမ်းဝေ”

“မင်းညီ ကိုမင်းမောင်ဆီက ငါ သိတာ။ ဒီည ညဦးပိုင်းမှာ
ကိုမင်းမောင်က ရေကျော်အိမ်ကို လာသေးတယ်တဲ့။ အိမ်
ထဲမှာ မီးရောင်တွေ တာနဲ့ အိမ်ဘေးမှန်ပြတင်းပေါက်က
ချောင်းကြည့်တော့ မင်းအခန်းမှာ ဝင်ထိုင်နေတာကို တွေ့
တယ်တဲ့။ ကိုမင်းမောင်က မင်းကို မတွေ့ချင်သေးတာနဲ့
ဝင်မတွေ့တော့ဘဲ ပြန်လစ်ထွက်လာတာတဲ့။ ဟေ့ကောင်
ကျော်သူ၊ အခု မင်းညီကိုမင်းမောင် ဓားထိုးပွဲတွေ ဖြစ်ပြီး
အင်မာဂျင်စီကို ရောက်နေတယ်ကွ။ ငါ ကုထားတယ်”

“ဘာကွ။ မောင်မောင် ဓားထိုးခံရတယ် ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာကျော်သူသည် ညီမင်းမောင်ကို ငယ်ငယ်
ကတည်းက ချစ်စနိုး “မောင်မောင်” ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အေးလေကွာ၊ မင်းညီလည်း အထိုးခံရတယ်၊ မင်းညီ
ကိုမင်းမောင်ကလည်း ဓားနဲ့ ပြန်ထိုးတယ်၊ မင်းညီ
ကိုမင်းမောင် ရတဲ့ဒဏ်ရာကတော့ မသေနိုင်ဘူး၊ မင်းညီ
ပြန်ထိုးလို့ ခံရတဲ့ကောင်ကတော့ မင်းညီ လက်ချက်နဲ့
သေမယ်ထင်တယ်၊ အခုပဲ သေတမ်းစစ်ချက်ထွက်ဆိုချက်
တွေ သက်ဆိုင်ရာက ယူနေရတယ်၊ အဲဒီကောင်လည်း
အင်မာဂျင်စီ ရောက်လာတာမို့ ငါပဲ ကြပ်မတ်ကုသပေးနေ
တာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင် ပြန်ရဖို့ မလွယ်ဘူး”

“မောင်မောင် ထိုးလို့ခံရတဲ့ အဲဒီကောင်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ
လွမ်းဝေ”

“နောင်နောင်တဲ့”

“နောင်နောင်ဆိုတာကိုမှ ငါ မသိတာ”

“ဟာ ... ကျုပ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်း စကားကြောတွေ
ရှည်နေမဲ့အစား အခု အင်မာဂျင်စီကို အမြန်လာခဲ့ကွာ၊
ငါက အင်မာဂျင်စီတန်းလန်းကြီးနဲ့ မင်းကို ဖုန်းဆက်
နေရတာ၊ ကိုမင်းမောင်ကပဲ မင်း ဒီည ရေကျော်အိမ်
ပြန်နေနေပြီဆိုလို့ ငါ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်တာ၊ နောင်နောင်
ဆိုတာ မိဒီယိုမင်းသားသစ်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့မိဘက
သိပ်ချမ်းသာပြီး မိဘယိုကုမ္ပဏီထောင်ပြီး သူ့သား
နောင်နောင်ကို မင်းသားတင်ရိုက်တာ အောင်မြင်စပြုနေတဲ့
မင်းသားတစ်ယောက်ပဲ ကျော်သူ”

“အဲဒီမင်းသားသစ်နောင်နောင်ကို မောင်မောင်က ဘာလို့
ဓားနဲ့ ထိုးတာလဲ”

“ရန်ဖြစ်လို့ပေါ့ကွာ၊ အရက်စိုင်းမှာ လူငယ်တွေ ရန်ဖြစ်ထိုး
သတ်ကြတာ အဆန်းမှမဟုတ်တာ၊ ဒီမှာ ကျော်သူ၊
ငါ့ဘေးမှာ တာဝန်ကျ ဆရာမတွေရော သက်ဆိုင်ရာ
နယ်မြေရဲတွေရော ရှိနေတယ်၊ ငါ တိုးတိုးပြောမယ်
မင်းနားထောင်၊ အခု မင်းညီနဲ့ နောင်နောင် ဓားထိုးပွဲဖြစ်တာ
မင်းညီမ ချစ်လေး ငယ်ငယ်နဲ့ ပတ်သက်နေသတဲ့ကွ
ကြားလား”

“ဟေ ... ညီမလေးနဲ့ ပတ်သက်တယ် ဟုတ်လား၊ အေး ငါ အခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ် လွမ်းဝေ”

ဖုန်းချပြီး ဒေါက်တာကျော်သူ ကားကိုဒေါင်သို့ လာခဲ့သည်။ ကားကိုဒေါင် ဖွင့်ပြီး ကားကို စက်နှိုးရာ ချက်ချင်း စက်နှိုးပေသည်။ ဤမျှကြာအောင် ပစ်ထားသောကား စက်နှိုးသည် မှာ ညီမင်းမောင် မကြာခဏ ကားကို စက်နှိုးထားခြင်း သို့မဟုတ် အသုံးပြုထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။

ကားကို တရကြမ်းမောင်းလာရာ ဆေးရုံကြီး အင်မာဂျင်စီသို့ ရောက်လာပြီး ညီတော်မောင်ထားရာ အခန်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

လူနာခုတင်ထက်ဝယ် ညီတော်မောင်သည် လက်မောင်းပတ်တီးကြီး စည်းထားပြီး လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘေးတွင် သေနတ်ကိုင် ရဲသားတစ်ဦး စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အစောင့်ရဲသားသည် ဒေါက်တာကျော်သူအား သိရှိနေပြီး လေးစားစွာဖြင့် အရှိအသေပေးပေးသည်။ ဒေါက်တာကျော်သူ ကုသပေးခဲ့ဖူးသော လူနာထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ပေမည်။

ပတ်တီးနှင့် လဲလျောင်းနေသော ညီတော်မောင်ကို တွေ့ရသောကြောင့် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာလွမ်းဝေက မသေနိုင်ဟု တင်ကြိုပြောထားသဖြင့် စိတ်အေးထားနိုင်ပါ၏။

“ဟေး ... မောင်မောင်”

“ဟင် ... ကိုကိုကျော် လာတယ်”

“အေး ... လွမ်းဝေ ဖုန်းဆက်လို့ ငါလာခဲ့တာ၊ လွမ်းဝေက ပြောတယ်၊ မင်းရတဲ့ဒဏ်ရာက မသေနိုင်ဘူးတဲ့”

ညီတော်မောင်က သူ့ဗိုက်ကို လှန်ပြသည်။ ဗိုက်မှာလည်း ပတ်တီးစည်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော် ဒဏ်ရာနှစ်ခုရတယ် ကိုကိုကျော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သေသွားရော ဘာအရေးလဲ၊ ညီမလေး ငယ်ငယ်အတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ကျေသွားပြီ ကိုကိုကျော်”

ဘေးချင်းရပ်နေသော ရဲသားသည် ဒေါက်တာကျော်သူအား ယုံကြည်လေးစားသူ ဖြစ်သောကြောင့် ညီအစ်ကိုပြောချင်တာပြောနိုင်ဖို့ အပြင်အပေါက်ဝသို့ ရှောင်ထွက်သွားပေးသည်။

“ဘာကွ ... မောင်မောင်၊ ညီမလေးငယ်ငယ် အတွက် မင်းက ဘယ်လိုတာဝန်ကျေတာလဲ”

“နောင်နောင်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြီး အသေစားနဲ့ ထိုးသတ်နိုင်ခဲ့လို့ပေါ့၊ သူ့သေကိုယ်သေ စားကိုယ်စီနဲ့ ထိုးခဲ့ကြတာပဲ ကိုကိုကျော်၊ အဲဒီပွဲမှာ ကျွန်တော် နိုင်တယ်၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပြီး ကြီးစင်တက်ရလည်း ကျွန်တော် မမူဘူး”

“ဘာလို့ ကြီးစင်တက်ရမှာလဲ မောင်မောင်၊ သူလည်း စားနဲ့ ကိုယ်လည်း စားနဲ့ အပြန်အလှန် ထိုးကြတာပဲ။”

အဲဒါ ထားပါဦး။ အဲဒီနောင်နောင်ဆိုတာက ညီမလေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ မောင်မောင်”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ ကိုကိုကျော်၊ ညီမလေးကို အနိုင်ကျင့် ဖျက်ဆီးလိုက်တာ ဒီကောင် နောင်နောင်ပဲ။ ညီမလေးမှာ ရှိသွားတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဟာ ဒီကောင် နောင်နောင်ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ပဲ”

ဒေါက်တာကျော်သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစား တော့သည်။ ညီမလေးငယ်ငယ်သည် နောင်နောင်ဆိုသူနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးကြောင်း ဒေါက်တာကျော်သူ တစ်ခါမျှ မကြားမိ ပေ။

ဇေယျာအောင်နှင့် ညီမလေး တွဲနေကြောင်းကိုသာ သိခဲ့သည်။ ကြားခဲ့သည်။ ညီမလေး သေဆုံးသွားတော့လည်း ဇေယျာအောင် ပေးခဲ့သော စာများနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကိုသာ ဒေါက်တာကျော်သူ တွေ့ခဲ့ရသည်။

“နေဦး မောင်မောင်၊ မင်း ငါ မေးတာကို တိုးတိုးနဲ့ ပြည်းပြည်း ပြန်ပြောစမ်း။ ညီမလေး ပတ်သက်ခဲ့သူဟာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ကျူတာလား လက်ထောက်ကထိက လား အဲဒီလူ ဇေယျာအောင်ဆိုတဲ့လူ မဟုတ်လား၊ အခု ဘယ်နဲ့ နောင်နောင် ပြစ်သွားတာလဲ၊ နောင်နောင်ဆိုတာ ငါက ကြားတောင်မကြားဖူးတာ”

“ဒါဆို ကိုကိုကျော် ဇာတ်မြူပုံပြီး ညီမလေးအတွက် လက်စားချေဖို့ သွားနေတာဟာ နောင်နောင်ကို သွားစောင့် နေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ညီမလေးလည်း ဆုံးသွားရာ

အဲဒီနောင်နောင်ဟာ သူ့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး မ၊ သွားပြီး ပဲခူးမှာ အခြေခံတဲ့ ဇာတ်ကားရိုက်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီသတင်း ကြားပြီး ကိုကိုကျော် ပဲခူးကနေပြီး နောင်နောင်ကို သွားချောင်းနေတာ မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်က ပဲခူးကို အယောင်ပြုပြီး မန္တလေးတို့ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်တို့ သွားနေတဲ့ကောင်၊ ပဲခူးမှာ သူ့လုပ်ငန်းအခြေစိုက်ထားပေမဲ့ ဒီကောင်က နေရာအနှံ့ သွားရိုက်နေတာ၊ ကျွန်တော် ကိုကိုကျော် ပဲခူး ချိန်နွေးနွေးဂေဟာမှာ မထင်မရှား ဒရိုင် ဘာ သွားလုပ်နေမှန်း သိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုကျော် ဆီကိုတောင် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ ရွံ့နဲ့လုပ်တဲ့ နွားရုပ်ချင်း ဝှေ့မယ်၊ စိန်စိပြီး ရွှေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ နွားရုပ် က ရွံ့နွားရုပ်နဲ့ဖြိုင်ပြီး မဝှေ့ပါနဲ့၊ တန်ကြေးမတူပါဘူးလို့ ဖုန်းဆက်ပြောသေးတယ်”

ဒေါက်တာကျော်သူသည် ထိုကားကို ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်ချိန် ပြန်ပြောပြသည်ကို သတိရလိုက်ပါ၏။

“တကယ်တော့ နောင်နောင်က သိပ်လျင်တဲ့အကောင်၊ ညီမလေးငယ်ငယ် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်ပြီမှန်း ကြားတာနဲ့ သူ ပဲခူးကို အယောင်ပြုပြီး လစ်သွားတာ၊ ရန်ကုန်မှာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို ရန်မအေးဘူးဆို တာ သူသိတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီကောင်နောက်ကို မျက် ခြည်မပြတ် တတောက်တောက်လိုက် ခြေရာခံလိုက်နေတာ ပါ ကိုကိုကျော်”

“အဲဒီ နောင်နောင်ရဲ့အကြောင်း ကိုကိုကျော် ဘာမှ မသိ လိုက်ရပါလား မောင်မောင်”

“ဒါဆို ကိုကိုကျော် ပဲခူးမှာ အကြာကြီး ဓာတ်မြုပ်သွား နေတာ ဘာလို့လဲ”

“ဇေယျာအောင်ကို သတ်မလို့၊ ညီမလေး သေဆုံးရတာ ဟာ ဇေယျာအောင်ရဲ့ ပယောဂ”

“ဟာ ... ဟာ ... မှားကုန်ပြီ၊ မဟုတ်တာပဲ ကိုကိုကျော်၊ ကံကောင်းလို့ ကိုကိုကျော် အမှားကြီးတစ်ခု မကျူးလွန် မိတာပါလား၊ တော်ပါသေးရဲ့ ကိုကိုကျော်ရယ်၊ ဆရာ ဇေယျာအောင်နဲ့ ညီမလေးငယ်ငယ် တွဲနေတာလည်း ကျွန်တော် သိတာပဲ၊ သူတို့ချင်း မေတ္တာရှိနေကြပြီဆိုတာ လည်း ကျွန်တော် သိတာပဲ၊ ဆရာဇေယျာအောင်က လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ကိုကိုကျော်၊ သူ့ရဲ့ လူနေမှုအဆင့်ရော စိတ်နေသဘောထားရော မြှင့်တယ်၊ အနေအထိုင် အပြုအမူမှာလည်း၊ သိက္ခာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ညီမလေးနဲ့ သူတို့ချင်း မေတ္တာရှိနေတာကို ကျွန်တော် သိလျက်သားနဲ့ လွှတ်ပေးထားတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ကိုယ် တိုင် ဆရာဇေယျာအောင်နဲ့ ညီမလေးကို သဘောတူတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုကျော်ကိုတောင် သူတို့ချင်း မေတ္တာရှိနေ တာကို ကျွန်တော် အသိမပေးဘဲ ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာပါ စေဆိုပြီး ကျွန်တော် လွှတ်ပေးထားတာ၊ ညီမလေးငယ်ငယ်

ကို ဖျက်ဆီးလိုက်တာဟာ ဆရာဇေယျာအောင် မဟုတ်ဘူး ကိုကိုကျော်ရေ၊ မင်းသားသစ် နောင်နောင် ဆိုတဲ့ ကောင် ပဲ”

“ညီမလေး ဆုံးသွားလို့ သူ့ဗီရိထဲမှာ ငါ ရှာကြည့်တာ ဇေယျာအောင်စီက ပေးတဲ့စာတွေနဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း တွေပဲပါတာတွေ့တယ်၊ အဲဒီ နောင်နောင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာတစ်ခုမှ ငါ မတွေ့ဘူး မောင်မောင်”

“အဲဒီ ဆရာဇေယျာအောင်ရဲ့ စာတွေရော လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေရော ကျွန်တော် တွေ့သားပဲ၊ အဲဒီစာတွေထဲမှာ ဆရာဇေယျာအောင်နဲ့ ညီမလေးငယ်ငယ် လွန်လွန်ကျွံကျွံ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အရိပ်အရောင်တောင် မပါဘူး၊ ညီမ လေးရဲ့ တကယ်အဖြစ်အမုန် ခံလိုက်ရတာကို ညီမလေးက သူ့ဒိုင်ယာရီမှာ ရေးထားတာ ကိုကိုကျော်၊ စာထုပ်ကိုတော့ ဒီအတိုင်း ပြန်ထားပြီး ညီမလေး ဒိုင်ယာရီကို ကျွန်တော် ယူထားတာ”

ဒေါက်တာကျော်သူ၏ ကျောက်ပြင်လို တင်းနေသော မျက်နှာကြီးမှာ ရုတ်ခြင်း တင်းမာခြင်း မရှိတော့ပါပေ။

“ဆိုပါဦး မောင်မောင်၊ ညီမလေး ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ဘာတွေ ဖော်ပြထားလဲ”

“အသေးစိတ်တော့ ကိုကိုကျော် အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ကျွန်တော်အခန်းက စာကြည့်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ ရှာကြည့်၊

ညီမလေးရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို အဲဒီအံ့ဆွဲထဲမှာ ကျွန်တော် သိမ်းထားတယ်။ အဲဒီဒိုင်ယာရီမှာ နောင်နောင် အကျင့်ပျက် ကောင် ညီမလေးကို အနိုင်ကျင့်လိုက်တာကို ညီမလေးက နေ့စွဲနဲ့ နာရီနဲ့ အတိအကျ ရေးထားတယ်။ ညီမလေးမှာ တင့်တင့်နဲ့ဆင့်ဆင့်ဆိုတဲ့ ညီအစ်မသုငယ်ချင်းရှိတယ်။ အဲဒီ တင့်တင့်နဲ့ ဆင့်ဆင့်က ဗီဒီယိုလောကထဲ ဖတ်ဆောင် ဝင်ချင်လို့ နောင်နောင်ကို အသေကပ်နေတဲ့ ကောင်မတွေ၊ ညီမလေးက ဒီညီအစ်မကို ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးဆိုလို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ လိုက်ကြည့်ဆိုပြီး ညီမလေး ကို ခေါ်သွားပြီး မင်းသားနောင်နောင်နဲ့ ညီမလေးကို လွတ်ပေးတာပဲ ကိုကိုကျော်၊ ညီမလေးက အနိုင်ကျင့်အစော် ကားခံလိုက်ရပြီးတဲ့နောက် နောင်နောင်နဲ့ ရရှိတဲ့ ကိုယ်ဝန် ကြောင့် နောင်နောင်ကို လက်ထပ်ဖို့ပြောတယ်။ လူယုတ်မာ ကောင် နောင်နောင်က သူ တက်သစ်စပြုနေတဲ့အချိန်မှာ လက်ထပ်လိုက်ရင် ပရိသတ်နာပြီး သူကျသွားမှာစိုးလို့ဆို ပြီး ညီမလေးကို လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းလိုက်တယ်။

“တောက်”

ပြင်းထန်သော တောက်ခေါက်သံကြီး ထွက်လာ အောင်ပင် အင်မာဂျင်စီဆေးရုံခန်းထဲ၌ ဒေါက်တာ မဆင်ခြင်ဘဲ တောက်ခေါက်မိတော့သည်။ မေးကြောကြီးများ ထောင်လာသည်။ လက်သီးနှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

“စိတ်လျှော့လိုက်တော့ ကိုကိုကျော်၊ ညီမလေးအတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ကျေသွားပြီလေ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ရွဲ့ရုပ် နွားချင်းဝေတာ ဟိုရွဲ့ရုပ်နွား အမှုန့်ဖြစ်ပျက်စီးသွားတာပဲ ကိုကိုကျော်”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ညီမလေးအတွက် ငါ့ကိုယ်တိုင် မလုပ်လိုက် ရတာကလွဲရင် ကျေနပ်စရာပါ။ နေပါဦး မောင်မောင်၊ အဲဒီ ညီမလေးရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို မင်း တွေ့တွေ့ချင်း ငါ့ကို ဘာလို့ မပြတာလဲ၊ ငါ စောစောသိရင် ဒီကောင် စောစော တည်းက အမှုန့်ဖြစ်သွားပြီ”

“ဒါကြောင့်လည်း ညီမလေးရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို ကိုကိုကျော် ကို မပေးတာပဲ ကိုကိုကျော်၊ နောင်နောင်လို့ကောင်မျိုးကို ကိုကိုကျော် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ လုံးဝ တန်ကြေးမတူတာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုရင် တန်ကြေးလည်းတူတယ်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း ကျွန်တော်က မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်နိုင်တယ်”

“အင်းလေ ... ထားပါတော့၊ ကိုဇေယျာအောင်ဟာ နိုင်ငံ ခြားသွားတာ အကြာကြီး၊ အခုတောင် ပြန်လာတော့မယ်။ အဲဒီလောက်အချိန်အကြာကြီး မင်းက ဘာလို့ နောင်နောင် ကို လွတ်ပေးထားတာလဲ၊ ငါ့မှာ ကိုဇေယျာအောင်ကို အထင်မှားပြီး ပဲခူးကနေ ဇွဲနဲ့စောင့်ခဲ့တာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“နောင်နောင်နဲ့ ကျွန်တော် အပြတ်မရှင်းခင် ကိုကိုကျော်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်မပြောဘဲ တမင်နေခဲ့တာပါ ကိုကိုကျော်၊

နောင်နောင်ကလည်း ရှစ်စပ်ကလည်အောင် ဂျင်ကျတဲ့ ကောင်၊ တင့်တင့်တို့ ဆင့်ဆင့်တို့ ညီအစ်မက တစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ လိုက်စွာ တယ်ဆိုတာ ပြောလို့ထင်ပါရဲ့။ ဒို့ကောင်က ပဲခူးဘို့ အရောင်ပြပြီး တခြားမှာ ရှောင်တိမ်းနေတာ၊ အခုမှ ကိစ္စ တွေ အေးလောက်တဲ့အချိန်ရောက်ပြီထင်ပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်လာတာ၊ ကျွန်တော်က ဒါတွေအားလုံးကို သိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီညမှာ နောင်နောင်နဲ့ ကျွန်တော် အရက်ပိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်တဲ့အကွက်ဆင်ပြီး သူ့ချကိုယ်ချ ချလိုက်တာပဲ ကိုကိုကျော်၊ အခု နှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကိုယ်ထုံး၊ ကိုယ့် သူထုံးနဲ့ ဆေးရုံရောက်တယ်။ အားလုံးအမြင်မှာ အကျင့် ပျက်နှစ်ယောက် အရက်အတူသောက်ပြီး ရန်ဖြစ်ကြတာ လို့ပဲ မြင်တာပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်လို့ မရဘူးလေ။”

ဒေါက်တာကျော်သူသည် 'ဟင်းခနဲ' သက်ပြင်းကြီး သာ ချလိုက်ရပေတော့သည်။

သက်ဆိုင်ရာရံမှ အားလုံးစပ်ချက် ထွက်ဆိုချက် တွေကို ယူရာတွင် ...

မိမိကိုယ်ကို သေမည်မှန်း၊ မရတော့မှန်းသိသော နောင်နောင်သည် ဘယ်လိုနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက တိုက်တွန်း ပြီး ဘယ်လိုစိတ်ကောင်း ဝင်သွားသည် မသိ။

နောင်နောင်၏ သေတမ်းစစ်ချက်နှင့် ထွက်ဆိုချက် သည် ...

“ကျွန်တော်နှင့် အရက်မှူးရန်ဖြစ်သူကို ယခင်က လုံးဝ သိကျွမ်းခြင်း၊ မြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိပါ။ မည်သူ မည်ဝါမှန်း မသိပါ။ အရက်ပိုင်းတွင် အတူထိုင်မိကြရင်း စကားများ ရန်ဖြစ်သောကြောင့် သူကလည်း ဓားနှင့် ကျွန်တော်က လည်းဓားနှင့် ပြိုင်ပြီး အပြန်အလှန် ထိုးကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။”

ဟု သေတမ်းစစ်ချက် ပေးသွားခဲ့လေသည်။

သေခါနီး သေတော့မည်မှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိသော ကြောင့် ငယ်ငယ်အပေါ်တွင် သူ ရက်စက်ခဲ့သည်များကို နောင် တရပြီ ယခုလို ထွက်ဆိုသွားခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ဟုသာ ယူရပေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ...

ဒေါက်တာကျော်သူ၏ ညီ၊ ငယ်ငယ်၏ အစ်ကိုလတ် မင်းမောင်အား တရားရုံးမှ ထောင်ဒဏ်အထိုက်အလျောက်တော့ ချပေလိမ့်မည်။

ဒေါက်တာကျော်သူက ဝမ်းတောင်သာမိသည်။

ဒီကောင် ထောင်ကျမှ နောင်တတွေရပြီး နောင်တွင် မကောင်းမှုတွေ ဆင်ခြင်သွားမည်ဟု ယူဆလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသတည်း။

ညီမလေးငယ်ငယ်အတွက် လက်စားချေလိုခြင်းက တော့ ဒေါက်တာကျော်သူအဖို့ လက်သီးတစ်ချက်မထိုး။ သေနတ် တစ်ချက် မဖောက်လိုက်ရပါပဲလျက် သူ့အလိုလို ပြီးဆုံးသွားချေ ပြီ။

ဒေါက်တာကျော်သူ ဘာဆက်လုပ်မည်နည်း။

ချစ်လှစွာသော နွေးလေးရှိရာ ပဲခူးမြို့ဘုရားလမ်း

ချိန်နွေးနွေးဂေဟာသို့ ပြန်သွားမည်လား။

မဖြစ် ... မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် ကိုဇေယျာအောင်သည် ပဲခူးသို့

ပြန်လည်ရောက်ရှိပေပြီ။

ကိုဇေယျာအောင်သည် နွေးနှင့် အခိုင်အမာ စေ့စပ်

ကြောင်းလမ်းပြီးသား ဝင်ပွန်းလောင်း ဖြစ်နေပါ၏။

ကိုဇေယျာအောင် နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိ ပြီးနောက် နွေးနှင့် ကိုဇေယျာအောင်တို့ အခြေအနေ မည်သို့ ရှိနေမည်နည်း။

လက်ထပ်ကြဦးမည်တော့ မထင်။

နွေး မိုင်နယ်ပြေပြီးသည်အထိတော့ စောင့်ကြမည် ထင်သည်။

နွေးလေးတစ်ယောက် မိမိ ထွက်လာပြီးသည့်နောက် အဘယ်သို့ ပဲခူးမှ ရန်ကုန် ကျောင်းတက်နေပေသနည်း။

ဦးလေး ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ချိန် ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးနေသလား။

သို့မဟုတ် ကိုဇေယျာအောင် ရောက်လာပြီမို့ ကိုဇေယျာအောင်ပဲ လိုက်ပို့ပေးနေသလား။

ဒေါက်တာကျော်သူ၏ ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထရပေ သည်။ ရှေ့တိုးထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ် လှည်းတုတ် အခြေအနေ ရောက်နေရပါ၏။

နွေးကို တွေ့ချင်သည်။

သိပ်ကို အရမ်းကို တွေ့ချင်သည်။

သို့သော် မိမိအနေနှင့် နွေးကို တွေ့သင့်ပေသလား။

မတွေ့သင့်။

မတွေ့သင့်မှန်း သိလျက်ကြားကပင် သိပ်အရမ်းတွေ့

ချင်သည်။ ဘယ်နဲ့ လုပ်ရပါ။

“ကလင် ... ကလင်”

တယ်လီဖုန်းပြည်သံ ထွက်လာသည်။

နွေးများ ဆက်လေသလား၊ မဖြစ်နိုင်။ မိမိ၏

ရန်ကုန် ရေကျော်အိမ်လိပ်စာနဲ့ သွယ်ထားသော မိမိဖုန်းနံပါတ်ကို နွေး မသိ။

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

ဟယ် ... တယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောရမှာပဲဟု ဒေါက်တာကျော်သူ ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာကျော်သူပါ”

“ကျွန်တော် ဖေယျာအောင်ပါ ဒေါက်တာ”

“ဘာဗျ”

“ကျွန်တော် ဖေယျာအောင်ပါ၊ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာနဲ့ ညီမလေး ထားထားက အကျိုးအကြောင်းတွေ တစ်လုံးမကျန် အားလုံးပြောပြပါတယ်၊ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ မြန်မာပြည်မှာ ရှိသမျှ ဘုရားတွေကို တိုင်တည်ပြီး ကျွန်တော် ရဲရဲကြီး သစ္စာဆိုရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ်ကို သိပ်အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ပေမဲ့ သိက္ခာမဲ့အလုပ်မျိုး မလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

“ရတယ်၊ ရတယ် ကိုဖေယျာအောင်၊ အဲဒါတွေကို ကျွန်တော် အားလုံး အဖြစ်မှန် သိပြီးသွားပြီ၊ ကိုဖေယျာအောင်အပေါ်မှာ ကျွန်တော် တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲ အခဲမကြေ ဖြစ်သွားတာပါ၊ အခုတော့ အဖြစ်မှန်တွေ အားလုံး သိပြီးပါပြီ၊ အဲဒီ ညီမလေးငယ်ငယ်ရဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော် ပြည်ဖုံးကား

ချလိုက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် ကိုဖေယျာအောင်ကို သက်သက်မှ အထင်မှားမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အဲ ... နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်ကပဲ ကိုဖေယျာအောင်နဲ့ မနွေးနွေးချိန်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း လုပ်လိုက်ပါရစေ”

ကိုဖေယျာအောင် ထံမှ ရယ်သံ ထွက်လာပေသည်။

“ဒေါက်တာရဲ့ ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မနေ့ကပဲ သတင်းစာတိုက်တွေ အားလုံးမှာ ဖေယျာအောင်နှင့် မနွေးနွေးချိန် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားခြင်းကို နှစ်ဦးသဘောတူ ဖျက်သိမ်းပါကြောင်းဆိုတာ ပေးပို့ထားပါပြီ၊ နက်ဖြန် ယုတ် သတင်းစာ အစောင်စောင်မှာ အဲဒါ ပါလာမှာပါ”

“ဗျာ ... ဗျာ ... ဗျာ ... နွေးနဲ့ ကိုဖေယျာအောင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတာ ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒါ တကယ်လားဗျာ၊ တကယ်လား”

“နက်ဖြန် ကြိုက်တဲ့သတင်းစာမှာသာ ကြည့်ပေတော့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ဒီစကားတွေ ပြောချင်လွန်းလို့ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲက ဒေါက်တာရဲ့ မှားမည်ကို ရှာပြီး ဖုန်းနံပါတ် ရှာရတာ”

“နို့ နွေးကို အခု ကျောင်းဘယ်သူပို့ပေးနေလဲ ကိုဖေယျာအောင်”

“ခင်ဗျား ချိန်နွေးနွေးဂေဟာက ထွက်သွားတဲ့နောက်နေ့ ကစပြီး ကနေ့ထိ နွေးနွေး ကျောင်းမတက်ဘူး။ သူ့ဖေဖေ က လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုတာတောင် မတက်ဘူး။ ခင်ဗျား ပြန်အလားကို ဖျော်နေမှာပေါ့ ဒေါက်တာ”

“အေးဗျာ ... ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါပဲနော်၊ အခုချက်ချင်း ကျွန်တော် ပဲခူးကို သွားမှာမို့”

ဒေါက်တာကျော်သူ ဖုန်းကို ပြန်ချပြီး အဝတ်အစား ပင် မလဲတော့ဘဲ အိမ်တံခါးသော့ပိတ်ကာ သူ့ကားနှင့် ထွက်လာ ခဲ့တော့သည်။

ပုတ်မမ်းထားရာမှ လွတ်ကင် ထွက်မြောက်လာ သော လမင်းကြီး ထိန်ထိန်သာသည့်နယ်။

မကောင်းသော ကံကြမ္မာဆိုတော့ ကင်းစင်သွားသည် နှင့် ကောင်းမြတ်သော ကံကြမ္မာက သူ့အလှည့်ဟု ကြွေးကြော် ကာ ရောက်လာသည့်နယ်။

ဒေါက်တာကျော်သူသည် လေမထိ မြေမထိနှင့် အရမ်းမောင်းပြီး ပဲခူးမြို့ ဘုရားကြီးလမ်း ချိန်နွေးနွေးဂေဟာခြံထဲ သို့ မောင်းဝင်လိုက်တော့သည်။

ခြံထဲ တွင် ပန်းပင်ရေလောင်းနေသည့် ကိုဇော်ဝိတ် ကြီးနှင့် ပက်ပင်းတွေ့ရသည်။

“ဟေ ... ကိုယ့်လူကြီး၊ ဒါက ဘယ်သူဌေးအိမ်က ကား ကို မောင်းလာတာလဲ၊ ကိုယ့်လူကြီးက လစတွေ့ ပိုပေးတဲ့ တခြားသူဌေးအိမ်မှာ ပြောင်းလုပ်တာတော့ အဆိုး

မဆိုချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ့်လူကြီး ထွက်သွားတဲ့ နေ့ကစပြီး နွေးနွေး ကျောင်းမတက်ဘူးလေ၊ ဆရာကြီးက လိုက်မောင်းပေးမယ်ဆိုတာလည်း မရဘူး၊ အေး ကိုယ့်လူ ကြီး လခပိုရတာထက် နွေးနွေးကို ငဲ့ညှာဖို့ကောင်းပါ တယ်”

“ကျွန်တော် ချိန်နွေးနွေးဂေဟာကြီးကို ပြန်လွှာပါပြီ ကိုဇော်ဝိတ်ရဲ့၊ နောက်ဆို နွေးမှာ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိ တော့တာ ခင်ဗျား အမြဲတွေ့နေမှာပါ”

ကိုဇော်ဝိတ်နှင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုသံက ကျယ် လောင်သဖြင့် အိမ်ထဲမှ အတိုင်းသုံး ကြားရပေသည်။

ဂေဟာအိမ်ကြီးထဲ တွင် ထိုင်နေသော သုံးဦးစလုံး ကြားပေသည်။

ဇေယျာအောင်၊ ထားထားနှင့် နွေးနွေးချိန် သုံး ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

နွေးနွေးချိန်သည် အစ်ကိုအသံကို ကြားသည်နှင့် ကြိုက်မရှက် ထိုင်နေရာမှ ဝေါက်ခနဲ ထကာ ထွက်ပေါက်တံခါးမှ ပြေးထွက်လာပေတော့သည်။

ဇေယျာအောင်နှင့် ထားထားသည် တံခါးပေါက်ဝ တွင် ရပ်ကာ မြင်ကွင်းကို ဝေးကြည့်နေလေသည်။

ဒေါက်တာကျော်သူသည် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းကာ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းပြီး ချစ်လှစွာသော နွေး ကို ကြိုဆိုနေပါ၏။

မရှက်တတ်လိုက်တာဟု ကဲ့ရဲ့ချင်လည်း ကဲ့ရဲ့ကြ
ပါလေတော့။

နွေးနွေးသည် ဆန့်တန်းထားသော ဒေါက်တာ
ကျော်သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ထဲဝင်ကာ ဒေါက်တာကျော်သူ၏ ရင်ခွင်
ကျယ်ကြီးထဲသို့ ပစ်ဝင်လိုက်သည်နှင့် ...

ဒေါက်တာကျော်သူကလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
နွေး၏ ကိုယ်လုံးလေးကို တအားဖက်၊ တအားကြီး ပါးချင်းကပ်
ထားလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်ရပါတော့သတည်း။

နားဖြူဖိုဖို

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်